Stanley Howard Frodsham

Apostolul credinţei Smith Wiglesworth

Stanley Howard Frodsham

Apostolul credinţei Smith Wiglesworth

2004

Stanley Howard Frodsham Apostolul credinţei - Smith Wiglesworth

CUPRINS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României FRODSAM, STANLEY HOWARD

Apostolul credinţei / Stanley Howard Frodsham - Ed. a 2-a, rev., - Oradea: Metanoia, 2004

ISBN 973-85717-8-2

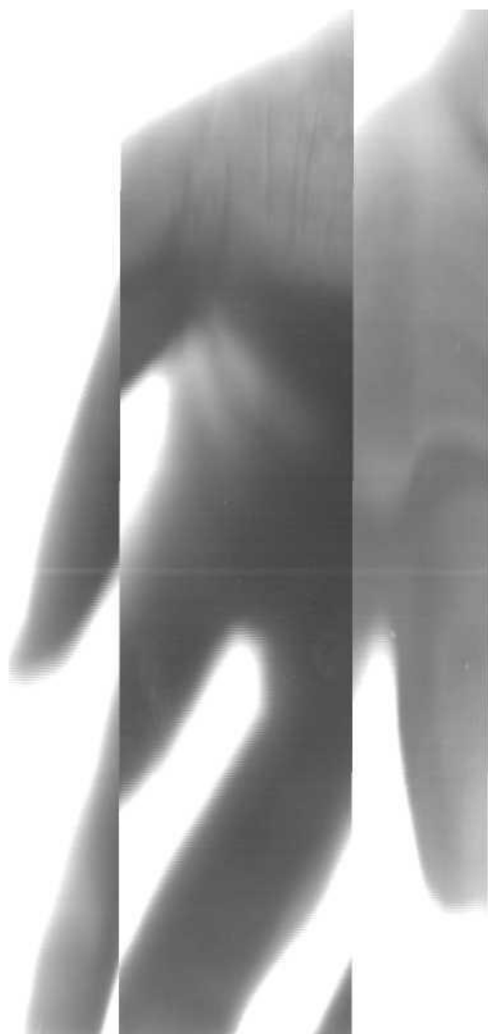
821.111-34=135.1

Consiliere editorială: Florin ILE Editare: Ramona BODEA Coperta: Olimpiu Filip

SC Metanoia SRL

Aleea Salca, 28, bl. Rl, ap 3, cod 410532, Oradea Tel / Fax 0259- 42 60 80 E-mail: mrpo@rdsor.ro

www.metanoiaromania.ro

PREFAŢA

j

Poate că există o coincidenţă de profesie între John Bunyan, tinichigiul din Bedford, autorul cărţii: «Călătoria Creştinului» şi Smith Wigglesworth, tinichigiul din Bradford; însă Smith Wigglesworth a fost o personalitate unică şi originală. A predicat Evanghelia în toate părţile lumii, iar slujba sa a fost pecetluită cu semnele şi minunile apostolice. Se poate spune cu toată certitudinea că prin el Dumnezeu şi-a pecetluit Cuvântul Său cu mărturii.

Chiar dacă Smith Wigglesworth nu a avut un jurnal de zi, totuşi el a avut un jurnal mai mare, scris în inimile celor care încă mai păstrează preţioasele amintiri de părtăşie dumnezeiască.

Nu se poate să citeşti această carte fără să ţi se aprindă credinţa în Dumnezeu. în carte se depun mărturii despre slujba sa ca personalitate unică în lucrare, însă dacă Smith Wigglesworth ar fi văzut personal această carte, cu siguranţă ar fi exclamat: «Nu nouă Doamne, nu nouă, ci numai ţie ţi se cuvine toată slava şi închinarea!»

Asemenea apostolilor Domnului Isus Hristos, nici Smith Wigglesworth nu a avut studii superioare, însă el L-a studiat pe Hristos şi puterea Cuvântului Său.

Era atât de credincios Cuvântului lui Dumnezeu, încât îndrăznea să creadă toate promisiunile Bibliei.

Biografia vieţii sale, dar şi principiile sale de credinţă, au fost prelucrate de colaboratorii săi, iar de la auditorii săi s-au luat mărturii din timpul slujbei sale de predicator şi din povestirile sale intime.

El nu a scris nici o carte. Cu ajutorul scumpului său ginere, s-a scris cartea în limba engleză, apoi în limba germană şi cu ajutorul lui Dumnezeu acum apare şi în limba română. E un mare har pentru frăţietatea din România. Facă Dumnezeu ca această carte să fie o mângâiere pentru cei bolnavi, pentru cei în suferinţă şi un îndemn pentru orice suflet dornic să cunoască puterea lui Dumnezeu.

Erzhausen

MAI ÎNTÂI PAIUL

Anul 1859 este cunoscut ca anul marilor treziri irlandeze. Cu doi ani înainte, în America avusese deja loc o puternică trezire spirituală. In fiecare mare oraş s-au ţinut predici care au fost ascultate de mii de oameni şi pentru că oamenii îl recunoşteau din nou pe Dumnezeu, lucrarea avea un efect atât de mare încât, lunar după unele aprecieri, cam 50.000 de suflete biruiau moartea.
Ştirea îmbucurătoare despre cele două treziri spirituale din Irlanda şi America, i-a făcut şi pe credincioşii din Anglia să-L caute pe Domnul în rugăciune. Peste puţin timp a început şi în această ţară să se arate focurile trezirii. La Londra, Spurgeon predica unor mari mase de oameni şi în fiecare adunare mulţi îl primeau pe Domnul Hristos ca Domnul şi Mântuitorul lor.
în sudul Angliei, la Wales, lui Christmas Evans i s-a oferit o excelentă slujbă evanghelistică. Ascultătorii deveneau atât de fericiţi încât începeau să bată din palme de bucurie în adunările lor. Acest lucru a provocat masele de păcătoşi să-L caute pe Hristos pentru a intra în favoarea acelor bucurii nemaipomenite. în acelaşi timp, inimile oamenilor care frecventau Biserica Metodistă au fost binecuvântate într-un mod deosebit. Unul din evangheliştii metodişti, William Booth, a primit o chemare deosebită din partea lui Dumnezeu. în anul 1859, a rupt legăturile cu această biserică pentru a se putea consacra în întregime slujbei Evangheliei. A fost călăuzit de Dumnezeu în alegerea unui loc de desfăşurare a lucrărilor de evanghelizare a

cartierelor mizere din partea estică a Londrei. Cei mai mari păcătoşi erau transformaţi în sfinţi şi cutreierau ţara predicând Evanghelia. Mai târziu, William Booth a înfiinţat „Armata Mântuirii."

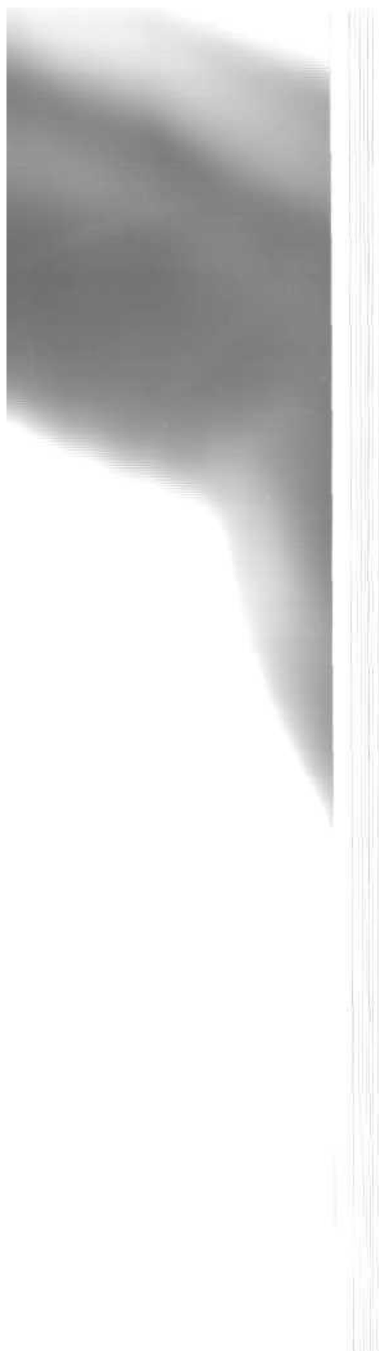
în acest an al trezirii, 1859, s-a întâmplat să se nască Smith Wigglesworth, în mica localitate Men-ston, în regiunea Yorkshire. într-o zi, pe când ne ţinea o cuvântare la Riverside, California, l-am rugat pe Smith Wigglesworth să ne povestească istoria vieţii sale. Ne-a relatat următoarele:
„Tatăl meu era foarte sărac şi muncea multe ore pe zi cu un salar mic pentru a-şi hrăni familia: mama, trei băieţi şi o fată. îmi amintesc de o zi rece, geroasă, în care tatăl meu avea de săpat şi acoperit un şanţ de vreo 6,50 m lungime şi 1 m adâncime, pentru care primea 3,50 mărci. Mama îi zicea să mai aştepte puţin până se va dezgheţa căci atunci munca va deveni mai uşoară. El însă avea nevoie de bani pentru hrana care lipsea (până şi ea) din casă. Aşa că şi-a continuat munca cu târnăcopul.
îngheţul intrase tare adânc în pământ şi totuşi, sub pojghiţa tare a pământului mai era umed. în timp ce lucra, a venit în zbor o păsărică care ciupea dintr-o râmă, apoi a înghiţit-o şi s-a aşezat pe o creangă înaltă într-un copac din apropiere, dând drumul unui cântec de binecuvântare.
Până atunci tata a fost foarte crispat, însă acum devenise atât de vioi datorită minunatei cântări încât a primit din nou curaj şi a început să sape cu energie proaspătă, spunându-şi plin de mulţumire: „Dacă această păsărică poate cânta atât de frumos pentru o râmă, atunci şi eu voi putea muri ca tată pentru scumpa

mea soţie şi pentru cei patru copilaşi ai mei!"
La vârsta de 6 ani lucram pe câmp. Trebuia să plantez sfeclă şi îmi amintesc bine cât de rănite îmi erau degetele datorită acestei munci asidue, de dimineaţa până seara.
La 7 ani mergeam la lucru împreună cu fratele meu cel mai mare. Lucram într-o torcătorie de lână. De atunci, treburile în casa noastră au mers mai uşor şi am avut mai multă mâncare.
Tatăl meu era un mare iubitor de păsări. Odată am avut 16 păsări cântăreţe în casă. Ca şi tatăl meu, aveam şi eu o mare afecţiune pentru păsărele. Când aveam ocazia, mergeam afară şi mă uitam după cuiburile lor. Ştiam întotdeauna unde se aflau 80-90 de cuiburi.
Odată am găsit un cuib plin de păsărele şi, ca să nu le fure cineva, le-am dus în dormitorul meu, iar unora dintre ele le-am pregătit un alt loc. însă, foarte interesant, am fost descoperit de păsărelele bătrâne, care au intrat zburând pe fereastră în camera mea pentru a-şi hrăni puii.
împreună cu fraţii mei prindeam păsări cu clei de pasăre şi le vindeam pe piaţă. Mama mea era foarte harnică cu acul şi ne confecţiona hainele singură, în general din haine vechi primite. De obicei, purtam un palton ale cărui mâneci erau mult prea lungi, dar care era foarte plăcut când era rece. Nu pot să uit acele nopţi lungi de iarnă, când la 5 dimineaţa trebuia să mă scol din pat, să iau repede ceva de mâncare şi să merg trei kilometri pentru a fi la ora 6 la locul de muncă. Lucram zilnic douăsprăzece ore.
Deseori îi spuneam tatălui meu: „E lungă vremea în această torcătorie, de la şase dimineaţa până la şase

seara." îmi amintesc lacrimile lui când îmi spunea: „O să fie întotdeauna ora şase."
Câteodată mi se părea o lună până la ora şase! Nu-mi pot aminti un timp în care să fi avut nevoie de Dumnezeu. Cu toate că nici tata, nici mama nu-1 cunoşteau pe Dumnezeu, eram mereu în căutarea Lui. Adesea îngenuncheam pe câmp şi-L rugam să mă ajute. îl rugam mai ales să-mi arate cuiburile de păsări şi, după ce mă rugam, se părea că ştiu instinctiv unde se aflau cuiburile.
Odată, mergeam la lucru şi s-a dezlănţuit o furtună năprasnică. Mi se părea că de o jumătate de oră eram învăluit în foc, atât de tare bubuiau tunetele şi străfulgerau fulgerele.
Tânăr fiind, inima mea a strigat la Dumnezeu pentru ocrotire şi El m-a învăluit în prezenţa Sa. Cu toate că în timpul drumului am fost înconjurat de fulgere şi ud până la piele, nu am ştiut nimic de frică. Am simţit doar că eram acoperit prin PUTEREA LUI DUMNEZEU.
Bunica mea aparţinea Bisericii Metodiste. Mă lua cu ea, şi într-o dimineaţă de Duminecă, era către orele şapte, toţi acei oameni credincioşi strânşi în jurul sobei din mijlocul bisericii, aplaudau şi cântau:
„Oh, Mielul, Mielul care sângerează
Mielul de pe Golgota.
S-a jertfit, însă trăieşte veşnic;
şi trăieşte pentru mine."
în timp ce aplaudam şi cântam ca ei, în sufletul meu s-a ivit o înţelegere limpede a întrupării lui ISUS. Priveam în sus către Mielul de pe Golgota. Credeam că EI mă iubeşte şi că a murit pentru mine. Viaţa a

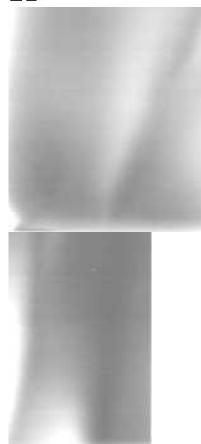
intrat în mine, viaţa veşnică. Simţeam că am o viaţă nouă, care vine din Dumnezeu.
Parcă eram născut din nou. Vedeam cum Dumnezeu ne vrea aşa cum suntem, căci El ne-a creat condiţii foarte simple de mântuire. Contează doar atât: „Crede numai!" Această întâmplare a fost adevărată, şi din ziua aceea nu m-am mai îndoit de mântuirea mea. Dar nu aveam cuvinte. Cu cât trăiam mai mult duhov-niceşte, cu atât gândeam mai mult, însă aveam un vocabular restrâns şi nu-mi puteam exprima gândurile, în această privinţă semănăm cu mama. Ea putea începe o istorioară, dar ceea ce spunea era atât de neinteligibil încât tata era nevoit s-o întrerupă spunând: „Nu mamă, va trebui să începi de la capăt." Nu ştia pur şi simplu să se exprime. Şi cu mine era la fel.
Dar îmi plăcea foarte mult să iau parte la adunările acelea unde fiecare îşi dovedea credinţa prin fapte. Acolo mă sculam şi eu să comunic ceea ce simţeam în adâncul sufletului meu, deşi îmi lipsea puterea graiului. Atunci, mereu izbucneam în lacrimi.
într-o zi au venit la mine trei bărbaţi bătrâni pe care-i cunoşteam. Fiindcă plângeam şi nu eram în stare să vorbesc, ei şi-au pus mâinile pe fruntea mea. Atunci Duhul Domnului s-a coborât peste mine şi am fost pe loc eliberat de acea sclavie. Nu doar credeam că pot, dar chiar puteam deja. De atunci am devenit un câştigător de suflete. Primul suflet pe care l-am câştigat pentru Hristos a fost iubita mea mamă.
Având deja nouă ani, am fost considerat mare, aşa încât aveam normă întreagă la ţesătorie. Şcoala nu era pe atunci ceva obligatoriu, dar eu n-am lipsit de la ea. **Era** voinţa tatălui meu ca toţi să frecventăm înalta

Biserică Engleză. De fapt, nu prea dorea el aşa de mult să se ducă acolo, dar îl accepta pe preot deoarece se întâlneau în aceeaşi cârciumă şi beau bere împreună.
Eu şi fratele eram în corul aceleiaşi comunităţi şi, cu toate că nu ştiam să citesc, învăţam repede melodia şi textul cântărilor. Când majoritatea băieţilor din cor împlineau 12 ani se confirmau. încă nu aveam 12 ani (eram între 9 şi 10) când episcopul mi-a pus mâinile pe frunte.
îmi amintesc foarte bine că am avut aceeaşi senzaţie pe care am avut-o 40 de ani mai târziu când am fost botezat cu Duhul Sfânt. Toată fiinţa mea era conştientă de prezenţa Dumnezeirii care a rămas în mine multe zile.
După confirmare, ceilalţi băieţi puteau fi văzuţi şi auziţi certându-se, înjurând-se, dar eu mă minunam de mine, căci mă deosebeam de ei.
La 13 ani ne-am mutat la Bradford. Acolo mergeam la adunarea metodistă şi deja începeam să pătrund într-o viaţă mult mai profundă. Eram foarte însetat după Dumnezeu.
Comunitatea metodistă avea adunări deosebite. Alegeau şapte băieţi pentru a vorbi. Eram printre aceştia. Dispuneam de trei săptămâni pentru a pune la punct o predică de 15 minute. Deci, trei săptămâni trăiam în rugăciune. îmi amintesc desele „Amin-uri şi Aleluia" ale ascultătorilor când am

început. Nu mai ştiu ce am spus, dar ştiu că aveam o mare râvnă şi un dor aprins de a duce oamenilor mesajul existenţei Mântuitorului în sufletul meu.
în aceea perioadă vizitam deseori tinerii şi le povesteam despre Mântuitorul meu iubit, dar de multe
16
ori eram respins. Cu cât ei mă respingeau, cu atât mai mult doream să le împărtăşesc şi lor din bucuria pe care o simţeam şi de care aveam parte. Mulţi dintre ei nu prezentau nici un interes pentru mântuire. Acest lucru a fost pentru mine o mare enigmă. Probabil nu am lucrat cu tact suficient. întotdeauna purtam cu mine Noul Testament, însă ştiam foarte vag să citesc.
La 16 ani, ştiu că Armata Mântuirii din Bradford şi-a deschis o adunare. M-am bucurat mult ştiindu-mă între aceşti oameni serioşi. Zilnic mi se spunea să mă rog şi să ţin post pentru salvarea sufletelor. Săptămânal vedeam cum cete de păcătoşi se predau Domnului din toată inima.
în ţesătoria în care lucram, exista un bărbat cu frică de Dumnezeu, un tinichigiu. I-am fost încredinţat ca ajutor şi pentru a mă învăţa meseria sa. Acest credincios mi-a vorbit de botezul în apă şi mi-a explicat însemnătatea acestuia. îmi amintesc când îmi spunea: „Dacă-L urmezi pe Domnul, nu poţi şti de acum ce fel de perspectivă pregăteşte El pentru tine." Plin de bucurie ascultam mesajul Evangheliei de a ieşi din apă o făptură nouă la o viaţă nouă. Pe atunci aveam peste 17 ani. Tot acest domn mi-a vorbit pentru prima dată despre venirea Domnului. Când simţeam că am greşit faţă de Dumnezeu, aveam senzaţia că Domnul va veni în curând şi eu nu sunt pregătit pentru a-L întâlni. în anumite perioade de timp era o mare uşurare pentru mine să-1 văd pe credinciosul acela lângă mine la locul de muncă deoarece ştiam că Domnul nu venise în noaptea care a trecut şi nu m-a lăsat aici pe pământ.
Am rămas cu Armata Mântuirii pentru că mi se părea că acolo am mai multă putere pentru slujbă decât
17
în alte adunări. Obişnuiam să petrecem nopţi întregi în rugăciune. Mulţi au fost ţinuţi la pământ de puterea Duhului Sfânt, câteodată chiar peste 24 de ore. Acest lucru îl numeam noi pe atunci botezul Duhului. Primii soldaţi ai Armatei Mântuirii aveau mare putere când îşi manifestau credinţa prin dovezi în fiecare zi. Ne-am înţeles ca săptămânal să cerem Domnului prin credinţă 50 sau 100 de suflete, fiind convinşi că le vom primi. Ah, şi cât de uitate sunt toate acestea azi, când mulţi nu se mai ostenesc să câştige sufletele pierdute pentru Isus, ci tind tot mai mult spre aspiraţiile fireşti, lumeşti! Priveam la Isus şi cu siguranţă El era Acela care mă ajuta în toate.
La 18 ani am rugat un tinichigiu să mă ia în serviciul său. Mi-am lustruit pantofii lună, mi-am pus un guler nou şi m-am dus la casa acelui om. El însă mi-a spus că n-are nevoie de mine. Eu am răspuns: „Mulţumesc frumos, domnul meu, însă îmi pare rău." Omul m-a lăsat să cobor până la poartă, apoi m-a chemat înapoi şi mi-a spus: „Tu te deosebeşti mult de ceilalţi. Nu te pot respinge."
Apoi mi-a dat dispoziţie să pun conducte de apă în mai multe case. Am terminat lucrul într-o săptămână. Atunci meşterul a fost atât de mirat încât a exclamat: „E imposibil!" însă după ce s-a convins personal, şi-a dat seama că lucrurile au fost terminate cu toate exigenţele. Cu toate acestea avea o prejudecată, aceea de a nu da de lucru unui astfel de muncitor-viteză.
La 20 de ani m-am mutat la Liverpool. Puterea lui Dumnezeu se odihnea din plin peste mine. Aveam o mare dorinţă de a ajuta tineretul. în fiecare săptămână adunam mulţimi de băieţi şi fete desculţi şi zdrenţăroşi
18
în jurul meu. Câştigam bani frumoşi, dar schimbam totul în hrană pentru aceşti copii. Ne întâlneam în barăcile portului. Ah, ce adunări binecuvântate aveam acolo! Sute dintre ei au fost mântuiţi.
împreună cu un prieten mă dedicam vizitelor bolnavilor din spitale şi de pe vapoare. Dumnezeu mi-a dat o inimă largă pentru cei săraci.
Munceam din greu şi dădeam săracilor tot ce câştigam, pentru mine nu opream nimic. în fiecare duminecă ţineam post toată ziua şi mă rugam. îmi amintesc că odată au fost mântuite nu mai puţin de 50 de suflete prin puterea lui Dumnezeu, în spitale, pe vapoare, în adunările de tineret ale Armatei Mântuirii. Atunci au fost zile de mari treziri spirituale.
La adunările Armatei Mântuirii, predicatorul mă îndemna mereu să iau cuvântul. Nu ştiu de ce mă tot ruga pe mine, dar ştiu că predica mea era mereu întreruptă. Plângând, stăteam în faţa oamenilor. Nu-mi puteam stăpâni lacrimile când îl vesteam pe Domnul. Aş fi dat mult pentru o vorbire mai bună, dar mă asemănăm cu Ieremia, un om cu un izvor de lacrimi. Atunci când plângeam în faţa oamenilor, o făceam ca o rugăminte la adresa lor de a se preda lui Dumnezeu, ceea ce se şi întâmpla.
îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru acele zile, pen-Iru că Dumnezeu m-a ţinut într-un spirit umil şi cu o

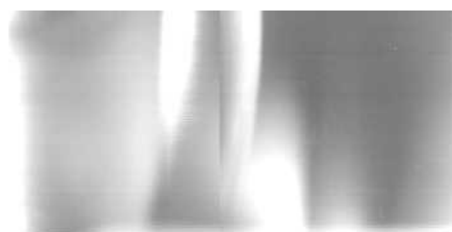
mimă zdrobită. Amintirea de la Liverpool îmi este nespus de preţioasă.
Când am împlinit 24 de ani, ceva mi-a spus să mă (tîntorc la Bradford. Mă preocupa gândul deschiderii unei prăvălii de tinichigerie particulară. Cu restul timpului intenţionam să ajut Armata Mântuirii.
19
Aici s-a întâmplat să fac cunoştinţă cu cea mai bună fată din Armata Mântuirii, care mai târziu mi-a devenit soţie.
20
AM SA-I FAC UN AJUTOR
Wigglesworth avea o inimă plină de dragoste şi fidelitate pentru învăţătorul său. Deseori îl auzeam exclamând: „Nu este el un minunat Isus?" în inima lui **nai** exista o dragoste mare pentru concetăţenii săi şi, în mod special pentru săraci, nevoiaşi, bolnavi şi -nIcrinzi. Odată ne-a spus: „Tot ceea ce sunt datorez Im Dumnezeu şi soţiei mele, care a fost superbă şi minunată!"
Măria J. Featherstone, pe care Dumnezeu a ales-o in calitate de ajutor pentru el, venea dintr-o bună familie metodistă. Tatăl ei era moştenitorul unei mari averi, .u II mulată prin vânzarea alcoolului. Dar când s-a convins că nu-i face bine un câştig murdar la care se mai **idăugau** şi sufletele pierdute, s-a abţinut să atingă orice câştig din acei bani pătaţi. Fiica şi-a urmat tatăl in principiile de dreptate şi sfinţenie. A fost întotdeau-ii.i curajoasă când trebuia să dea glas impulsurilor inte-i loare.
La 17 ani, Măria, sau Poly - cum mai era numită -i .11uns într-un magazin de articole de fast şi a învăţat **Uta** împodobirii pălăriilor. Acest gen de lucru i s-a **părut** prea limitat, aşa că, după o lună de zile, Măria a liii'il din oraşul ei natal, a fugit de toate limitările casnice şi familiare pentru a-şi căuta o soartă mai bună la Ui cdlord. Dumnezeu a vegheat asupra roabei Sale şi a ipărat-o de rău.
l'c când îşi căuta la Bredford un adăpost, s-a mumplat ca, un călător care îi era cunoscut, să stea i hiur în uşa casei în care ea voia să intre. El a zis: „Oh,
21

domnişoară Featherstone, nu se cade ca dumneavoastră să locuiţi în această casă. Nu are un nume bun. Eu ştiu o locuinţă mai bună pentru dumneavoasră." Şi a condus-o într-o casă foarte respectabilă.
La Bradford, Polly s-a angajat la o familie mare. într-o seară, pe când se afla chiar în centrul oraşului, a fost atrasă de sunetul trâmbiţei şi de bătăile tobei de la o adunare de stradă. Asociaţia religioasă Armata Mântuirii (organizaţie cu scop de redeşteptare în credinţă), era un lucru cu totul nou în acele zile, aşa că Polly îi privea cu mare interes pe oamenii aceia care, după ce au făcut adunarea de stradă, au pornit pe alte străzi ale Bradfordului. Polly se gândea: „Unde s-or fi ducând aceşti oameni naivi?" Ştia de acasă că un asemenea loc nu-i bun, dar era curioasă. Aruncând priviri în dreapta şi în stânga să vadă dacă nu este urmărită de vreun cunoscut, a intrat vrând nevrând în incinta „groazei" şi s-a aşezat sus, la galerie.
A început adunarea. în timp ce asculta cântările spirituale şi mărturisirile vii ale oamenilor nou-con-vertiţi, interesul ei a crescut. Evanghelista îl predica pe Hristos cu mare putere. Tânăra fată de la galerie dorea acum cu înflăcărare să-L cunoască pe Isus şi puterea de iertare a sângelui Său. Când a început invitaţia de a-L primi pe Isus ca Mântuitor personal, Polly s-a mutat de la capătul galeriei şi s-a dus până la banca căinţei.
La început, s-a rugat Domnului doar pentru păcatele ei. între timp, evanghelista a îngenuncheat lângă ea şi a ajutat-o să ajungă la o credinţă salvatoare în Domnul Isus. Când inima ei a devenit sigură că

toate păcatele îi sunt iertate, s-a ridicat brusc în picioare şi a strigat tare: „Aleluia, s-a împlinit!"
22
Wigglesworth, pe atunci bărbat încă tânăr, era şi el prezent acolo. A observat-o pe fecioară cum se ruga şi a auzit-o când a strigat Aleluia. Mai târziu, el a mărturisit: „Părea că inspiraţia şi ungerea lui Dumnezeu s-ar fi odihnit de la început peste ea!"
Polly era o fată frumoasă şi îi stătea bine în îmbrăcămintea ei simplă şi pălăria bine formată. Era aproape drăgălaşă. Din clipa când ea şi-a depus legământul prin mărturisire, Wigglesworth a simţit că-i aparţine. Peste puţin timp a început între ei o prietenie din inimă. Noua convertită făcea progrese rapide şi era foarte serioasă în viaţa spirituală. Prin legăturile ei cu conducătorii asociaţiei religioase, a ajuns să-1 cunoască chiar pe generalul Booth.
Acesta i-a permis să activeze în Armata Mântuirii fără ca ea să facă studiile necesare în acest domeniu. Datorită excepţionalei sale munci de câştigare a sufletelor, asociaţia religioasă privea cu multă simpatie chiar spre tânărul Wigglesworth. El se consacra în întregime idealurilor ei. în ea, el a găsit o împlinire a dragostei în vederea salvării sufletelor. A fost pentru el o satisfacţie fericită: transformarea vieţii multor bărbaţi şi femei prin puterea Evangheliei.
Pe lângă toate acestea, prezenţa lui Polly la adunări era pentru el o mare atracţie. Voiciunea şi calităţile ei l-au impresionat foarte mult, mai ales în adunări interne şi externe.
După un timp oarecare, slujitorii de la A.M. au observat că între cei doi tineri se „întâmplă ceva". Era contrar regulilor A.M. ca un ofiţer (cum era Polly) să se căsătorească cu un simplu soldat (cum era Wigglesworth). Armata Mântuirii (A.M.) îl considera pe
23

Wigglesworth un simplu soldat pentru că el nici nu era membru al asociaţiei.
într-o zi, o femeie maior a venit la Polly şi i-a propus să vină cu ea într-o misiune în Leith, Scoţia, la deschiderea unei campanii religioase. A acceptat, şi-a pregătit geamantanul, a plecat cu maiorul şi în câteva ore a fost în Scoţia. în primele zile ale campaniei, publicul scoţian arunca cu ouă clocite şi legume stricate în ei. Fetele din A.M. trebuiau să fie foarte curajoase şi agere în a se apăra de asemenea proiectile. într-o zi, Polly a fost lovită de o portocală, aruncată cam brusc în ochi, încât acesta i s-a învineţit. Dar aceste lucruri nu au înfricoşat-o. Avea o voce drăguţă şi cânta chiar şi pe stradă. Uşile şi ferestrele se deschideau surprinzător pentru a privi şi a asculta cântecele şi mărturisirile tinerilor curajoşi. Aşadar, strădaniile lor nu au fost zadarnice. Dumnezeu i-a binecuvântat din plin.
în timp ce s-a aflat în Leith - Scoţia, Polly s-a ocupat în mod deosebit de bunăstarea unei tinere nou convertită care locuia la etajul şase cu chirie. Soţul ei se purta cu ea ca un animal şi îi interzicea cu desăvârşire vizitarea adunărilor. într-o zi, întorcându-se de la serviciu, el a găsit-o pe Polly împreună cu soţia lui la rugăciune. A ameninţat-o că dacă nu se opreşte din rugăciune o va da afară cu forţa. Dar pentru că Polly continua să se roage chiar pentru el, omul a luat-o în braţe şi a dus-o jos pe trepte. La fiecare treaptă ea se ruga: „Doamne, salvează-1 pe acest bărbat. Salvează-i sufletul!" Omul însă o înjura sălbatic şi era tare nervos, dar când a ajuns la ultima treaptă era calm şi implora îndurarea lui Dumnezeu. împreună au îngenuncheat şi au transformat treapta într-o bancă. Acolo i L-a prezentat
24
pe Isus ca Mielul lui Dumnezeu, al cărui sânge curăţă orice păcat.
într-o zi, ofiţerii superiori au învinuit-o că ar fi interesată de unul dintre soldaţii din A.M. Neavând un răspuns la întrebările lor, pozitiv sau negativ, toţi s-au înţeles să îngenuncheze. Ea trebuia să se roage şi s-a rugat în felul următor: „Doamne, Tu ştii că aceşti oameni mă cred interesată de un soldat scoţian! Doamne, Tu ştii că nu este aşa. Tu ştii că eu nu intenţionez să mă căsătoresc cu un scoţian."
Rugăciunea s-a terminat şi judecătorii ei au căzut de acord să pună capăt controversei, însă Polly ştia că la Bradford exista un tânăr care o iubea foarte mult şi pe care şi ea îl iubea la fel.
Nu după mult timp, s-a întors la Bradford pentru a rupe relaţiile cu Armata Mântuirii şi s-a înrolat într-

o comunitate în fruntea căreia se afla o femeie foarte spirituală. Cu toate acestea, ea a rămas o sinceră prietenă a Armatei Mântuirii aşa încât surorile-ofiţeri adesea găzduiau la ea. în timpul acela, Polly era foarte des chemată la multe evanghelizări în comunităţile meto-diştilor. Duhul lui Dumnezeu sigila slujba ei cu suflete câştigate pentru Hristos.
La 22 de ani, Polly s-a căsătorit cu Wigglesworth care avea 23 de ani. în anii care au urmat, el i-a purtat o mare recunoştinţă: „Polly, devenise un mare ajutor în viaţa mea spirituală. A fost întotdeauna un stimulent pentru o viaţă sfântă. Ea a văzut cât de greu citeam şi imediat a început să mă înveţe să citesc şi să scriu corect. Din păcate, nu prea i-a reuşit să mă înveţe să scriu impecabil."
De asemenea, Wigglesworth mai spunea despre

soţia sa: „A fost o mare cuceritoare de suflete. O îmbărbătam să-şi continue activitatea în slujba Evangheliei, iar eu mă ocupam mai departe cu tinichigeria. Ceva mă apăsa pe inimă când vedeam că în cartierele oraşului Bradford nu sunt comunităţi. De aceea, am închiriat o clădire şi am început o lucrare acolo.
Ne rugam Domnului pentru copii, ca ei să fie închinaţi lui Dumnezeu înainte de a se naşte. Obişnuiam să duc copiii la adunări şi, în timp ce soţia mea predica, eu îngrijeam de ei. Făceam aceasta pentru că, de fapt, eu nu eram predicator, dar întotdeauna eram prezent pe banca pocăinţei. De acolo îndrumam sufletele spre Hristos. Munca ei era de a arunca plasa, munca mea de a aduce peştii la mal. Ambele slujbe sunt la fel de importante!"
Am citit multe descrieri şi biografii în care autorii şi-au îmbălsămat foarte adânc eroii în miere. Citim însă în Proverbele lui Solomon, 25:16: *„Dacă dai peste miere, nu mânca decât atât cât îţi ajunge ca să nu ţi se scârbească şi s-o verşi din gură ".*
In urma descrierilor mieroase, în ultima instanţă ni se face greaţă şi după câteva capitole, punem cartea de-o parte. Noi ne străduim de a nu prezenta în această carte prea multă miere, deoarece acela despre care scriem a fost tot atât de uman ca fiecare dintre noi.
Peste Bradford s-a abătut o iarnă foarte aspră şi tinichigii erau foarte căutaţi. Nu numai în iarna aceea, dar chiar şi în următorii doi ani au avut mult de lucru la repararea ţevilor şi la alte stricăciuni provocate de furtună. Wigglesworth, împreună cu doi ucenici de ai săi, era ocupat de dimineaţa până seara. Din cauza zilelor de muncă excesivă şi a bunei stări acumulată,

frecventa mai puţin adunările. Inima sa începuse să fie mai rece faţă de Dumnezeu. însă zelul evanghelic şi rugăciunile soţiei nu încetau niciodată.
Dar cu cât el era mai rece, cu atât era mai fierbinte soţia sa pentru Dumnezeu. Starea ei liniştită şi siguranţa în viaţa de credinţă puneau şi mai mult în evidenţă răceala lui şi acest lucru îl irita.
într-o seară a avut loc erupţia. Ea a venit ceva mai târziu de la adunare decât de obicei şi, în timp ce ea intra în casă, înverşunat, el a zis: „Eu sunt stăpânul acestei case şi nu permit să vii acasă la această oră atât de târzie!" Polly a răspuns liniştită: „Ştiu că eşti soţul **Bleu,** dar Stăpânul meu este Hristos!"
Răspunsul 1-a indispus atât de mult încât a dat-o afară pe uşa din spate, dar a uitat să închidă uşa din faţă. Ea a înconjurat casa, apoi a intrat râzând pe uşa din faţă. A râs atât de tare încât a fost nevoit să râdă şi el cu ea. Aşa s-a sfârşit conflictul dintre ei. Când unii bărbaţi slăbesc în viaţa lor de credinţă, soţiile lor sunt toată ziua triste şi chiar supărăcioase. Dar cu Polly Wigglesworth nu era **işa.** Avea o inimă plină de bucurie în care ardea dragostea pentru Isus şi în felul acesta transforma fiecare masă într-o atmosferă plină de umor şi bună dispoziţie. Aşa a reuşit să-1 recâştige pentru Isus pe soţul ei, la dra-i'ostea dintâi şi la vechiul său zel pentru Dumnezeu.
în timpul acestor luni de instabilitate spirituală, **fidelitatea** lui Polly era deosebit de consecventă. Avea o tărie deosebită, obţinută prin îndurarea lui Dumnezeu şi, în felul acesta, 1-a ajutat să treacă peste o perioadă periculoasă, ferindu-1 de un groaznic naufragiu Npi ritual.
Numele lui Polly Wigglesworth, în calitate de câş-

27

tigătoare de suflete, devenise deja cunoscut. Adesea era trimisă undeva să ducă la bun sfârşit o muncă nereuşită; sau era trimisă să activeze în munca evanghelis-tică acolo unde alţii n-au fost în stare să înfăptuiască nimic. Era o predicatoare iubită la adunările de femei, dar mai ales la orele de studii biblice pentru bărbaţi.

Neobosită în râvnă, executa orice fel de muncă spirituală la care se mai adăuga şi grija pentru gospo-dărie. Ambii soţi erau foarte ospitalieri. Ea nu se plângea niciodată, chiar dacă el aducea neprevăzut musafiri acasă la masă sau invita pe cineva să rămână în casă câteva zile ca oaspete.

în timpul conferinţelor, întotdeauna aveau cazaţi în căminul lor mulţi oaspeţi, dar ea nu bombănea niciodată. Odată pe săptămână, Wigglesworth trebuia să plece la Leeds în afaceri comerciale. în acest oraş a găsit o adunare unde se predica despre vindecările divine. în aceste adunări, prezenţa lui Dumnezeu se resimţea atât de puternic încât Domnul îi vindeca pe bolnavi, iar Wigglesworth căuta bolnavi la Bradford, le plătea drumul până la Leeds, iar acolo alţii se rugau pentru ei. Prima dată nu i-a spus nimic soţiei sale despre activitatea lui cu bolnavii, pentru că era sigur că şi ea era asemenea majorităţii oamenilor din acele zile care considerau vindecările divine un act de fanatism. însă peste puţin timp ea a aflat ce învârte el, pentru că tocmai ea a avut nevoie de vindecare şi, în felul acesta, a fost condusă la Leeds. Acolo, fraţii s-au rugat pentru ea cu credinţă şi astfel Domnul a vindecat-o. Din acea clipă, ea a fost convinsă de vindecările divine tot atât de tare ca şi el.

Munca la Bradford s-a mărit aşa de mult încât au

28

fost nevoiţi să se mute într-un spaţiu mai mare, într-o clădire spaţioasă din strada Bordaud. în sala de adunare aveau un afiş foarte mare cu textul biblic: **„Eu sunt Domnul care te vindecă".** Afişul era fixat pe peretele din dosul amvonului şi orice om îl putea vedea. în decursul anilor, mulţi au mărturisit că au fost vindecaţi prin acele cuvinte.

într-o zi, la această adunare s-a prezentat un frate pe care Domnul 1-a înzestrat cu darul vindecărilor. După slujba de duminică, fratele respectiv a fost invitat la Wigglesworth. în timpul mesei, doamna Wigglesworth i-a pus următoarea întrebare predicatorului: „Ce spuneţi dumneavoasră despre un bărbat care predică altora vindecarea divină dar el însuşi se îndoapă zilnic cu medicamente?" Şi răspunsul a fost: „Aş spune că un astfel de om nu se încrede pe deplin în Domnul".

După cină, Wigglesworth a spus fratelui: „Când soţia mea v-a spus de acel bărbat care predică altora vindecarea dar el foloseşte medicamente, s-a referit la mine. Din copilărie sufăr de hemoroizi şi am găsit necesar a lua zilnic o sare alinătoare. Am privit aceasta ca un lucru inofensiv deoarece altfel aş avea zilnic sângerări, iar de la acele sângerări pot primi o infecţie. Dacă astăzi poţi să crezi cu mine, eu sunt gata să mă las de sare şi să-L cred în această privinţă pe Dumnezeu. Pentru că administrez de ani de zile această sare, corpul meu s-a obişinuit atât de mult cu ea încât de duminică până miercuri nu mai am nevoie de ea. Vrei să stai cu mine în aceste zile în post şi rugăciune?" Fratele a acceptat. Din acea duminică, Wigglesworth nu şi-a mai luat doza de sare, dar miercuri a venit criza. La o anumită oră, s-a dus în baie şi acolo

29

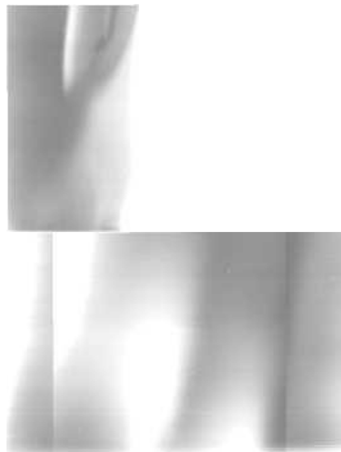

s-a uns cu undelemn conform lui Iacov 5. Astfel, Dumnezeu a intervenit şi el a început să mărturisească: „în ziua aceea intestinele mi-au funcţionat ca la un nou născut. Dumnezeu m-a vindecat în întregime. Din ziua aceea totul funcţionează normal, fără să mai folosesc alte mijloace. L-am pus pe

Domnul la încercare şi El a fost binevoitor."
Polly îl iubea foarte mult pe soţul ei, dar îl critica ori de câte ori nu avea dreptate. Acest lucru se întâmpla des. După câte ştim, cei mai mulţi bărbaţi sunt nervoşi la criticile soţiilor, însă Wigglesworth primea fiecare critică cu un zâmbet. Poziţia lui era ca cea a lui David: „Lovească-mă cel neprihănit căci lovirea lui îmi este binevenită; pedepsească-mă, căci pedeapsa lui este ca undelemnul turnat pe capul meu" (Psalmul 141:5).
Cu toate că nu prea dădea atenţie la toate observaţiile ei, totuşi, cert este faptul că ea a avut o mare influenţă asupra caracterului său. O parte din munca lui o depunea pe la cârciumari. Repara la aceştia pompe cu care ei pompau berea din pivniţă.
Pentru Polly era o oroare să facă bilanţul muncii lui în acele zile, pentru că muncitorilor li se distribuia bere la liber şi ea înţelegea foarte bine efectul distrugător al acestui lucru. Insistenţele lui Polly au câştigat şi, după un timp oarecare, Wigglesworth s-a decis să nu mai lucreze la cârciumi. Cu toate că acest lucru îi aducea mari pierderi financiare, el se ţinea tare în hotărârea luată.
în Psalmul 127 citim: „Copiii sunt o moştenire de la Domnul". Dumnezeu le-a dat 5 copii: o fată şi patru băieţi. în 1915, un băiat a murit, s-a dus în veşnicie. Iubitul său tată i-a simţit foarte mult lipsa.

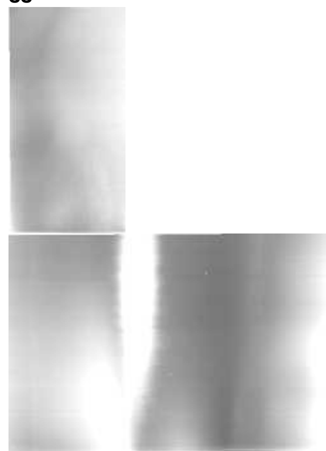
APOI SPICUL

„Sufletul meu este lipit de Tine" (Psalmul 63:8). Acest text biblic reprezintă starea interioară a unui suflet credincios faţă de Dumnezeu. Tot aşa era şi poziţia lui Wigglesworth încă din primele zile de credinţă. Nu e de mirare că în ultimii doi ani amintiţi în capitolul precedent, duşmanul sufletelor a căutat să înăbuşe Cuvântul lui Dumnezeu în inima lui Wigglesworth cu grijurile vieţii şi cu înşelăciunea bărbăţiei.
în cartea „Călătoria creştinului" este redat faptul că pelerinul a avut de învăţat multe lecţii în casa tălmaciului său. Acolo se arată cum un foc arde către un zid, iar cineva aruncă apă peste foc pentru a-1 stinge, dar focul arde mai tare. Tălmaciul i-a spus însemnătatea: „Acest foc însemnă fapta în inima îndurerată. Cel ce aruncă apă ca să stingă focul este Diavolul. Cauza pentru care focul arde tot mai puternic este să-1 vezi acum". Aşadar, credinciosul a fost luat şi dus de cealaltă parte a zidului, unde se afla Hristos care turna în foc, fără întrerupere, uleiul îndurării Sale.
Aşa a fost şi cu Wigglesworth. Cu toate că Diavolul a reuşit să răcească zelul său pentru un scurt timp, prin rugăciunile soţiei sale undelemnul Domnului Isus a fost turnat pe flacăra aproape stinsă, dar care aprinsă din nou a devenit tot mai luminoasă şi mai puternică în următorii 60 de ani. Dar să-1 lăsăm să-şi continue singur mărturisirile.
„Dumnezeu mi-a dat un mare zel în cucerirea sufletelor. Zilnic căutam să conduc un suflet la

Hristos. Eram dispus să aştept în fiecare zi cel puţin o oră pentru a putea ţine cu fiecare o conversaţie despre mântuire. într-un loc am aşteptat o oră şi jumătate. L-am rugat pe Dumnezeu să mă conducă la acel om pe care El 1-a ales. Strada era plină de oameni iar eu continuam să-I spun Domnului: „Doamne, aş dori să-1 am pe cel mai potrivit". Sau: „Doamne, n-am timp de pierdut!" Dumnezeu însă nu considera timpul meu risipit.
La o oră şi jumătate, a trecut pe lângă mine un om cu cal şi căruţă. Domnul mi-a vorbit cum i-a vorbit evanghelistului Filip când i-a spus să se ţină de căruţa famenului. Aşadar, m-am suit şi eu în căruţă

lângă om şi am început să vorbesc cu el despre necesitatea mântuirii lui. El a mormăit zicând: „De ce nu-ţi vezi de treabă? De ce m-ai ales tocmai pe mine pentru ca să-mi vorbeşti?" M-am întrebat dacă nu cumva am făcut o greşeală. Am privit în sus către Dumnezeu şi am spus: „Doamne, este oare acesta omul potrivit?" Şi El mi-a răspuns: „Da, acesta-i omul potrivit!"
Astfel, am continuat să vorbesc cu el rugându-1 să-şi predea viaţa lui Hristos. încetul cu încetul am observat că-i curgeau lacrimi pe obraji, iar eu am înţeles că Dumnezeu a lucrat la inima lui şi că sămânţa Cuvântului a pătruns în el.
După ce am fost sigur că o adevărată faptă de îndurare a fost începută, am sărit din căruţă şi omul şi-a continuat drumul. După trei săptămâni, soţia mea m-a întrebat: „Smith, ai vorbit tu cu cineva despre mântuire?" Şi eu i-am răspuns: „O fac mereu, mamă!" „Bine dragă" mi-a zis soţia. „Am vizitat ieri seară un om. Era pe moarte şi a zăcut trei săptămâni în pat. L-am

întrebat dacă doreşte să vină cineva şi să se roage împreună cu el. Omul a răspuns: „Când am fost pentru ultima dată afară, s-a urcat în căruţa mea un bărbat tânăr şi mi-a vorbit. Am fost foarte aspru cu el, dar bărbatul acela era foarte inimos şi răbdător. Prin el, Dumnezeu mi-a iertat păcatele şi m-a mântuit." Arunci ;i fost ultima oară când acest bărbat a mai ieşit afară. Din spusele lui cu privire la tânărul care-i vorbise în căruţă, mi-am dat seama că tu eşti", a continuat soţia să-mi spună.
Când umblam pe stradă, obişnuiam să caut un suflet cu care să pot vorbi despre Domnul.
Odată am făcut cu fratele meu o tură cu bicicleta. In medie, la fiecare 10 zile mi se întâmpla să am trei c:izuri cu care să vorbesc amănunţit despre Domnul **[BUS.** Activitatea mea profesională mi-a oferit un mare număr de oameni cărora le-am predicat Evanghelia mirând în contact cu ei. întreaga mea viaţă profesională mi-am petrecut-o în comuniune cu Dumnezeu. Pe oriunde umblam, căutam să fiu martorul Lui.
Un om din Bradford 1-a întrebat pe un comerciant **dacă** îi poate recomanda un tinichigiu. „Da, pot să vă i ecomand, dacă puteţi să rezistaţi în faţa religiei lui. l);ică-l acceptaţi ca tinichigiu, atunci trebuie să-1 acceptaţi şi în religie. în timp ce lucrează, el predică încontinuu". „Bine, am să îndrăznesc" a răspuns omul. Mai târziu, omul şi-a exprimat bucuria de a fi intrat în legătură cu mine, adică cu Evanghelia. Aveam mare succes în munca mea de tinichigiu, însă nu eram în **Itare** să-mi adun toţi banii care mi se cuveneau. în **flecare** sâmbătă trebuia să-mi plătesc oamenii.
într-o zi eram la mare strâmtorare din cauza ba-

nilor. întotdeauna am crezut că planul lui Dumnezeu este ca eu să trăiesc în sărăcie. însă tocmai în ceasul necazului, Dumnezeu mi-a deschis o uşă de salvare, iar eu m-am întărit în credinţă prin aceasta. Am mers în faţa Domnului şi m-am rugat: „Doamne, n-am timp să caut bani, dar te rog pe Tine, spune-mi unde-i pot găsi", şi Domnul mi-a spus: „Du-te la episcop".
Auzisem că episcopul plătea foarte rău. Oricine trebuia să-şi primească banii de la el, mai întâi trebuia să ajungă în faţa tribunalului. Dar pentru că Dumnezeu mi-a spus să mă duc chiar la el, mi-am dat seama că acolo tratează Dumnezeu. Aşadar, m-am dus la episcop prin credinţă.
Intrând pe uşă, am întâlnit-o pe doamna episcop care ieşea cu o altă femeie. M-am gândit să-i vorbesc doamnei şi poate aşa îmi va plăti, dar am ezitat gândin-du-mă că tot mai bine este să mă prezint personal la episcop, deşi el nu plătea nimănui. Ce să fac, să plec acasă? Până la urmă am intrat pe uşa din spate şi acolo am întrebat servitoarea dacă domnul episcop este acasă, dar ea mi-a răspuns: „Nu,

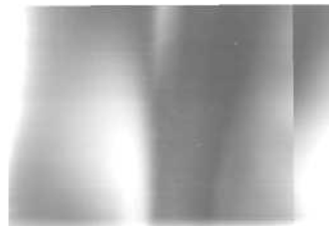
domnul va fi acasă abia peste trei săptămâni". „Nu înţeleg" am spus eu. „Cum nu înţelegeţi? Păreţi neliniştit!". „Da sunt foarte neliniştit, mâine trebuie să-mi plătesc oamenii şi chiar Dumnezeu m-a trimis aici când m-am rugat. Mă nelinişteşte realmente faptul că domnul episcop a plecat şi nu se va înapoia mai devreme de trei săptămâni". Servitoarea m-a întrebat: „Cât vă datorează?" I-am spus: „Cam 300 de mărci". „Atunci, veniţi înăuntru."

S-a dus sus şi a adus banii. „Procedaţi deseori astfel?" am întrebat-o. „Nu" a răspuns ea. Nu degeaba m-a trimis Dumnezeu la această casă. Servitoarea mi-a mai

spus că stăpâna ei i-a dat salariul şi că s-a simţit obligată să-mi dea din banii ei. „Bine, dar ce v-a făcut să procedaţi astfel?" Ea a răspuns: „N-am voie să vă las să plecaţi fără bani. Asta e tot ce vă pot spune".

într-o dimineaţă, pe când eu, soţia şi toţi copiii eram aşezaţi înjurai mesei, soţia îmi spune: „Herold şi lin st sunt foarte bolnavi în această dimineaţă. înainte de a lua masa, să ne rugăm pentru copii." Când ne-am rugat şi ne-am pus mâinile peste copii, puterea lui Dumnezeu s-a coborât peste soţia mea şi peste mine şi iimândoi copiii au fost complet vindecaţi. Când am văzut cu ochii noştri puterea vindecătoare a lui Dumnezeu, ne-am umplut de bucurie. Dumnezeu ne-a dovedit că El însuşi este medicul familiei noastre.

în ziua aceea m-am dus la lucra cu ucenicul meu |ntr-o casă unde erau angajaţi mai mulţi lucrători. Am observat că proprietara era foarte neliniştită. A venit în ■■paliul în care lucram, m-a privit în ochi şi apoi a ieşit **ifară.** Peste puţin timp s-a întors şi mi-a zis: „Puteţi Iii mite ucenicul la prăvălie să-mi aducă ceva?" Chiar intenţionam să-1 trimit şi eu la prăvălie, fiindcă îmi lipsea o bucată de ţeava. Abia a ieşit băiatul pe uşă şi doamna m-a întrebat: „Spuneţi-mi, vă rog, spuneţi-mi, de ce faţa dumneavoastră exprimă o bucurie aşa de minunată?" Am răspuns: „în dimineaţa aceasta doi copii mi-au venit bolnavi la masă. Eu şi soţia mea ne-am rugat pentru ei şi Dumnezeu i-a vindecat complet. Am fost plini de bucurie când am văzut vindecarea lui Dumnezeu şi bucuria aceea încă mai stăruie în mine." Doamna a continuat: „Vă rog să-mi spuneţi şi mie cum pot primi «ceasta bucurie. Casa mea e plină de supărare. Soţul

meu m-a părăsit în această dimineaţă după o ceartă furtunoasă. Vă rog să-mi spuneţi cum pot primi şi eu pacea, liniştea şi bucuria pe care o aveţi dvs.?" I-am răspuns: „Stimată doamnă, bunul Dumnezeu a mântuit-o pe soţia mea şi pe mine şi acum ştim ce însemnă să avem puterea lui Dumnezeu în casa noastră. El ne înştiinţează dacă vine asupra noastră un necaz şi chiar arunci El ne dă pace şi bucurie". „Domnule, vă rog, ajutaţi-mă dacă puteţi" a zis doamna. Şi eu i-am spus: „Pot să vă ajut chiar acum". Părea neliniştită ca nu cumva să fie deranjată de vreun slujitor care ar fi putut intra; de aceea a închis uşa şi a ţinut mâna pe cheie. Dumnezeu însă a mântuit-o în timp ce ţinea mâna pe cheie. Acolo, Dumnezeu a umplut-o de bucuria mântuirii prin credinţa că toate păcatele îi sunt iertate.

Apoi m-a întrebat: „Cum pot să păstrez această bucurie?" I-am răspuns: „Aveţi o zi în care pregătiţi o serată de cafea?" „Desigur, joia viitoare". „Mărturisiţi tuturor doamnelor cum v-a mântuit Domnul Isus şi întrebaţi-le dacă vă puteţi ruga cu ele", i-am spus eu.

Aceasta a fost slujba pe care mi-a dat-o Domnul în anii în care am lucrat ca tinichigiu. Am avut bucuria de-a îndruma la Hristos suflete de bărbaţi, femei şi slujnice. Domnul intenţiona ceva dacă mă ţinea din scurt din punct de vedere financiar. în unele privinţe, avusesem afaceri înfloritoare, dar întotdeauna aveam puţini bani gheaţă.

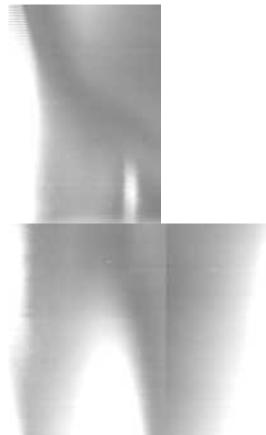
îmi amintesc de o zi în care m-am dus la rugăciune, ca de obicei, şi l-am întrebat pe Domnul: „Doamne, unde să merg după bani la acest sfârşit de săptămână?" Şi El mi-a spus: „Du-te la arhitect şi roagă-1 să-ţi dea un cec". Lucram sub îndrumarea unui arhitect

şi ascultând Cuvântul Domnului m-am dus la arhitect. Ajuns în biroul său, m-a întrebat ce doresc. I-am explicat că am nevoie de un cec. „Pentru ce lucrare?", m-a întrebat. „Pentru ridicarea sobelor la

Oslegate". Arhitectul s-a mirat: „De ce, abia acum aţi început lucrul acolo!" Eu i-am răspuns: „Aceasta nu schimbă nimic, lucrul se face". „Nu veţi putea termina lucrarea pe care v-am dat-o acum o săptămână". „Mi-aţi dat lucrarea şi eu am dus-o la bun sfârşit". „Cum aţi putut realiza aşa ceva?" „Mi-am adus toţi muncitorii de pe celelalte .şantiere şi am început" i-am răspuns eu. Fiindcă nu m-a crezut, şi-a luat pălăria şi a zis: „Am să cercetez". Ne-inn dus împreună la faţa locului şi, când a văzut rezul-lalul, a exprimat: „E minunat şi chiar aşa cum ne-am dorit-o". Apoi a completat cecul. însă un lucru era a primi cecul şi altul a primi plata în banii respectivi.

M-am îndreptat apoi spre biroul fabricantului şi pe drum am văzut într-o vitrină textul: „Să crezi mereu în
I)omnul!" Chiar aşa am făcut: de când mi-am pus încrederea în Domnul am crezut şi totul a mers bine. La biroul fabricii am dat cecul casierului. Era chiar ■.;imbătă dimineaţa şi casierul a început să strige cât îl ţinea gura: „Aici n-o să primiţi nici un ban! Noi nu **dăm** bani decât în anumite zile ale lunii. Vă spun, aici ii o să primiţi bani!" Striga atât de tare încât aveam impresia că nu e normal. Brusc, uşa s-a deschis în .]>.itele lui. Proprietarul a intrat şi a observat scena.

„Ce se întâmplă aici?" a întrebat dânsul. I-am răspuns: „Nu ştiu domnule. Am dat casierului un cec ca să-mi
II Iute banii pe el, dar nu înţeleg de ce strigă la mine ■**şa** tare." Oare nu era pus să urle aşa ca să atragă Btenţia proprietarului? în fine, fabricantul a citit cecul

şi i-a spus casierului: „Plătiţi-i domnului cecul şi dacă te mai aud urlând aşa am să te dau afară!"

Am ieşit cu banii din birou şi L-am lăudat pe Domnul. Când am ajuns la prăvălia unde am văzut lo-zinca cu textul religios, am întrebat cât cere pe lozinca aceea şi fiindcă nu a costat aşa mult, am cumpărat-o. A fost o mare binecuvântare pentru mine căci îmi reamintea mereu să am încredere în Domnul.

O mare parte din timpul meu liber îl consacram bolnavilor şi nevoiaşilor. Obişnuiam să merg săptămânal la Leeds, unde se propovăduia vindecarea divină, deşi criticam aspru şi-i condamnam tare pe oamenii aceia. Nu înţelegeam de ce majoritatea celor care predicau vindecarea divină purtau ochelari. Pe unul l-am întrebat: „Dacă crezi în vindecarea divină, de ce porţi ochelari"? Totuşi, mai târziu am fost nevoit să port şi eu ochelari la cititul Bibliei, chiar dacă am fost criticat pentru aceasta.

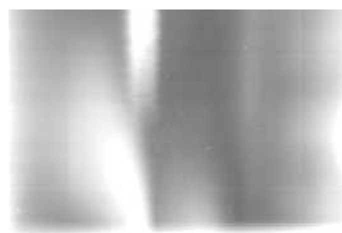
Aveam inima plină de milă faţă de bolnavi şi nevoiaşi. în fiecare marţi plăteam călătoria la Leeds pentru unii bolnavi şi îi duceam cu mine la adunare.

într-o zi am dus cu mine nouă inşi. Conducătorul adunării din Leeds, privind pe fereastră a spus: „Iată-1 pe Wigglesworth. Vine din nou aducând eu el şi pe alţii. Dacă ar şti el că aceşti oameni ar putea fi vindecaţi la Bradford tot atât de uşor ca şi aici!" Toţi fraţii de acolo ştiau că am o deosebită milă faţă de bolnavi şi săraci, aşa că într-o zi mi-au spus: „Noi trebuie să mergem la conferinţa de la Keswich şi ne-am gândit să preiei tu munca în adunarea noastră de aici". „Nu pot conduce o adunare religioasă" le-am răspuns. Şi fraţii mi-au răspuns: „N-avem pe altcineva şi îţi încredinţăm

ţie această muncă cât timp suntem plecaţi".

Atunci, ştiind că o parte din fraţi pot lua cuvântul în adunare iar eu nu am altceva de făcut decât să conduc, mi-a venit o idee. Când am sosit la adunare în săptămâna care a urmat, sala era plină de

oameni. Imediat am căutat pe unul care ştia să vorbească la amvon, dar el a refuzat şi ca el, toţi ceilalţi vorbitori îmi răspundeau: „Nu, ţie ţi-a fost încredinţat totul şi tu trebuie să o faci". Aşadar, trebuia să încep. Nu mai ştiu ce am vorbit, dar ştiu că după predică, cincisprezece oameni au venit în faţă pentru a fi vindecaţi. **Ştiu că vindecarea nu o face omul, ci Domnul.** Unul dintre ei era un bărbat din Scoţia pentru care m-am rugat şi Domnul 1-a vindecat în întregime. Acest lucru a încurajat toată adunarea să creadă puternic în Dumnezeu şi uşa au fost vindecaţi toţi. Vindecarea nu a venit prin credinţa mea ci prin mila lui Dumnezeu, care mi-a venit în ajutor chiar în clipa aceea. Apoi, El mi-a deschis tot mai larg uşa credinţei.
într-o anumită seară, am anunţat la Bradford o adunare de vindecare. îmi amintesc că în seara aceea s-au prezentat doisprezece oameni şi toţi doisprezece nu fost vindecaţi în mod minunat. Unul avea o limbă groaznic de rănită de la o căzătură. A fost vindecat i omplet. Pe aceeaşi cale au fost vindecaţi şi ceilalţi. Inir-o zi, un om m-a întrebat dacă vindecarea divină include şi răul de mare. I-am răspuns: „Da, răul de mare este provocat de un duh al fricii şi acum îi poruncesc acestui duh rău, în Numele lui Isus să plece, să te elibereze". Şi a plecat imediat. Niciodată în viaţa lui omul acela nu a mai avut rău de mare, cu toate că a Călătorit foarte mult pe mare.

într-o zi a venit la mine un bărbat, care era un frate foarte evlavios. I-am spus: „Frate Clark, ce s-a întâmplat de astăzi eşti atât de abătut?" Fratele Clark mi-a răspuns: „Soţia mea este pe moarte. Doi medici au venit la ea în timpul nopţii şi au spus că nu mai poate trăi." „De ce nu-L crezi pe Dumnezeu pentru ea?" „Frate Wigglesworth, nu pot crede pentru ea". Şi a plecat cu inima zdrobită. M-am dus la un prieten care se numea Howe, care deschisese în Bradford o mică misiune. M-am gândit că el e omul potrivit pentru a veni cu mine să mă sprijinească în lucrare. Când l-am întrebat dacă vrea să vină, a zis: „Nu numai că nu vreau, dar nu-mi mai spune încă odată. Cred că acolo unde te duci tu, Dumnezeu vindecă".
Mi s-a părut că Dumnezeu i-a pus acele cuvinte în gură pentru a mă încuraja pe mine. Cu toate acestea, mai cunoşteam un frate pe care-1 chema Nicholas. Când el avea ocazia să se roage, se putea ruga de trei ori pentru toată lumea şi apoi să o mai facă încă odată. Aşadar, m-am dus la el şi i-am zis: „Vrei să vii cu mine şi să te rogi pentru sora Clark?" „Da, chiar mă bucur."
Am avut de mers pe jos doi kilometri buni. I-am spus că atunci când va trebui să se roage, să nu termine până nu va spune totul. La sosirea noastră, sora Clark era mai mult moartă decât vie. Atunci i-am spus lui Nicholas să privească bine la starea sorei şi să nu piardă timp şi să se roage. Văzând că s-a creat ocazia, a început. N-am suferit vreodată atât cât am suferit în timpul rugăciunii lui. în durerea mea spirituală am strigat către Domnul: „Doamne, te rog, opreşte-1 şi fă-1 să termine odată cu felul lui de rugăciune". De ce m-am rugat în felul acesta? Pentru că el se ruga pentru soţul

sorei care era pe cale să-şi piardă soţia, apoi pentru copiii care erau pe cale să-şi piardă mama. A fost necesar să strig la Dumnezeu ca să-1 oprească şi El 1-a oprit imediat.
Cu toate că nici fratele Clark, nici fratele Nicholas nu credeau în vindecarea divină, eu am adus cu mine o sticluţă cu undelemn. Am prevăzut-o cu un dop lung Ca să o pot deschide cu uşurinţă. Am scos sticla şi am |inut-o la spate. Apoi am spus: „Acum roagă-te tu, **frate** Clark!". Şi acesta, încurajat de rugăciunea fratelui Nicholas, s-a rugat pentru sine, ca Dumnezeu să-1 menţină drept în pierderea soţiei sale. Nici pe acesta nu l-am mai putut suporta şi am strigat: „Doamne, **Opreşte-1!"** Eram atât de zdrobit şi frânt încât oamenii de afară mă puteau auzi. Slavă lui Dumnezeu că a încetat. Imediat după aceea am scos dopul de la sticlă şi m-am îndreptat spre patul femeii muribunde.
Fiind nou în această lucrare şi neştiind cum să procedez mai bine, am turnat întreg undelemnul din **sticlă** peste capul sorei Clark. Stăteam lângă capul ei şi priveam către partea cealaltă a patului, când, deodată, u apărut Domnul Isus. Mi-am îndreptat ochii spre El şi L-am privit mult. Acolo, la picioarele

sorei era Isus. El ini-a dăruit un zâmbet mărinimos. îmi amintesc şi **parcă-L** văd şi acum în timp ce vă povestesc: avea un /iimbet frumos şi drăgălaş. După câteva clipe a dis-**părut,** dar în ziua aceea s-a întâmplat ceva care mi-a ■■ihimbat întreaga viaţă. Sora Clark a fost vindecată şi **readusă** la viaţă. A trăit până şi-a văzut copiii mari, ba g trăit mai mulţi ani decât soţul ei.
Fiecare om are de trecut prin examene. Dacă crezi in vindecarea divină, în mod sigur vei fi verificat în
41

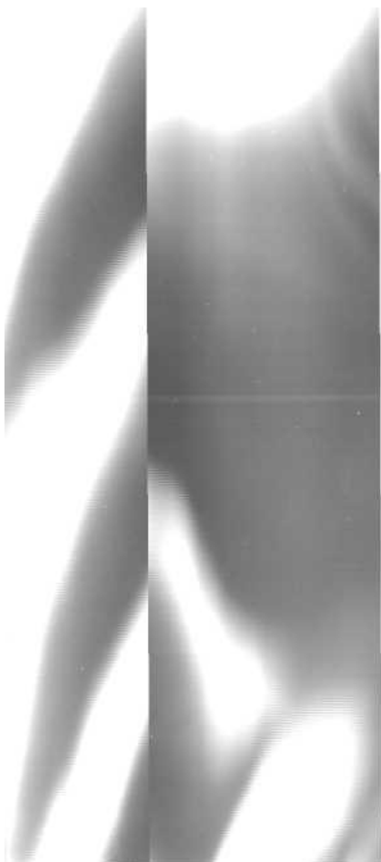
credinţă. Când aduce un om în stare de binecuvântare şi în deplină colaborare cu El, Dumnezeu îl trece prin examene şi încercări. Eu şi soţia mea am văzut că nu putem merge cu Dumnezeu cu jumătăţi de măsură. Hotărârea de a ne încrede în Dumnezeu la fiecare îmbolnăvire, a adus o nouă ordine în viaţa noastră. Ne uitam reciproc unul la altul şi ne spuneam: „De acum încolo să-L luăm pe Isus ca Medic şi medicamentele Lui în casa noastră. Bineînţeles, e foarte uşor să refuzi medicamentele când eşti sănătos, dar e necesar să rămânem la fel de fideli în timpul încercării.
Eram amândoi foarte zeloşi pentru Dumnezeu şi consacram o bună parte din timpul nostru pentru adunările de stradă.
într-o duminică, m-a apucat pe stradă o durere puternică care m-a aruncat la pământ. Doi bărbaţi m-au ridicat şi m-am sprijinit de ei până acasă. Acest lucru s-a mai repetat o dată, dar nu aşa de puternic. Ne-am rugat toată noaptea dar fără rezultat. Mă simţeam chiar mai rău. Parcă nu mai aveam nici o şansă de scăpare, în dimineaţa următoare i-am spus soţiei: „Tu cunoşti legământul nostru: în caz de moarte să aducem în casa noastră un medic pentru ca să nu ne judece lumea din jur. Pentru justificare în faţa oamenilor, las totul în seama ta". Sărmana soţie! Era tristă şi toţi copiii mici erau în jurul ei. Părea că s-a stins orice speranţă. Cu inima zdrobită m-a părăsit şi s-a dus la un medic, asta nu pentru că credea în ajutorul lui, ci pentru că îmi sosise sfârşitul. Când a venit medicul şi m-a cercetat, a dat din cap şi a zis: „Aici nu mai există speranţă. De 6 luni are o tumoare şi organele nu mai pot fi ajutate. Doamnă Wigglesworth, eu mai trebuie să fac încă vreo
42
câteva vizite la bolnavi şi voi reveni mai târziu. Singura speranţă pentru el este să-i facem o operaţie imediată, dar mă tem că soţul dumneavoastră e prea slab pentru aceasta".
După ce a ieşit medicul, a venit la noi o soră şi un frate care credeau că tot ceea ce nu e comun cu sănă-latea vine de la Diavolul. în timp ce ei se rugau, fratele credincios şi-a pus mâinile pe fruntea mea şi a strigat: „Diavole, în numele lui Isus îţi poruncesc să ieşi afară!" Spre surpriza mea, m-am simţit la fel de bine ca şi mai înainte. Nu mai aveam deloc dureri. Imediat după ce s-au rugat pentru mine au plecat, iar eu m-am sculat plin de credinţă fiindcă nimeni n-are dreptul să rămână în pat când e vindecat. Când am coborât din **pat,** soţia mea a oftat dar eu i-am spus: „Sunt vinde-**Bat".** „Sper că e adevărat." „Dragă, ai vreo muncă de făcut?" Ea mi-a zis: „Da, iată că aici este o femeie care are nevoie urgentă de un tinichigiu. Dacă tu nu o poţi .i|iila va fi nevoită să meargă la altul". Mi-a dat adresa şi imediat am plecat la datorie. în timp ce eram acolo, medicul s-a reîntors la noi. Şi-a pus pălăria de mătase **pe** masă şi a urcat treptele. Atunci a auzit-o pe soţia mea strigând: „Doctore, doctore!" Doctorul a întrebat: „Mă strigaţi pe mine?" Şi soţia i-a răspuns: „O, doc-lore, el a plecat, s-a dus la lucru!" Doctorul i-a răspuns: „Au să-1 aducă înapoi ca un hoit, atât de sigur cum trăiţi" „Hoitul" însă a peregrinat de atunci prin loată lumea şi a vestit Evanghelia. Şi-a pus mâinile **peste** bolnavi cu tumori aproape în toate părţile lumii, in bolnavii au fost vindecaţi pe deplin, mai ales acolo unde medicii şi-au pierdut orice speranţă.
43

ÎNZESTRAT CU PUTERE DE SUS

Soţia mea era deja un predicator, dar şi-a propus să mă introducă în slujba Cuvântului şi pe mine, cu toate că nu aveam calităţi de predicator. Mereu mă anunţa că voi predica duminica viitoare şi era sigură că pot, numai să încerc. Când a făcut iarăşi acelaşi anunţ, a dus cu mine o săptămână de muncă

şi sudoare. Obiş-nuiam să păşesc cu vitejie la amvon, dar după ce-mi citeam textul şi vorbeam câteva cuvinte din text, imediat mă adresam celor din sală: „Dacă cineva dintre voi ştie să predice, acum are prilejul pentru că eu am terminat". Cu toate astea, soţia mea încerca mereu acelaşi lucru cu mine, dar se sfârşea mereu la fel. De fapt, ea era predicatorul iar eu o încurajam să facă tot ce-i posibil. Dar şi eu am constatat că Dumnezeu poate să facă un predicator din oricine care are pe inimă slujba pentru sufletele pierdute.
Atunci când sărăcia sufletelor pierdute îţi stă în faţă şi tu priveşti către Domnul, El îţi dă putere să exprimi ceea ce simţi în inimă.
într-un cartier al Bradfordului am ţinut adunări de stradă timp de 20 de ani. Prin faptul că vorbeam mereu pe stradă, Domnul mi-a dat mai multă libertate în vorbire. La început credeam în sfinţire biblică, dar eram conştient că în mine mai există multă fire.
Odată a venit la noi un om sfânt şi a predicat în adunare despre sfinţirea totală. Numea sfinţirea o lucrare foarte precisă a harului, care urmează naşterii din nou. După predica lui, am stat zece zile în rugăciune, apoi mi-am consacrat trupul Domnului, conform

' **elor** scrise în Romani 12:1-2 şi atunci Dumnezeu a lîicut ceva evident cu mine: am primit libertatea adevărată în predică. Noi consideram acest lucru ca botez al Duhului Sfânt şi predicam în misiunea noastră două lucruri: vindecarea şi sfinţirea trupului.
Niciodată n-am considerat că ar fi corect din partea noastră să predicăm numai noi. Aşa că, săptămânal iliitlcam tinerilor şi tinerelor o ocazie. Aceşti tineri se dezvoltau în lucrare. Rezultatul a fost că mulţi dintre ei au devenit predicatori binecuvântaţi. Credeam că
I imnnezeu ne-a făcut parte de tot ce se poate primi în viaţa spirituală.
însă, într-o zi am auzit că unii credincioşi ar fi fost botezaţi cu Duhul Sfânt şi că vorbeau în limbi străine, şi că între ei ar fi descoperiri şi puteri spirituale. Recunosc că această informaţie m-a mişcat foarte mult.
într-o zi am văzut venind un om spre casa noastră, (Ur am observat că întâmpina mari greutăţi la urcarea iH-ptelor care duceau la uşa noastră. A reuşit să urce |niându-se de balustradă. După ce s-a aşezat, a zis: „I)acă rudele mele ar fi ştiut că eu vin la dumneavoas-
I1 i nu m-ar fi lăsat să plec. Aveţi un prost renume, mai **prost** decât am auzit vreodată." I-am răspuns: „Dacă aceasta este părerea dumneavoasră despre mine, atunci Br fi mai bine să părăsiţi casa. N-aş vrea să am aici pe mei unul care să nu fie convins de sinceritatea mea." .,()h, vă cred, dar vă rog, nu mă daţi afară! Dacă aţi şti ni ce situaţie groaznică mă aflu, nu m-aţi alunga, l'uneţi-vă mâna pe piciorul meu. Vreţi s-o faceţi?" Am Iu ut-o şi am văzut că era ca o scândură nu ca un picior.
Care era cauza? Era cancer? El mi-a răspuns: „Tot

piciorul de sus până jos e cancerizat. Ah, cred că nu mă veţi alunga." „N-am să vă alung nicidecum, dar vreau să mă duc înaintea Domnului să văd ce-mi spune el despre acest lucru" i-am răspuns. Aşteptând în faţa Domnului, după rugăciune am primit următorul răspuns: „Du-te şi spune-i acestui om să ţină post şapte zile şi şapte nopţi şi carnea lui va deveni ca a unui copil mic". I-am spus tot ce mi-a spus Domnul şi omul **a** zis: „Cred tot ce v-a spus Dumnezeu şi când voi ajunge acasă voi face ceea ce Dumnezeu m-a sfătuit să fac". Patru zile mai târziu mă uitam pe fereastră şi l-am văzut pe acelaşi om, dar, în loc să se ţină de balustradă şi să se tragă în sus ca un bolovan, el sărea treptele. Venea fluierând pe lângă casă ca un flăcău şi striga: „Sunt pe deplin vindecat".

L-am întrebat: „Ce-o să faceţi de acum încolo?" Şi el mi-a răspuns: „Plec să mai postesc trei zile şi trei nopţi, dar credeam că vreţi să ştiţi ce a făcut deja Dumnezeu". Data următoare când a venit la noi a cunoscut-o pe fiica mea Alice. A auzit-o spunând că doreşte să plece în lucrarea Domnului în Angola, în Africa. Atunci s-a adresat fiicei mele zicând: „Mi-ar face plăcere să pot contribui şi eu cu ceva în această lucrare" şi a scos un pumn de galbeni din buzunar zicând: „Acesta este darul meu pentru lucrarea din Africa".

După aceea mi s-a adresat zicând: „Aţi auzit cea mai mare noutate? La Sunderland, oamenii primesc Duhul Sfânt şi vorbesc în limbi noi. M-am hotărât să merg la Sunderland să văd personal acest lucru. Sunteţi dispus să veniţi cu mine?" I-am răspuns că mi-ar face plăcere să-1 însoţesc acolo. A plătit totul căci era foarte fericit de vindecare şi îl adora în mod sincer pe

Dumnezeu pentru minunea ce a făcut-o cu el.

Am scris la doi oameni din Sunderland, suflete mântuite prin munca noastră de la Bradford, însă lor li **s-a** comunicat că tot ceea ce se întâmplă acolo este o periculoasă înşelăciune, iar vorbirea în limbi noi ar fi **de** la o putere rău voitoare. Pentru a mă apăra de eroarea grosolană, au trimis acolo o soră, aparent spirituală, pentru a mă preveni. Primele cuvinte auzite de la ca erau deja false. După ce a spus tot ce a dorit, **am** strigat: „Să ne rugăm". Domnul mi-a dat o mare putere în rugăciune aşa încât, după ce ne-am rugat, sora **respectivă** a zis: „Nu te lua după tot ce ţi-am relatat ci l;isă-te condus de Duhul lui Dumnezeu".

Era o după-amiază de sâmbătă când m-am dus la **idunare.** Ceea ce nu puteam înţelege era următorul l.ipl: venisem din Bradford, unde Duhul Sfânt lucra cu pulcre. Acolo, mulţi mişcaţi de puterea lui

Dumnezeu **rămâneau** culcaţi la pământ şi se rugau. Aici însă nu **ini** se părea atâta putere ca în Bradford. Acest lucru m-a **deprimat,** dar eram flămând după Dumnezeu şi El cunoştea foamea mea, cu toate că se părea să nu mă înţelege nimeni.
îmi amintesc de mărturia unui frate care după trei **llptămâni** a fost botezat cu Duhul Sfânt şi vorbea în limbi noi. Atunci am strigat: „Lăsaţi-mă să aud aceste limbi căci pentru asta am venit aici". însă ei mi-au răspuns: „Când ai să fii tu botezat cu Duhul Sfânt, ai **tifi** vorbeşti în limbi". Dar după propria mea părere, **|ram** deja botezat în acest fel. Mă refer la acele zece **iile** în faţa Domnului ce au avut ca rezultat minunat botezul spiritual. Dar ei mi-au răspuns: „Nu, nu, nu **este** acesta". Deşi atunci limba mi-a fost desfăcută şi

se putea dovedi, se putea observa o importantă deosebire. Astfel, eu îl căutam pe Dumnezeu cu toată puterea.
Duminică dimineaţa m-am dus la slujba de la ora 7 dimineaţa în adunarea Armata Mântuirii. Am îngenuncheat de trei ori prin puterea lui Dumnezeu.
Puţin ruşinat de starea mea şi de ceea ce s-a întâmplat, ca să nu fiu înţeles greşit, am început să mă autocontrolez, apoi am îngenuncheat şi am început să mă rog. La sfârşitul adunării, predicatorul m-a întrbat: „De unde eşti frate?" Şi eu i-am răspuns: „Sunt din Bradford. Am venit şi eu la Sunderland ca să primesc botezul vorbirii în alte limbi aşa cum se primeşte aici." Dar el mi-a răspuns: „Oh, aici îl primeşti pe Diavolul!" Cu toate acestea, după amiază m-a rugat să predic în adunarea lui şi am fost binecuvântat în mod deosebit.
Pastorul Boddy, în a cărui biserică au avut loc mari revărsări ca la Rusalii, a anunţat că marţi seara spre miercuri va avea loc o adunare de stăruinţă. Era o adunare foarte preţioasă. Ştiu că acolo prezenţa Domnului era minunată, însă n-am auzit pe nimeni vorbind în limbi noi. La ora 2:30 noaptea, fratele Boddy a spus: „Trebuie să încheiem adunarea". Am rămas foarte descurajat deoarece aş fi vrut să rămân acolo toată noaptea. Mi-am uitat şi cheia la hotel, dar un misionar din India mi-a zis: „Vino şi odihneşte-te la mine". Eu însă nu m-am culcat, ci am petrecut toată noaptea în rugăciune până am primit o mare binecuvântare. Patru zile nu am dorit altceva decât pe Dumnezeu, dar am simţit că trebuie să mă întorc acasă şi astfel am plecat la locuinţa predicatorului să-mi iau rămas bun. I-am spus

lorei Boddy: „Acum plec, şi până în prezent nu am primit botezul". Iar sora mi-a răspuns: „Nu ai nevoie de limbi noi, ci de botezul cu Duhul Sfânt". Şi eu i-am spus: „Soră, eu am primit botezul, dar aş vrea ca înainte de plecare să-ţi pui mâinile peste mine". Şi a l;u:ut-o, dar a fost nevoită să părăsească camera. însă locul a căzut peste mine. Am trăit un timp minunat căci eram numai eu şi Dumnezeu. El m-a scufundat în putere. Deşi eram conştient de purificarea (polarizarea) sângelui meu cu sângele lui Hristos, totuşi am **strigat:** „Curat!, Curat!, Curat!"
O minunată bucurie m-a cuprins, căci în timpul nccla am avut o viziune în care L-am văzut pe Domnul **[sus.** L-am văzut stând în picioare la dreapta lui Dum-nezeu-Tatăl, însă crucea era goală. în timpul acela n-am mai putut vorbi în limba mea maternă şi am început să vorbesc în nişte limbi noi, aşa cum îmi dădea Duhul lui Dumnezeu să vorbesc. Cu toate că mai înainte am **fost** uns cu Duhul Sfânt, de data aceasta ştiam că sunt **botezat** cu Duhul Sfânt, adevăratul botez al Duhului **Sfânt,** aşa cum l-au primit sfinţii în ziua de Rusalii.

DUPĂ PRIMIREA BOTEZULUI SPIRITUAL
Paralel cu primirea botezului spiritual, a început o mişcare în biserica „Tuturor Sfinţilor". Imediat m-am dus acolo. Tocmai vorbea vicarul. Ştiam că el nu este botezat cu Duhul Sfânt, de aceea l-am întrerupt zicân-du-i: „Lasă-mă să-ţi spun ceva! Chiar am primit botezul spiritual!". Biserica era plină de oameni. Nu mai ştiu ce am vorbit tuturor oamenilor acelora, dar ştiu că i-am făcut tare nemulţumiţi de starea lor. Oamenii spuneau: „Noi criticăm acest om care a fost atât de flămând, dar el a venit aici numai de vreo câteva zile şi a şi primit botezul spiritual, iar noi aşteptăm de luni de zile şi n-am primit nimic".
Peste toţi se lăsase deja o mare foame. Din ziua aceea, Dumnezeu a început să-şi reverse Duhul Sfânt, şi în câteva zile, cincizeci de surori au primit botezul. Primul lucru pe l-am făcut a fost să telegrafiez acasă: „Am primit botezul şi am vorbit în limbi noi". în timpul reîntoarcerii mele în oraşul natal,

Diavolul m-a interceptat şi m-a întrebat: „Ai să duci asta cu tine la Bradford?" După sentimentele mele nu prea aveam ce duce cu mine, însă omul credincios nu trăieşte după sentimente, ci el trăieşte prin credinţă. Aşa că am strigat de m-au auzit toţi cei din vagonul de tren: „Da, o duc cu mine!"
O mare bucurie m-a cuprins când am depus această mărturie, deşi mi-am dat seama că din acel moment voi fi mereu într-o mare luptă. Când am sosit acasă, unul dintre fiii mei mi-a zis: „Tată, ai vorbit în limbi?"

„I)u, Georg" i-am răspuns eu. „Atunci să auzim şi noi" .1 /îs el, însă eu nu puteam zice nimic, căci, deşi am fosl botezat, totuşi nu puteam vorbi în limbi, adică o ^ i u hire deosebită ca aceea la botez. Acest lucru a venit abia după nouă luni. Fiul meu nu înţelegea că darul \ "ibirii în limbi (1 Corintenil2) este ceva separat de botezul spiritual.
Vorbirea în limbi în clipa botezului spiritual se dă ni semn că Duhul a venit în ziua de Rusalii, însă darul 11 irbirii în limbi poate fi folosit de primitor oricând în injMciune şi în adoraţie. Soţia m-a întrebat: „Tot aşa ai 11 >i bit în limbi, nu-i aşa?" „Da", am răspuns. „Bine, aş vrea să te fac să înţelegi că sunt tot atât de botezată cu I luhul Sfânt ca şi tine, însă nu vorbesc în limbi" mi-a «pus soţia. Deja vedeam cum începe cearta în casa noastră. „Am predicat Evanghelia douăzeci de ani şi tu || stat la amvon lângă mine pe bancă, însă duminică ai i predici singur şi o să vedem" mi-a zis.
S-a ţinut de cuvânt. Duminica următoare a luat loc i" un scaun chiar în fundul sălii. Până atunci, soţia ITJca stătea mereu sus la amvon, pe platformă. Deja II II opuse murmur şi în comunitate. Când am urcat cele Irei trepte spre amvon, Dumnezeu mi-a dat cuvântul din prorocul Isaia 61:1-3: *„Duhul Domnului Dumnezeu este peste mine, căci Domnul m-a uns să aduc i hune celor nenorociţi: El m-a trimis să vindec pe* Pi i *CU inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia şi pi urşilor de război izbăvirea ..."* Nu eram predicator, Insa am rostit vocea Stăpânului meu din Isaia şi aşa am început. Acum nu-mi mai pot aminti ce-am vorbit, Insă soţia mea era foarte agitată. Banca pe care stătea M, avea nouă locuri, dar ea se muta când pe unul când

pe altul aşa încât ocupa toate cele nouă locuri. Apoi a spus cu voce tare încât au auzit-o toţi cei din apropiere: „Acesta nu e Smith al meu, Doamne, acesta nu e Smith al meu". Apoi am anunţat ultima cântare, dar secretarul misiunii s-a ridicat şi a zis: „Aş dori să am şi eu ceea ce fratele nostru Smith a primit". Straniu a fost faptul că, atunci când a vrut să se aşeze pe scaun, a greşit locul şi a alunecat pe podea, dar a rămas acolo. Apoi, fiul meu cel mai mare s-a ridicat şi-a spus că şi el se aşează pe podea alături de secretarul misiunii, zicând că vrea să aibă şi el ceea ce are tatăl său. în câteva minute unsprezece oameni se aflau pe podea. Pentru mine era bătător la ochi faptul că toţi ceilalţi râdeau în sinea lor. Cu toate acestea, Dumnezeu a schimbat într-adevăr prizonieratul Sionului şi a umplut gura copiilor săi cu un râs după voia şi cuvântul Domnului (Psalmul 126:1-2).
Acesta a fost începutul unei mari revărsări spirituale, în care sute primeau botezul spiritual cu vorbirea în limbi străine aşa cum dădea Duhul Sfânt. Dumnezeu îmi pregătea terenul ca să mă duc în lumea întreagă să vestesc acest glorios adevăr: că toţi oamenii pot primi botezul de la Rusalii.
După botez, prima invitaţie am primit-o de la un fabricant din Lancashire, care conducea 1.000 de oameni. Mi-a scris că a auzit şi el că am primit Duhul Sfânt ca cei de la început şi că ar vrea să cunoască un om cu un aşa dar. „Dacă veniţi la mine, închid fabrica după-amiază şi puteţi ţine adunări de la ora 13 până la ora 23." I-am răspuns: „Mă simt ca un mare butoi gata să crape dacă nu are scurgere; aşa că vin la dumnea-voasră pentru a ţine adunări". Până aici nu prea am

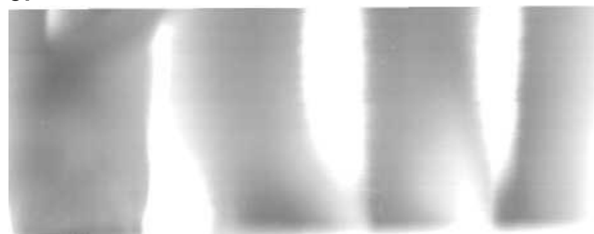
uvut calităţi de a predica, acum însă simţeam că am o **limbă** profetică, prin care puterea Duhului Sfânt curge M un râu. Aşa m-am dus la Lancashire şi acel om şi-a închis fabrica. De la ora 13 până la ora 23, predicam I II mici pauze. Cu siguranţă, Hristos şi-a îndeplinit făgăduinţa: *„ Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura"* (Ioan 7:38).
Un mare număr de oameni din această fabrică au **fost** mântuiţi în mod minunat. Nu mult după aceea, **lOţia** mea a primit Duhul Sfânt şi împreună am călă-**torit** în cele mai diferite părţi ale ţării, pentru a răs-luiiide multelor strigăte care veneau la noi de pretutindeni. Peste tot unde ne duceam, Domnul boteza cu I luhul Sfânt. Odată am plecat împreună în mica locali-**tnte** Shromshire, unde am ţinut adunare în Capela Metodistă. Când am început să predic, a căzut focul I **cresc** peste soţia mea şi toţi câţi au fost în capelă au **primit** botezul. Aici am întâmpinat şi rezistenţă. Era o localitate mică de ţară şi se părea că toţi din împreju-i mii au fost mişcaţi, adică au aflat şi ei despre trezire. In dimineaţa

următoare, m-am plimbat în jurul satului pi **am** intrat într-un magazin alimentar. Dintr-o dată, **trei** oameni din magazin au fost îndemnaţi să-şi recunoască păcatele şi astfel, mai înainte de-a părăsi prăvălia lor, toţi trei au fost salvaţi. După ce am mers **puţin** pe stradă am văzut pe câmp două femei care du-**ecau** găleţi. Le-am strigat: „Sunteţi mântuite?" în sta-**n** i lor au fost îndemnate să-şi recunoască păcatele, au **ICflpat** găleţile şi au început să se roage. Acolo, pe i'rtnip le-a mântuit Dumnezeu. Oriunde mergeam, se găseau oameni care să-şi niiiilurisească păcatele. Am ajuns la o carieră de piatră
53
unde bărbaţii erau ocupaţi. Le-am predicat Evanghelia în timp ce ei se ocupau cu pietrele, însă au fost îndemnaţi să-şi recunoască păcatele şi mulţi s-au predat Domnului şi au fost salvaţi. Pe drumul întoarcerii de la această carieră, trebuia să trec prin faţa unui mare hotel. Chiar când mă apropiam de hotel, au trecut pe lângă mine doi bărbaţi într-un mijloc de transport pe două roţi.
Niciodată n-am văzut bărbaţi cu feţe răutăcioase ca atunci. Arătau ca un adevărat tablou satanic. Când s-au apropiat mai mult de mine, au început să mă înjure şi să mă lovească cu biciul. Parcă se dezlănţuise un atac din infern. Strigau aşa de tare încât chiar cârciumarul şi cârciumăreasa, împreună cu încă cinci oameni, au ieşit din cârciumă şi au început să mă lovească ca pe un câine turbat, plus înjurături şi blesteme, cu toate că eu nu am vorbit cu ei nici măcar un cuvânt. Cu toate acestea, nu m-am înfricoşat de atacul lor şi imediat am strigat: „Demoni, în Numele lui Isus şi al sângelui Său vărsat, vă poruncesc să mergeţi!", iar eu am intrat după ei şi le-am predicat pe Domnul Isus.
Acolo, în acea zi au fost botezaţi şi vindecaţi mulţi oameni căci binecuvântarea Domnului s-a manifestat din plin. După 20 de ani am vizitat acelaşi loc şi oamenii încă mai povesteau cele întâmplate şi lucrările lui Dumnezeu. Din cele mai îndepărtate părţi ale ţării veneau oameni la misiunea noastră şi aproape la fiecare ocazie mă rugau să-i vizitez şi să fac ceva pentru ei.
Am primit multe telegrame să mă duc la un tânăr grav bolnav. Când am ajuns acolo, într-o după-amiază, la uşa unei casei ţărăneşti o femeie m-a întrebat: „Dum-
iii-nvoastră sunteţi Wigglesworth?" „Da" i-am răspuns. Ea a continuat: „îmi pare foarte rău că trebuie să vă .pun, dar aţi venit prea târziu. Acum nu se mai poate fiice nimic pentru fiul meu". Eu i-am răspuns: „Până **icum** Dumnezeu nu m-a trimis niciodată prea târziu în vreun loc". Apoi am întrebat dacă pot să văd băiatul **bolnav.**
Stătea culcat în patul său, cu faţa spre zid şi şoptea că ar putea muri mai repede dacă l-ar întoarce cineva, **deoarece** inima lui era foarte slăbită. „Bine, am să mă rog ca Domnul să vă întoarcă", am zis eu. în primele zile ale activităţii mele, obişnuiam să mă rog şi să postesc mult. Acum, pentru că acest caz de boală era peste **Orice** speranţă omenească, am început să stau în rugăciune aproape toată noaptea. Dimineaţa, m-am sculat **foarte** de vreme şi m-am dus pe un câmp învecinat să **Rlă** rog, fiindcă situaţia celui bolnav era pe inima mea **ea o** greutate. Acolo, pe câmp, Domnul mi-a dat o mare descoperire care a fost ceva nou pentru viaţa mea. M-am Inlors imediat în casa bolnavului şi am rugat-o pe **mama** lui să-i pregătească hainele pentru că Domnul îl MI idica pe băiat în picioare. în această parte a Angliei I lima e rece şi umedă. De aceea ştiam că prima nece-i ii te era de a-i încălzi hainele înainte de a le îmbrăca. Ea însă nu m-a crezut şi nu i-a pregătit hainele. Era deja duminică dimineaţa şi în biserica metodistă se ţinea adunare. M-am dus acolo şi am fost invitat să pu'dic. Prin Cuvântul Domnului, credinţa multora de **IColo** a fost trezită şi s-a întâmplat ceva. Toţi îl cunoşteau pe tânărul bolnav şi toţi au început să creadă •ii ând: „Mathias va fi sculat!" Acest lucru mi-a arătat **Că** in oameni credinţa poate fi trezită tot aşa cum a fost
54
55

trezită în mine. M-am înapoiat de casa bolnavului şi am întrebat: „Aţi scos hainele?" Erau deja puţin ruşinaţi pentru că nu făcuseră nimic în acest sens, însă imediat i-au scos hainele şi le-au întins lângă foc.
Eu m-am dus în cameră şi i-am povestit tânărului viziunea pe care mi-a dat-o Domnul, spunându-i că

se va întâmpla ceva deosebit de tot ceva ce nu s-a întâmplat până acum. Am continuat: „Când am să-mi pun mâinile peste tine, slava lui Dumnezeu va umple casa până nu voi mai fi în stare să stau în picioare, ci voi sta jos pe podea".
Am ieşit, i-am luat hainele şi le-am spus rudelor sale: „Tot ceea ce puteţi face dumneavoastră este să-i puneţi ciorapii". Când i-am rugat să-i pună ciorapii părea un secret, însă picioarele lui erau ca ale unui schelet. îi vedeam neputinţa şi trebuia să se întâmple o minune.
După ce una din rudele sale i-a pus ciorapii, am spus: „Acum puteţi părăsi camera". Cred că e un lucru foarte important să ai uşa închisă când eşti în faţa unui astfel de caz, pentru că atunci ştii că eşti închis cu Dumnezeu. M-am rugat şi în clipa în care m-am atins de bolnav, puterea lui Dumnezeu a umplut camera şi a avut un efect atât de mare încât am căzut la pământ. Nasul şi gura îmi atingeau podeaua. Un sfert de oră am zăcut la podea în splendoare. în acest sfert de oră, Mathias striga în pat: „Doamne, e pentru slava Ta, pentru glorificarea Ta!" Patul s-a mişcat, ba chiar totul s-a mişcat în cameră prin puterea lui Dumnezeu. Tot ce era mai slab la Mathias, inima şi viaţa lui, s-au reînnoit. Eu încă mai zăceam pe podea când Mathias s-a sculat din pat şi a început să se îmbrace. După ce s-a

imbrăcat, a umblat prin cameră şi a strigat: „Sunt pus BC picioare pentru glorificarea Ta, Doamne!" Apoi a deschis uşa şi a strigat: „Tată, Dumnezeu m-a vinde-|**ftt!** Sunt vindecat!" Aceeaşi minune a umplut şi bucă-tflria. Tatăl şi mama lui Mathias au căzut jos, iar fiica lor, care fusese chiar atunci adusă de la sanatoriu şi a cArui minte nu era încă completă, a fost vindecată în **icea** zi.
Toată localitatea a fost mişcată în acea zi şi acolo a **început** o trezire. Am venit necunoscut şi neobservat în uccst sat, însă când l-am părăsit, m-au condus toţi localnicii strigând: „Te rugăm, revin-o! Te rugăm, **revin-o** şi rămâi data viitoare mai mult la noi!".
La Grantham am vizitat-o pe una dintre conver-lilcle noastre care se mutase în acest oraş. în clipa în Clire am intrat pe uşă mi s-a spus: „Fratele meu te va iluce la un bărbat care are cancer la vezică!" M-am dus OU Tratele ei la casa omului bolnav. înaintea de a intra l-am auzit gemetele. Gemea atât de tare încât îl puteam |**Uzi** de la 40 de metri depărtare. Când am intrat la el III cameră, încă mai gemea. în timp ce intram, Dumnezeu mi-a arătat că nici el, nici soţia sa nu erau mânui iţi. Aşadar, i-am zis bărbatului: „Sunteţi mântuit?" l.ii ci mi-a răspuns: „Oh, dacă aş fi mântuit aş putea **B>uri** liniştit. Dacă aş fi mântuit nu mi-ar mai păsa nici *ţ/t* cancerul acesta, nici de altceva!"
l-am arătat calea mântuirii şi Dumnezeu 1-a salvat I»- el şi pe soţia sa. Acest bărbat a primit în ziua mântuiţii sale o mare descoperire încât totul era revărsare de bucurie. După ce am părăsit casa, l-am putut auzi de la Ml de metri depărtare de casă strigând: „Aleluia!" ceasta transformare a întrecut chiar şi vindecarea de

cancer, deşi nu mai avea necaz cu cancerul. M-am grăbit să ajung trenul care m-a dus înapoi la Bradford.
Peste puţin timp am recunoscut că meseria mea pământească trebuie să facă loc slujbei pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Mi-am hrănit familia prin munca mea de tinichigiu, însă eram chemat prea des de la lucru. Oamenii nu puteau aştepta şi de aceea căutau ajutor în altă parte. De fiecare dată ce mă întorceam la Bradford, aveam pierderi comerciale. Apoi, a venit un ger foarte aspru. Mergeam la clienţii mei şi îi ajutam să-şi izoleze conductele de apă ca să nu îngheţe. Ştiam însă că atunci când va veni dezgheţul mă voi duce la mulţi să le repar conductele de apă sparte.
Am fost invitat la o conferinţă în Preston. In timpul acestei conferinţe s-a lăsat gerul. Soseau telegrame cu rugămintea de a mă întoarce imediat la Bradford pentru a repara spărturi. Conducătorul conferinţei mi-a spus: „Ne-ai ajutat foarte mult şi ai fost o binecuvântare pentru noi, însă nu ştim dacă poţi să mai rămâi până la sfârşitul conferinţei. Dacă crezi că trebuie să pleci acasă, noi nu avem nimic împotrivă". Am plecat acasă, însă am constatat că între timp majoritatea clienţilor mei care avuseră ţevi de apă

sparte le-au reparat cu ajutorul altor tinichigii. Am găsit o femeie văduvă care nu a primit un alt tinichigiu. M-am dus la casa ei şi am găsit-o inundată de apă, plus un tavan prăbuşit. Mi-a părut foarte rău pentru ea, de aceea i-am reparat imediat ţevile şi tavanul. Femeia a fost recunoscătoare pentru că aşteptase ajutor multe zile. Când m-a întrebat: „Spuneţi-mi, vă rog, cât vă datorez?" Eu i-am răspuns: „Nu vreau să primesc nimic de la dumneavoastră. Vreau ca aceasta să fie o jertfă pentru

I hunnezeu ca ultima mea lucrare de tinichigiu."

Un prieten a observat odată: „Toţi oamenii care iiaiesc din credinţă, au tocurile roase la pantofi şi hainele vechi şi purtate." Dar eu eram convins că Dumnezeu va avea grijă de mine dacă-i voi sluji cu | rcdincioşie.

l-am promis atunci că-L voi urma orbeşte, dar am pus o condiţie: ca tocurile mele să nu reprezinte nicio-il;ilâ o ruşine, iar pantalonii mei să nu aibă niciodată genunchii rupţi. I-am spus atunci Domnului: „Dacă unul dintre aceste lucruri se vor întâmpla, atunci voi fi Bevoit să mă reîntorc la munca mea de tinichigiu". Insă Domnul niciodată n-a uitat să-mi acopere nevoile. Dumnezeu lăsa să-mi crească viziunea şi credinţa, Ipoi îmi trimetea chemări din toate părţile Angliei. Eram un pionier în propovăduirea Rusaliilor în comunităţile din Marea Britanic Nu peste mult timp au început chemările din alte ţări.

Am încasat o mare sumă de bani din cărţile mele. Nu aş fi fost în stare s-o fac fără un ajutor judecătoresc. Aş fi preferat să-i pierd, fără a mai apela la serviciile legii, însă toate datoriile pe care le avusesem pe .Hunei au fost plătite de un tânăr credincios a cărui

......iă a fost deschisă de Dumnezeu să-mi dea o impu-

nfltoare sumă de bani. Eu şi soţia mea ne-am menţinut tnni departe pe poziţia umilă, cu toate că lipseam ade-.'■.i ca să slujim în alte părţi.

Eram convins de eficacitatea vizitelor particulare şi

I1 I.I rugam în fiecare casă în care intram. Pe oriunde umblu m, Dumnezeu mântuia sufletele şi vindeca bolnavii.

N u-mi era ruşine de Evanghelia lui Hristos, aşa că in lacut rost de un drapel şi l-am fixat în faţa misiu-

nii. Pe acest drapel am fixat o banderolă de aproximativ 3 m lungime şi 1,5 lăţime, care flutura în bătaia vântului. O parte a banderolei era roşie, iar cealaltă era albastră, însă scrisul era alb. Pe o parte era scris versetul Biblic: „Eu sunt Domnul, doctorul tău", iar pe cealaltă parte a drapelului era scris: „Hristos a murit pentru păcatele noastre". Drapelul a făcut o mare impresie asupra trecătorilor.

Dumnezeu m-a adus într-un stadiu de credinţă crescândă, făcându-mă să văd cum acţionează Cuvântul Său după principiile credinţei. Mereu auzeam Cuvântul lui Hristos: „Dacă faci o milostenie invită la masă săraci, schilozi, ologi, orbi, şi vei fi fericit, pentru că ei n-au nimic cu ce să-ţi răsplătească, însă vei fi răsplătit la învierea celor drepţi". Aşa că am însărcinat doi fraţi să plece şi să caute pe toţi suferinzii, bolnavii şi nevoiaşii. Le-am dat bilete care-i invita la o masă şi o bună deservire la misiunea noastră. Fraţii au adunat de prin vecinătate o mare gloată de nevoiaşi. Priveliştea era cu neputinţă de descris.

Erau prezenţi orbi, ologi, bătrâni şi slabi. Misiunea era înconjurată de cărucioare, oameni în cârje şi orbi care trebuiau conduşi. Această serbare a fost cea mai bună zi din viaţa mea. Plângeam, plângeam şi iar plângeam. O cauză a plânsului meu a fost mizeria desfăşurată în faţa ochilor mei; apoi mai plângeam de bucuria de a vedea o astfel de ocazie dumnezeiască şi aşteptam cu mare nerăbdare să-L văd pe Dumnezeu cum va face lucruri pe care înainte nu le-am mai văzut. Şi aşa a fost!

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să asigur fiecăruia o masă de primă clasă. După ce au servit masa,

nu luat parte la un program pe care l-am oferit lor. Primul om pe program a fost plimbat mult timp în cArucior încoace şi încolo, dar povestea tuturor cum, frin puterea lui Dumnezeu, a fost vindecat.
A urmat apoi o femeie care fusese vindecată de o amoare. Ea povestea cum a fost vindecată prin "ungerea cu undelemn şi rugăciune cu o zi înainte de operaţie.
Apoi a venit un om care, cândva, a avut piciorul şi hiatul paralizate, atârnând în jos fără viaţă. Acum povestea cum Dumnezeu 1-a vindecat după ce medicii l-au abandonat. După o oră şi jumătate, aceşti sărmani li neputincioşi erau profund impresionaţi şi plângeau |e bucurie văzând cum Isus poate vindeca bolnavii şi ităzi. Le-am spus: „Azi v-am distrat, însă sâmbăta |iitoare vom avea o nouă adunare. Atunci voi, cei care Ei sunteţi legaţi de cărucioare şi v-aţi cheltuit -ca femeia din Evanghelie- averea pe la medici şi tot nu v-aţi neliorat starea, o să ne distraţi voi prin mărturia mi-îunilor pe care le veţi primi azi în Numele lui Hris-los".
Aşa că ne-am rugat pentru aceşti oameni şi Dum-iK'/.eu ne-a răspuns prin puterea Lui. Sâmbăta urmă-toare, unul după altul mărturiseau cum au fost vinde-niţi de Dumnezeu. El a vindecat bolile cele mai dife-■tc. Pentru mine, prima sâmbătă a fost de neuitat. ^Uinci am strigat: „Cine vrea să fie vindecat?" Bine-lîţeles că fiecare dorea. îmi amintesc de un caz sepa-nt. Oamenii au adus o femeie în cărucior. Căruciorul vea o roată ruptă dar au reparat-o provizoriu. Am aju-|U-o şi eu să iasă din casă, dar căruciorul s-a prăbuşit i-am spus femeii: „N-ai să mai ai nevoie de cărucior
61

niciodată." în fine, l-am reparat aşa cum am putut şi am dus femeia la misiune, la adunare. Dumnezeu a vindecat-o atât de minunat încât s-a dus acasă fără cărucior şi noi ne bucuram de ea văzând-o cum urcă treptele până la dormitorul ei, lăudând neîntrerupt pe Dumnezeu.
Mai era acolo un tânăr care timp de 18 ani avusese epilepsie. A fost pe deplin vindecat. Nu putea ieşi niciodată fără să fie condus. Mama lui 1-a adus la adunare şi acolo s-a întâlnit cu Dumnezeu într-un mod atât de minunat încât după câteva săptămâni a început să lucreze într-o fabrică de unde aducea venit acasă.
Un alt caz a fost cel al unui tânăr gârbovit, asemenea femeii din Biblie. Domnul Isus a văzut că în spa-tele femeii gârbove era un duh necurat care o legase, în ziua aceea tânărul a fost vindecat la fel ca femeia din Sinagogă. Domnul Isus a spus că slujba vindecărilor se face în Numele lui Dumnezeu. Apoi a mai spus că şi noi putem realiza lucrările Lui dacă credem. Domnul Isus a eliberat femeia de duhul necurat şi tot El a alungat duhul necurat din tânărul care a devenit drept într-o clipă. Toţi cei prezenţi îl lăudau pe Dumnezeu pentru minunile pe care le vedeau.
Un alt caz remarcabil a fost cel al unui băiat închis de sus până jos într-o cuşcă de fier subţire. Locul era plin de lume, aşa încât tatăl băiatului 1-a ridicat şi 1-a predat omului care stătea mai în faţă. Aşa a fost mutat tot mai departe până a fost depus în faţa mea pe tribună. L-am uns cu undelemn şi l-am atins cu mâinile în Numele lui Isus şi băiatul a strigat deodată: „Tată, tată, acum pot să te întrec în totul!" Chiar în ziua aceea a fost eliberat definitiv.
62
Vă puteţi închipui cât de mult s-a trezit credinţa în inimile oamenilor când au văzut minunile?
La o săptămână după aceste vindecări divine, oiimenii depuneau mărturiile lor, răspândeau pretutin-deni ceea ce Hristos a făcut cu ei.

SLUJBA VINDECĂRII

Deseori l-am auzit pe Smith Wigglesworth spunând că, în orice text din Scriptură am căuta, am vedea că aproape întotdeauna predicile lui Isus s-au încheiat nu numai cu iertarea păcatelor, ci şi cu vindecarea tuturor defectelor. Wigglesworth avea o solie simplă: Hristos. Despre El spunea: „N-a fost nici unul ca Domnul Isus, care să fi venit pe lume cu o milostenie atât de sinceră şi care să fi luat parte atât de activ la toate suferinţele omenirii. Isus a zis: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine crede în Mine, va face şi el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face unele şi mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl." (Ioanl4:12).

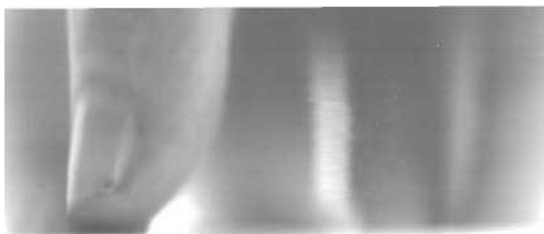
Dumnezeu vrea ca noi să avem o credinţă care să îndrăznească, să creadă tot ceea ce ne-a oferit şi ne oferă Cuvântul. „într-o zi eram în Suedia. Plimbân-du-mă pe stradă am văzut cum un om a căzut într-o groapă. Lumea s-a adunat imediat şi zicea că ar fi mort deja. Imediat m-am folosit de puterea şi forţa Cuvântului lui Isus şi într-o clipă omul acela a fost salvat. Omul era chinuit în acest mod de ani de zile. Domnul mi-a spus să-1 folosesc pentru mărturie publică. Aşadar, l-am invitat să vină la adunare şi să ne povestească eliberarea. Ne-a povestit cele mai groaznice lucruri pe care Diavolul i le insufla. Apoi ne-a spus cum Diavolul 1-a părăsit.

în timp ce eram în Ceylon, am fost trimis într-un loc unde trebuia să mă rog pentru o femeie. Din cauza cancerului, femeia se afla într-o stare groaznică şi era aproape moartă. Casa era plină de lume, dar eu le-am

vestit pe Isus. Le-am spus: „Ştiu că această femeie va li vindecată, însă aş vrea să cunoaşteţi puterea I)mnnezeului meu care poate să vă ierte păcatele şi să va elibereze de sub puterea Diavolului". M-am rugat bentru femeie şi vindecarea ei a fost atât de minunată Jncât unii au publicat în ziare. Femeia însăşi a venit la ulunare şi a povestit cum a vindecat-o Domnul pe deplin. Hristos a spus: „Iată semnele care vor însoţi pe Cei ce vor crede în Mine...!"

Ce însemnă a crede? însemnă a avea atâta încredere în ceea ce a spus Isus, încât să crezi fiecare cuvânt, Bentru simplu motiv că El a spus. îmi amintesc că într-o *n* am fost rugat să vizitez o femeie pe moarte. Intrând in camera în care zăcea femeia, am observat că nu mai IXista speranţă în ceea ce priveşte ajutorul natural, '.ulcrea de o tumoare care-i lua viaţa. Privind-o, am şl iul că nu mai exista nici o posibilitate de ajutor, doar dacă Dumnezeu va face o minune. I-am mulţumit lui I •mnnezeu şi am aşteptat ca El să lucreze. I-am spus I'■meii: „Ştiu că eşti foarte bolnavă, însă dacă vrei să III vindecată şi ca semn pentru confirmare, deoarece mi poţi să-ţi ridici nici braţul, încearcă să-ţi ridici Rtăcar degetul." Mâna îi zăcea pe pat, dar totuşi, şi-a ridicat puţin degetul. Am spus prietenului meu: „Acum să ne rugăm pentru ea şi s-o ungem." După ce **lin** uns-o, maxilarul ei a căzut. „A murit!" a zis prie-tenul meu. Am privit-o în faţă şi am strigat: „în Nu-Riele lui Isus judec această moarte!" Deodată, întregul • i i orp a început să tremure de sus până jos. Am conti-iin.ii să strig: „în Numele lui Isus îţi poruncesc să te iOli şi să mergi!" Şi a mers. Prietenul meu a şi fugit să ivestească oamenilor cum a văzut femeia reînviată.

Medicul femeii a auzit acest lucru şi a venit s-o vadă. A spus: „Am auzit de la domnul Fischer că aţi fost readusă la viaţă. Aş vrea să-mi spuneţi dacă e adevărat." După ce femeia a confirmat, medicul a întrebat-o: „îndrăzniţi să depuneţi mărturie într-o sală dacă vă conduc acolo cu maşina mea?" Şi femeia a răspuns: „Vreau să plec peste tot să depun mărturie." Femeia arăta palidă când a ajuns la sală, iar pe faţa ei se putea citi o strălucire nepământeană, divină. Era îmbrăcată în alb şi mă gândeam că arăta deja foarte bine. In sală a spus următoarele: „Mulţi ani m-am tot apropiat de moarte, acum însă aş vrea să trăiesc pentru copiii mei. Am fost într-o stare în care nu părea să mai existe vreo speranţă pentru mine. îmi amintesc că a venit la mine un bărbat să se roage pentru mine. Mi-a spus: „Dacă vrei să trăieşti, ridică-ţi măcar un deget dacă nu poţi să vorbeşti sau să-ţi ridici mâna." îmi amintesc că mi-am mişcat degetul, însă din clipa aceea nu mai ştiu nimic altceva, până am ajuns în splendoare. Acolo vedeam mase de oameni. Da, simt că trebuie să spun cum arăta splendoarea. Oh, o mare bucurie şi cântare se putea auzi! Era atât de frumos chipul lui Isus încât El întrecea totul. în acele momente, când mă simţeam atât de bine, Domnul s-a apropiat de mine. N-a vorbit nimic, dar eu ştiam că trebuia să merg. în clipa următoare am auzit un bărbat spunând: „Mergi în Numele lui Isus!" Şi am mers. Dacă doctorul e aici m-aş bucura să-1 aud ce are de spus." Doctorul s-a sculat şi a încercat să vorbească, însă n-a reuşit imediat. Buzele-i tremurau şi ochii îi erau izvoare de apă. La sfârşit a spus: „Luni de zile m-am rugat. Simţeam că nu mai este nici o speranţă, dar n-am spus familiei că femeia va muri peste

66

efiteva zile. Era realmente numai o chestiune de zile. Acum recunosc că în Numele lui Isus s-a făcut o minune". Acest doctor a scris apoi prietenului său următoarele: „Dacă vei avea vreodată ocazia să-1 asculţi pe Wigglesworth, foloseşte-o. Sute de oameni au fost vindecaţi în această regiune."

Am mai primit şi alte telegrame şi scrisori cu rugămintea de a mă prezenta la Londra pentru a mă ruga pentru o anumită femeie. Amănunte nu mi-au fost dale. Ştiam că femeia se afla într-o mare suferinţă. Când am intrat în casă, tatăl suferindei m-a luat (Ic o mână, iar mama ei de cealaltă mână şi plângeau. Apoi m-au condus pe un balcon şi mi-au arătat o uşă puţin întredeschisă la una din camere, apoi m-au pă-iflsit. Am intrat. N-am mai văzut o astfel de privelişte. Acolo era o femeie tânără frumoasă. Patru bărbaţi pu-Icrnici o ţineau pe podea. îmbrăcămintea ei era ruptă ni urma luptelor. Când am intrat în cameră şi am pri-vit-o, ochii i se mişcau, însă nu putea vorbi. Semăna cu Omul care, atunci când 1-a văzut pe Isus, a alergat la El, Iftsându-şi mormintele; demonii care locuiau în li castă tânără au început să vorbească: „Te cunoaş-■ ni; nu ne poţi da afară, suntem mulţi!" Eu le-am iflspuns: „Da, ştiu că sunteţi mulţi, însă Domnul Isus Vfl va da pe toţi afară." A fost o clipă extraordinară, o i lipâ în care numai Domnul Isus putea să rezolve o «Ncmenea situaţie. Puterea Satanei era atât de mare |n< al fata s-a smuls într-o clipă din prinsoarea celor

Ipatru bărbaţi puternici. însă Duhul lui Dumnezeu a Venit puternic peste mine. M-am îndreptat spre ea pi ivindu-i mădularele. Am văzut în ea puterile ispite-Ini |)in ochii ei ieşeau scântei de putere demonică.

67

Atunci am strigat: „Cu toate că sunteţi mulţi, vă poruncesc în Numele lui Isus să ieşiţi chiar în clipa aceasta!"

Imediat, fata a început să vomite. în câteva ore a „vomitat" 37 de duhuri rele (de ex. mânie, curvie, lăcomie, etc. etc), denumindu-le pe fiecare în parte cum ieşea. în ziua aceea Isus i-a redat pe deplin sănătatea, în dimineaţa următoare, la ora 10 dimineaţa am stat cu ea la masă şi am sărbătorit ospăţul Domnului.
în timpul unei vizite la Los Angeles, unde Wiggles-worth a ţinut o evanghelizare în cort, gazda sa mi-a relatat următoarea întâmplare:
într-o seară, pe când începuse deja să predice, s-a iscat o mare agitaţie în rândurile din faţă. O femeie leşinase. O mulţime de oameni o înconjurase. Wiggles-worth a strigat: „Te cert (te acuz) diavol răuvoitor pentru tulburarea acestei adunări!" în clipa aceea, din toate părţile cortului au răsunat glasuri care l-au criticat pentru brutalitatea sa. Urmarea acestei întâmplări a explicat mai târziu felul său de a acţiona.
Câteva zile mai târziu, soţul femeii leşinate a venit la locuinţa lui Wigglesworth şi i-a mărturisit: „Soţia mea a fost bolnavă ani de zile şi eram nevoit să servesc eu totul. în fiecare dimineaţă trebuia să-i aduc pe o tavă aperitivul, apoi dejunul ş.a.m.d. Acum, totul s-a schimbat din seara aceea când aţi expulzat din ea puterea demonică. în dimineaţa care a urmat, soţia mi-a zis: „Nu trebuie să-mi aduci tu micul dejun în această dimineaţă. Sunt pe deplin vindecată şi mă scol să-1 pregătesc singură! De atunci o face în fiecare dimineaţă. Fără îndoială, soţia mea a fost stăpânită de un duh de neputinţă, însă din seara aceea, de când aţi

Hineninţat demonul, soţia mea este pe deplin liberă."
în ultimii săi ani, Wigglesworth era însoţit de gine-iclc său, James Salter şi de fiica sa, Alice. James Salter ■ i preluat cea mai mare parte a corespondenţei sale şi in Iclul acesta putea să-i ajute pe ascultători în a-şi for-lilica credinţa.
Se povesteşte că în Congo, sub influenţa Cuvântului lui Dumnezeu, au avut loc semne şi minuni. Fratele •■i sora Salter îşi amintesc de sute de minuni ca urmare Iu rugăciunile lui Wigglesworth.
La fel ca Mântuitorul său, Wigglesworth era un i MI hat împuternicit. A fost chemat în Cansas City să se 11 lage pentru o femeie stăpânită de draci. Când a intrat in casă, forţa demonică din femeie s-a exteriorizat cu înjurături groaznice. Dar Wigglesworth, în Numele lui **[•US,** a poruncit duhurilor rele să părăsească femeia. După care s-a pregătit să plece. Femeia însă 1-a condus IA poartă continuând să-1 înjure groaznic. Wiggles-woi th nu a spus: „Presupun că nu m-am rugat cu cre-'linia şi probabil ar fi bine să mă întorc şi să mă mai rog o dată". Acest lucru ar fi constituit pentru el o gre-**peală.** El s-a întors şi a ordonat cu împuternicire femeii demonizate: „Ţi-am ordonat să părăseşti femeia!". Şi a lost de ajuns. Femeia a fost pe deplin eliberată. Predicatorul din biserica ei a constatat că femeia nu a mai avut accese demonice.
Toate vindecările care urmează în acest capitol nr nu fost comunicate de fratele Salter.
Wigglesworth obişnuia să înceapă o adunare ros-i nul cuvintele: „Ca să vă arăt că Domnul este în mij-locul nostru şi că puterea Sa de vindecare şi binecu-vflnlare e prezentă, să citim o mărturie: în Faptele
nil.

Apostolilor 1:1 scrie: „Am vorbit despre tot ce a început Isus să facă şi să înveţe pe oameni". Fiecare predică a lui Isus începea cu semne şi minuni. Să-i urmăm şi noi exemplul. Acum am să mă rog pentru persoana care se va ridica prima în această adunare, indiferent de boală şi Dumnezeu va da vindecare."
De câte ori inimile noastre tremurau când el făcea asemenea declaraţii îndrăzneţe, fiindcă în mijlocul nostru se aflau canceroşi, tebecişti, oameni în cărucioare cu tot felul de boli foarte complicate! în secret, speram că se va ridica cineva cu o boală mai uşoară şi nicidecum un canceros în ultima fază sau un schilod desfigurat.

Deodată, la cererea sa, un om schilod desfigurat a încercat cu membrele sale întortochiate să se ridice folosindu-se de două cârje. Când 1-a văzut, fratele Wigglesworth 1-a întrebat în felul său propriu: „Deci, ce e cu tine?" Iar după ce s-a regăsit a adăugat: „Totul e în ordine, acum ne vom ruga pentru tine!" întreaga adunare se unea cu el în rugăciune. Apoi s-a adresat omului: „Acum aruncă-ţi beţele la pământ şi încearcă să înaintezi. Mergi! Mergi!", striga Wigglesworth şi omul mergea fără beţe tot înainte. „Acum fugi, aleargă!", poruncea Wigglesworth şi, spre mirarea şi marea bucurie a tuturor celor prezenţi şi spre infinita noastră uşurare, omul a ascultat şi în felul acesta a fost vindecat.
în Suedia, predicile lui Smith Wigglesworth în ceea ce priveşte vindecarea divină şi botezul în apă, îi cam irita atât pe slujitorii bisericii, cât şi pe medici, care uniţi au scris o plângere (protest) către guvern. Rezultatul a fost că lui Wigglesworth i s-a interzis să mai atingă oamenii în public sau să-şi pună mâinile peste bolnavi.

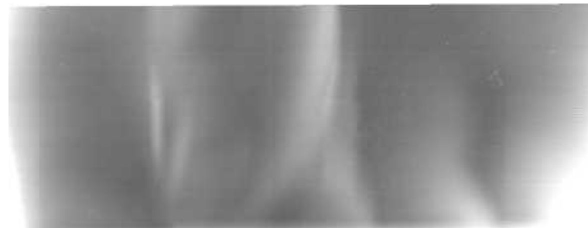
într-o zi a predicat într-un parc în care s-au adunat i|noximativ 20.000 de oameni pentru a-1 auzi. Erau prezenţi şi reprezentanţi ai autorităţilor pentru a se isigura că Wigglesworth respectă interdicţia. Dar el •ra stăpân pe situaţie. El i-a rugat pe toţi bolnavii să se ridice aşa cum pot, însă dacă nu se poate, atunci să-şi **irate** fiecare în parte dorinţa de ajutor şi el se va ruga. Apoi a zis: „Acum fiecare să-şi pună mâinile sale pe **locul** suferinţei şi eu mă voi ruga Domnului ca El să v nuiece." Bolnavii şi-au pus singuri mâinile pe părţile bolnave şi el a rostit o scurtă rugăciune prin puterea credinţei. Ca urmare, sute de oameni au fost vindecaţi ţi binecuvântaţi. în felul acesta Wigglesworth nu a **Ini** ălcat legea.
în ultimile sale zile, obişnuia să aplice metoda sus linintită mai ales dacă avea o mare adunare şi când vedea că acolo vor fi necesare ore întregi de rugăciune pentru vindecarea fiecăruia în parte. Aşa s-a născut minunata lucrare din parcul Stockolm, în Suedia, pe **caro** mai târziu a numit-o „Vindecarea cu toptanul" (înlică la duzină). în realitate, acest fel de lucrare i-a Iiist impus de autorităţile suedeze. însă putem spune i II siguranţă că şi prin această metodă au fost vindecaţi IU te de canceroşi şi tuberculoşi abandonaţi.
într-un mare oraş, în care timp de o lună a ţinut **zilnic** două adunări, metoda sus amintită a fost folosită datorită mulţimilor de oameni care veneau la slujbă. în i.ii.i amvonului stătea un om care avea privirea fixă asupra predicatorului. Era surd de patruzeci de ani. în iiinp ce Wigglesworth predica, deodată surdul a Im eput să-şi arunce pălăria şi să fugă afară din **adunare,** însă s-a întors la adunarea de seară şi a mărturi-

sit: „Patruzeci de ani am fost surd, însă azi dimineaţă, în timpul slujbei, în timp ce predicatorul s-a rugat în general pentru toţi bolnavii, dintr-o dată în corpul meu s-a rupt ceva. în urechile mele s-a format un zgomot, o pocnitură şi de aceea am ieşit afară din sală. Fiind deja afară, am auzit limpede de tot vocea predicatorului."
La slujbele care au urmat, fostul bolnav s-a aşezat pe ultimul loc din cel mai îndepărtat colţ al sălii. Atât de mare i-a fost bucuria încât dorea ca toţi să ştie că ei aude chiar şi din fundul sălii.
în zilele acelea, la o rugăciune divină, un veteran de război a cărui coloană vertebrală a fost rănită printr-o împuşcătură, a fost vindecat de Domnul Isus. Doi sau trei oameni au fost vindecaţi de cancer. Un băiat a fost aşezat pe masă. Unul dintre picioarele sale era mai scurt cu cinci centimetri decât celălalt picior.
Tatăl şi-a ridicat băiatul ca să arate tuturor ce i s-a întâmplat. Băiatul a început să mărturisească: „Când predicatorul a spus ca bolnavii să-şi mişte mâinile sau picioarele, atunci şi eu mi-am întins piciorul mai scurt şi el a devenit tot atât de lung ca şi celălalt". Această minune a fost văzută de peste 1.500 de oameni.
în timpul aceleiaşi campanii de Evanghelizare, o femeie s-a ridicat şi a spus: „Sunt grav bolnavă. De

mult mă aflu în mâinile medicilor. Actualmente am un rinichi bolnav, pietre la fiere şi nişte tumori cronice. Când s-a dat înştiinţarea că Isus vindecă, m-am ridicai şi eu şi la rugăciune am fost vindecată". Sute de oameni au fost vindecaţi prin rugăciune.
în toate adunările pe care le-a avut cu 20 de ani în urmă, rezultatele au rămas acolo. Recent (Noiembrie

I[1]M7), aici, la Los Angeles s-a ridicat o femeie şi a mărturisit că a fost vindecată în acele adunări.
într-un mare oraş din Statele Unite ale Americii (Arizona) am avut o serie de adunări la un punct colec-IHI de tuberculoşii care căutau vindecare, căci acolo 'i,i o regiune părăsită. Ştirea despre scopul adunării s-a Uspândit printre oameni foarte repede. Unii au venit ***ie*** la mari distanţe ca să ia parte la adunări. S-au iilimat acolo bogaţi şi săraci, din toate clasele sociale ■,i bolnavi de plămâni în cele mai diverse stadii. Şi aici /igglesworth a aplicat „vindecarea în piaţa mare!"
O tânără femeie la care boala era foarte înaintată, **■And** s-a făcut apelul s-a ridicat. Dar din cauza aglome-in|ici femeia nu primea aer. Atunci Wigglesworth i-a Itrigat: „Staţi pe coridor şi eu am să mă rog pentru dumneavoastră şi după aceea o să fugiţi de jur-împre-**ţurul** acestei clădiri". S-a rugat pentru ea, apoi imedi-II ;i strigat: „Aleargă! Aleargă! Aleargă!" Dar femeia a i Rspuns: „Dar nu pot să alerg, abia pot sta în picioare!" In avea destul curaj. Dar Wigglesworth a strigat din |OU: „Nu mă contraziceţi, faceţi aşa cum vă spun!" Cu 5Hte acestea, femeia nu voia să se mişte de pe loc. uimei el s-a coborât imediat de la amvon şi a forţat :meia să alerge. La început a ajutat-o să meargă, apoi Itmul a devenit mai rapid. în fine, a început să galo->**cze** fără încordare chiar în jurul clădirii adunării. Mai II /.iu femeia a fost văzută în aceeaşi stare de vinde-**ire,** de sănătate.
Să alerge i-a spus şi unei alte femeie din aceeaşi lunare. însă când ea n-a vrut să facă lucrul cerut, /igglesworth a recurs la impuls. Ca urmare, ea se de el şi împreună au alergat de câteva ori în jurul

adunării. Mai înainte, picioarele ei erau anchilozate din cauza unui reumatism în oasele de la picioare. Dar Dumnezeu a eliberat-o de reumatism şi în toate zilele care au urmat ea venea la adunare pe jos, în loc să folosească autobuzul sau tramvaiul. Era nespus de fericită pentru că-şi putea folosi picioarele.
Procedeul lui Wigglesworth cu persoane în particular era denumit „vindecare tip vânzare cu amănuntul".
într-o zi, la Leeds, o femeie stătea în stradă şi aştepta autobuzul. Lângă ea mai aştepta o soră în uni-formă, între ele s-a iscat o discuţie. Până la urmă ambele au observat că sunt credincioase şi au ajuns să vorbească în drumul lor despre vindecare. Femeia s-a plâns sorei de caritate că are un copil cu un deget bolnav şi că intenţionează să-1 ducă la medic. „Nu faceţi una ca aceasta, e posibil ca medicul să-i amputeze degetul copilului. însă eu vă dau o adresă. Respectivul se va ruga pentru copil şi îi va atinge degetul" a spus sora de caritate. între timp a sosit autobuzul. Sora, cu toate că nu călătorea în aceeaşi direcţie, a urcat pentru a mai continua discuţia începută. Femeia a mai spus: „Şi eu sunt bolnavă de cancer pectoral". Sora a scos o mică carte din buzunar şi a scris pe ea numele lui Wigglesworth. „Scrieţi-i! O să vă răspundă." Apoi a coborât.
Femeia bolnavă i-a scris lui Wigglesworth. El a vizitat-o şi a văzut că femeia avea cancer într-un sta-diu avansat. S-a rugat pentru ea şi apoi s-a îndreptat spre casă căci avea de parcurs 40 de kilometri. Dumnezeu a vindecat-o şi pe această femeie întărind-o din punct de vedere fizic. Pentru că se simţea fericită din cale-afară a început să facă ordine în casă. La golirea

'
unui dulap, a găsit acolo o biblie veche. Când a ileschis-o, ochii ei au căzut pe un pasaj subliniat cu cerneală roşie: „Sănătatea ta v-a încolţi repede."
Subliniase acest pasaj cu doisprezece ani în urmă şi I ;i uitat, apoi nu a mai avut contact cu Cuvântul lui Dumnezeu. Acum, din nou, credinţa i-a fost întărită. ('uvântul subliniat şi evenimentul s-a împlinit întocmai. Au trecut câţiva ani de atunci, iar Wigglesworth a nvut multe cazuri de canceroşi.

în Faptele Apostolilor 19:12 citim: „Şi Dumnezeu ftcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel; până acolo că peste cei bolnavi se puneau basmale sau şorţuri care fuseseră atinse de trupul lui, şi-i lăsau bolile, şi ieşeau afară din ei duhurile rele."
în sute de cazuri, prin batistele pe care fratele Wigglesworth le trimetea bolnavilor, s-au făcut minuni. Sute de scrisori soseau şi anunţau despre astfel cir minuni. S-ar putea scrie volume care să confirme numai răspunsurile la aceste cazuri. Prin metoda lui l'.ivel s-a vindecat orice fel de boală. Fumătorii se Iflsau de fumat, sufletele pierdute în lumea de păcat au fost readuse la Isus, chiar soţi despărţiţi s-au împăcat inifişi cu soţiile lor.
Un caz deosebit şi interesant este acela al unei femei care a cerut într-o scrisoare o batistă pe care a şi nhiinut-o. Din cauza cancerului se afla pe moarte. Când a sosit batista, a aşezat-o pe perna ei şi s-a gândii s-o folosească când va fi împreună cu soţul şi cu l.iiiulia ei. în timp ce zăcea, a început să simtă prezenţa lui Dumnezeu până la vindecare. Azi nu mai are cancer.
Wigglesworth sublinia mereu că, în ciuda metodelor

aplicate, Marele Vindecător suprem era Isus Hristos, acelaşi ieri, azi şi-n vecii vecilor. Era întotdeauna fără egal. Câteodată făcea lucruri extraordinare, fiindcă în fiecare caz era condus de Duhul Sfânt. Odată, la o adunare, s-a părut a fi prea dur faţă de o doamnă care căzuse jos pe pământ. El a poruncit să se ridice, însă ea a căzut din nou. Unii care erau în apropierea lui au căutat să-1 corecteze; el însă i-a făcut să înţeleagă că-şi cunoaşte meseria, că în cazul de faţă avea de a face cu puterea Diavolului şi nicidecum cu o femeie. Din nou femeia a fost ridicată de la pământ şi în timp ce stătea, de pe capul ei a căzut un cancer mare pe podea. Acesta a fost răspunsul.
Deseori metodele şi reacţiile sale erau prost interpretate. Dar cu toate acestea, el rămânea plin de dragoste în faţa lui Dumnezeu şi cu o privire sinceră în faţa oamenilor, în unele cazuri nu-1 putea mişca nimeni. Obişnuia să spună: „Nu sunt condus de ceea ce văd şi aud, ci de ceea ce cred."
Se mâhnea singur. Era ceva obişnuit la el. Lacri-mile-i curgeau din plin când le slujea suferinzilor. Cât de delicat se purta cu copiii şi cu bătrânii! Prin rugăciunile sale pentru cei în durere şi suferinţă, răscolea cerul. Nu făcea deosebire între rase. Negrii, roşii, brunii, galbenii, etc, îl căutau pentru ajutor şi toţi au fost binecuvântaţi prin rugăciunile sale, prin darurile Duhului. Nu făcea deosebire de poziţie socială în slujbele sale. Nu-1 interesa principiile religioase ale bolnavilor. Putea respinge şi corecta ascuţit şi hotărât pe oricine voia să-1 folosească în scopuri personale.
Timp de o lună a lucrat din greu într-un oraş unde avea trei adunări pe zi. Dumnezeu îşi făcea lucrarea

printre oameni. Avuseseră loc tot felul de vindecări
ii iee şi psihice. într-o zi, predicatorul care a lăsat să
i instruiască sala în care aveau loc adunările, a zis:
\ ni, în oraş este o doamnă bolnavă. Cred că dacă ar li \ iiulecată ar face o mare impresie asupra oamenilor. i i ||C VVigglesworth, aţi vrea s-o vizitaţi?" Dar Wi-iworth a răspuns că el este şi aşa prea ocupat cu ii. i adunări pe zi în rugăciuni pentru bolnavi cât şi pniliu cei ce doresc botezul Duhului Sfânt. A spus că nu prea avea timp liber. însă predicatorul a insistat in II Ic mult, subliniind încă odată poziţia socială a iloumnei şi a soţului ei, plus impresia produsă asupra
iinenilor cunoscuţi de ei.
.Mine" a spus Wigglesworth, „care e timpul cel mai potrivit pentru o astfel de vizită?" în fine, s-a căzut de II mii ca o vizită scurtă să fie făcută în drumul spre Adunarea de seară. Datorită maltei poziţii a doamnei, ii ilcle Wigglesworth, eu şi soţia, am fost conduşi de pi. 'licator şi încă alţi doi predicatori ajutori la doamna cure locuia în cea mai bună parte a oraşului. Ne-am ipropiat de uşă, am sunat şi am fost conduşi într-o
iiiH'iă ca un palat. De acolo am fost conduşi într-un dormitor foarte mare. Acolo stătea doamna, asemenea **linei** împărătese orientale pe tron, luxos îmbrăcată, tnlr-un pat de culoarea curcubeului, cu perne drăgălaş
l.....laie. Wigglesworth stătea şi se minuna de o astfel
di privelişte. Apoi a spus: „Păi o du-ceţi destul de
-mod. " „Cum, mă rog?" 1-a întrebat doamna, respirând i mile greu. „Ziceam că o duceţi bine şi comod." i lonmna a început să-1 înjure până s-a obosit. „Oh,
.....in văd că dumneavoastră nu sunteţi aptă de mine.
Huna seara!", a spus Wigglesworth. A ieşit din casă şi

s-a urcat în maşina care-1 aştepta. Soţia mea şi cu mine am încercat să-i spunem că s-a purtat cam crud cu doamna. „îmi cunosc meseria", a zis el. Predicatorii au rămas puţin mai mult în dormitor şi se străduiau s-o înduplece pe doamnă. Când au ieşit l-au rugat să se întoarcă şi să se roage pentru ea. El însă a rămas ferm spunând: „Nu, nu, ea nu este aptă pentru mine. Să plecăm la adunare".
Toţi erau neliniştiţi din cauza întâmplării, însă el, deşi a observat starea de spirit a predicatorilor, totuşi, în timpul slujbei a făcut ungerea divină, a predicat însoţit de Duhul Sfânt şi s-a rugat pentru bolnavi. în dimineaţa următoare a urmat slujba obişnuită. Duhul Sfânt era conducător peste noi. La sfârşitul predicii, fratele Wigglesworth a făcut apel către toţi cei care vor să se apropie mai mult de Dumnezeu. „Dacă ai să înaintezi numai un pas, ai să fi binecuvântat; ai să primeşti mai mult. Dacă vii la amvon, o să ne rugăm pentru tine şi Dumnezeu va da har peste nevoile tale, prin ajutorul Său." întreaga adunare era în mişcare căci o respectabilă doamnă înainta spre amvon. în dorinţa ei de a ajunge prima în faţă a căzut la pământ. Era chiar doamna pe care în seara precedentă am lăsat-o în patul ei. După ce noi am plecat, ea s-a căit mult şi Dumnezeu a vindecat-o prin har şi acum, la amvon, şi-a predat viaţa Domnului scuzându-se foarte mult.
încă o dată l-am judecat greşit.
însă Dumnezeu ne-a explicat modul de lucrare al fratelui Smith Wigglesworth.
La 28 noiembrie 1947, pe când eram în Capela Bete! din Los Angeles, s-a întâmplat următorul eveniment.

>
Un om a depus mărturie: „M-am născut în Norvegia. Acolo, cu 22 de ani în urmă l-am auzit pe fratele Wigglesworth. Din cauza tuberculozei eram nproape de moarte. Ca răspuns la rugăciunea sa, Dumnezeu m-a vindecat şi în scurt timp m-am îngrăşat 25 *tt* pfunzi (aproximativ 13 kg.). Apoi m-am mutat la i Incago. Acolo, soţia mea s-a îmbolnăvit foarte grav ili- plămâni. Trei ani de zile a scuipat sânge. Am adus-o l,i adunarea unde lucra fratele Wigglesworth. După ce i-a rugat pentru ea, soţia mea a fost vindecată de boala ei. Până atunci nu am avut copii, însă după vindecare, medicul a observat că soţia mea este gravidă şi a zis:
I Iragic! Precis va muri mama sau copilul". însă mama şi copilul n-au murit. Dimpotrivă, după aceea ni i-au mai născut încă doi copii şi atât soţia cât şi copiii mint tari şi sănătoşi".
După adunare a venit la noi o familie formată din iMtA, mamă, două fiice mari şi un fiu. Pentru a lua parte li adunare, această familie a parcurs 190 kilometri. I-am icris fratelui Wigglesworth şi l-am rugat să ne trimită D batistă. Tatăl familiei respective suferea de tumori Interioare, iar fiul lor avea o mare excrescenţă pe
• Ha. După ce au aplicat batista, durerile tatălui au
111< dat, iar bulgărul băiatului de pe ceafă, a crăpat, a
dispărut şi n-a mai avut după aceea greutăţi. Omul mi-a
„N-am avut o altă posibilitate de a-1 înştiinţa pe
(ocrul dumneavoasră despre toate acestea, însă am
ml în această adunare pentru a vă mulţumi dum-M' uvoastră. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru I Ir ce el a făcut.".
Tot la aceeaşi adunare, a venit la noi o persoană şi i mărturisit următoarele: „în Anglia, am stat o zi

întreagă împreună cu fratele Wigglesworth. Am cinat cu el la Bradford. După masă ne-a dus cu el într-un parc unde ne-am aşezat şi am discutat un timp. Discuţia lui a trecut la doi bărbaţi pe care i-a îndrumat la Isus şi s-a rugat pentru alţi doi ca Isus să-i vindece. Era atât de antrenat în lucrare încât eu am hotărât să ne plimbăm puţin. Am plecat cu prietenul meu la plimbare. Când ne-am întors, l-am găsit îngenuncheat lângă un om căruia îi vestea calea mântuirii prin Isus. Se ruga şi predica tot timpul. Trăia pentru Dumnezeu, ca el să poată fi ajutor altora."
într-o zi aştepta autobuzul. A venit un căţeluş mic şi s-a agăţat de o femeie care era stăpâna lui. Probabil se grăbea căci n-a observat intenţia căţeluşului. S-a aplecat, 1-a mângâiat, apoi a zis: „Acum trebuie să fugi acasă, scumpule!" El însă se ţinea mai vârtos de ea. I s-a adresat încă o dată drăgălaş: „Acum e timpul să fugi acasă, iubitule!" animalul însă dădea din coadă, corpul îi tremura, dar nici gând să asculte. între timp, autobuzul se apropia. Femeia era deja disperată, dar deodată a dat cu piciorul în pământ şi a spus crud: „Imediat acasă!" Căţelul, mirat de aceasta atitudine bruscă, şi-a luat coada între picioare şi a luat-o la sănătoasa, fugind cât îl ţineau picioarele. „Aşa trebuie să procedăm şi noi cu Diavolul" a spus Wigglesworth destul de tare ca să-1 poată auzi şi alţii.
Referitor la o altă adunare, fratele James H. Taylor din West Roxbury (USA) mărturiseşte: „Cred că mărturia noastră va fi ascultată cu mare interes şi va fi mai convingătoare prin faptul că noi aveam locurile rezervate în rândul doi din faţă, ca să vedem bine când se întâmplă în adunare o vindecare. Puţin înainte de adu-

mire, am văzut cum a intrat o fată sprijinită pe două rfuje, urmată de un bărbat şi o femeie. Picioarele îi ci,iu complet schilodite. De la mijloc în jos părea să fie f&ră putere. I s-a făcut loc în primul rând. Când a început insistent apelul, fata a încercat să înainteze cu însoţitorii ei. Wigglesworth a zărit-o şi i-a zis: „Rămâi ucolo unde te afli acum. O să fii o altă fată când vei părăsi acest loc". După ce s-a rugat, totul s-a liniştit. I «-a comunicat că fata n-a mers niciodată pentru că nu nvea muşchii de la picioare activi. Fratele Wiggles-worth şi-a pus mâinile peste ea, s-a rugat şi a strigat: ..In Numele lui Isus mergi!" A privit-o şi i-a mai zis: „Acum n-ai de ce să te temi!" „Mă tem!" a răspuns Iuta. „Nu există nici un motiv de teamă. Eşti deja vindecată, du-te!" Şi mărit să fie Dumnezeu! Fata a pornit. Mai întâi a mers ca un copil mic care învaţă să meargă, apoi a mers de-a lungul scenei unde se afla iinivonul. Slăvit să fie Domnul! Când am părăsit sala, l-am văzut cârjele rămase pe bancă. Am zărit-o afară Ciun se bucura împreună cu două prietene. Era sănă-loasă ca şi celelalte. Slavă lui Dumnezeu în locurile Breaînalte căci pe pământ El vindecă pe cei care-i ilruiesc credinţă. Amin!
Femeia care-a însoţit-o era mama ei, iar bărbatul însoţitor, unchiul ei. Când fata a fost vindecată, el pli'mgea ca un copil. A mărturisit la adunarea de seară < .1 fata a urcat treptele fără nici un ajutor şi repeta că iiininte nu putuse umbla niciodată. Mama ei, care a ivut o umflătură la piept a fost complet vindecată de Uus. Minunate lucrări a făcut Dumnezeu în acea adu-|re!"
l In frate care suferea de cancer de doi ani a măr-

turisit că a fost vindecat. Un alt om slab, bolnav, pe care medicii l-au abandonat, ale cărui membre nu puteau fi folosite la umblat, a fost pe deplin vindecat. Drept mulţumire pentru vindecare a fugit de două ori de jur-împrejurul adunării. Când s-a pus întrebarea câţi oameni au fost vindecaţi în acea

săptămână în adunare, s-au ridicat în picioare 200 de oameni.
Minunat! Ce să spun mai departe?
Slăvit să fie Domnul!

IN MUNCA SUPRAABUNDENTA

„Am lucrat mai mult decât toţi" (1 Corintenil5:10)

< xplica apostolul Pavel corintenilor. Dar a adăugat u'pcde: „ *Totuşi nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este (n mine. "* (1 Corinteni 15:10).

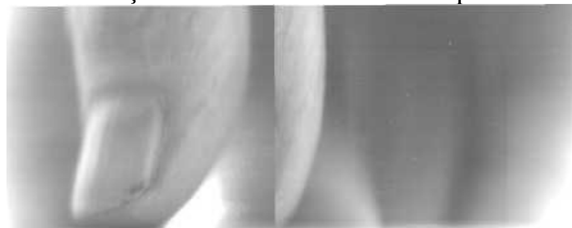
Viaţa fratelui Smith s-a asemănat în multe privinţe i ii viaţa apostolului Pavel. însă şi el recunoaşte că iiute lucrările sale au fost făcute prin harul lui Dumnezeu, prin credinţă. Starea sa de credinţă nu avea nimic comun cu văicărelile, cu încordarea, ci punea numile, lucra, credea şi se odihnea în Dumnezeu, fiind i onstient de proviziile lui Dumnezeu, de harul Său. I >;i, ştia! Promisiunile lui Dumnezeu erau negreşite!

< 'redea în sfânta Scriptură, cum că Dumnezeu a dat tot ce a avut mai scump pentru viaţa noastră, pentru fericirea noastră şi astfel, credinţa lui a fost răsplătită cu minuni în puterea Duhului Sfânt.

Acum din nou vrem să-1 lăsăm pe fratele Smith Wigglesworth să-şi reia firul mărturisirilor.

„Dumnezeu m-a binecuvântat în diferite feluri. Am v .i/ut cum orbii din naştere şi-au căpătat vederea. Am vA/ut cum trei persoane au fost trezite la viaţă din morţii. Toate lucrurile pe care le-am putut mă fac să recunosc că promisiunile lui Hristos ni privire la *„lucrări şi mai mari decât acestea"* (Ioanl4:12), sunt adevărate şi pentru aceasta suntem datori să-I dăm slavă.

Am avut prilejul să lucrez în India şi Ceylon. Acolo văzut cum Dumnezeu s-a descoperit prin lucrări i'iiirrnice şi minunate. Culmea a fost probabil la

Colombo. Ah! Cum binecuvântează Dumnezeu!

Predicam sub puterea Duhului Sfânt şi o mare mulţime s-a adunat. Sala era deja plină până la refuz. Puterea lui Dumnezeu era excepţională. După o predică care a fost ţinută de un predicator traducător şi la o temperatură de peste 50° C am continuat să ne rugăm pentru peste 500 de bolnavi şi aceasta în fiecare seara. Cu toate că era o aşa de mare căldură, totuşi, mamele îşi aduceau copiii. Câteodată aveam 50 sau chiar mai mulţi copii în adunare şi, cu toate că aerul era nespus de apăsător, obişnuiam să spun: „înainte de a predica, vreau să-i ajut mai întâi pe cei mici şi să-i slujesc". Era splendid să observi pacea, liniştea, tăcerea şi ordinea adunării de îndată ce se puneau mâinile peste cei micuţi. Puterea lui Dumnezeu era prezentă. Un bărbat care era orb de mulţi ani, a fost vindecat în mijlocul acestei mulţimi. Ochii i-au fost deschişi într-o clipă. Am văzut multe minuni asemănătoare.

Nu pot să înţeleg cum înzestrează Dumnezeu pe unii dintre copiii Săi cu splendoarea darurilor, cu măreţia virtuţilor Sale, însă cert este faptul că El o face. Se aflau acolo mii de oameni care nu puteau intra în sală, însă când ieşeam afară printre ei, mulţi îşi întindeau mâinile, mă atingeau şi erau vindecaţi. Preamăresc harul lui Dumnezeu pentru că s-a putut întâmpla aşa ceva. Dumnezeu are un fel de a lucra al Său, El trece peste un milion de oameni pentru a te unge chiar pe tine.

Ştiu că Dumnezeu va căuta să te întâlnească într-un mod deosebit dacă îndrăzneşti să crezi în El. într-un loc am stat numai patru zile şi lumea a fosl nemulţumită că am stat atât de puţin. I-am întrebat:

„Vreţi să aveţi o adunare mâine dimineaţă ta ora opt?" $\ au aprobat. Apoi i-am rugat: „Spuneţi să vină la ■dunăre toţi oamenii care vor să-şi vadă copiii vinde-cuţi, ba chiar cei peste şaptezeci de ani să vină". Era o plăcere să vezi cum la ora opt au venit cam patru sute de mame cu copiii lor mici şi o sută cincizeci de oameni în vârstă, cu părul alb. Toţi au venit să primească vindecare. în zilele acelea s-au adunat mii de oameni lA asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Numai într-o zi au implorat îndurarea lui Dumnezeu trei mii de suflete.

Era o privelişte unică.

într-o zi am sosit către ora nouă dimineaţa în Norvegia şi i-am spus traducătorului: „Nimeni să nu şl ic

că sunt aici. Du-mă te rog la fiorduri, vreau să mă refac puţin, sunt cam obosit." Am petrecut împreună Câteva ore în lumina soarelui şi ne-am odihnit, apoi nr am întors. Când ne-am apropiat de sala unde trebuia să predic, am văzut că strada era plină cu vehicule (k loate felurile şi în ele stăteau bolnavii care aveau Bevoie de ajutor. Fratele care trebuia să mă traducă a alergat spre treapta de la intrarea în sală şi a zis: „Acum ce facem? Sala este deja plină cu oameni!"
Imediat mi-am scos paltonul, am început să intru în flecare maşină şi aşa m-am rugat pentru oamenii bolii.ivi. Se putea auzi în stradă mari strigăte de bucurie Când Dumnezeu îi vindeca. Apoi m-am dus în sală şi I înmnezeu a vindecat şi acolo. Dar asta nu a fost totul.
în timp ce luam masa, a sunat telefonul. „Ce să in cm? Hala oraşului e plină de oameni şi alte câteva Itiii stau afară. Poliţia nu poate face nimic cu această mulţime", a sunat mesajul. Am răspuns: „O să venim
mai repede posibil". Doi poliţişti m-au apucat şi
85

m-au presat prin mulţime. Când am intrat în hala oraşului, mi s-a oferit o privelişte ca niciodată. Sala era arhiplină. Stăteau ca heringii unul lângă altul şi nu s-ar fi putut răsturna chiar dacă ar fi încercat. Mi-am uitat materialul (schiţele) de predică, dar ştiam că Dumnezeu mă ajută. Am strigat la Isus ca să facă ceva deosebit cu această mulţime, adică o adunare care să se deosebească de toate celelalte. Pe când predicam am auzit vocea lui Isus zicând: „Dacă ai să te rogi, am să-ţi dau fiecare suflet."Am continuat să predic dar am auzit din nou vocea lui Isus. Ştiam că era vocea lui Dumnezeu, însă eu nu prea mă grăbeam s-o primesc. Apoi, vocea a revenit din nou repetând aceleaşi cuvinte. Priveam către Isus şi am zis: „Foarte bine Doamne! Fă-o! Te rog să-mi dai fiecare suflet!" Astfel, suflarea Duhului Sfânt a trecut peste fiecare suflet în parte şi n-am mai văzut vreodată ceva asemănător. Peste tot numai strigăte după îndurarea lui Dumnezeu. Cred că atunci s-au predat Domnului toate sufletele. Acesta a fost snopul meu de Rusalii. Căci Rusaliile însemnă credinţa că ai primit putere când Duhul Sfânt s-a coborât peste tine, credinţa că Dumnezeu te face un părtaş al naturii dumnezeieşti prin promisiunile Sale mari şi preţioase. Propria Sa putere infinită va lucra în tine şi va aduce la lumină ordinea divină care nu poate fi înlocuită niciodată prin ceva asemănător.
Fratele Wigglesworth a preferat ca în tot timpul vieţii sale să nu aparţină nici unei asociaţii religioase, deşi inima sa plină de dragoste bătea pentru toţi sfinţii confesiunilor. Am fost cu el în diferite oraşe, în care lua parte la slujbele de la ora opt dimineaţa. O oră la
86
\nnata Mântuirii şi altă oră la biserica metodistă. I mea adunări cu aceştia şi dacă doreau, el îmbrăca chiar şi veşminte lungi. Un preot metodist i-a organizai o adunare în cort, în urma căreia preotul a avut ■**ari** greutăţi cu episcopul. Fiul preotului a fost vindecat prin fratele Wigglesworth, aşa că preotul dorea ca ţi alţii să primească binecuvântare.
In timpul acela s-a îmbolnăvit regele George al Mea, iar soţia preotului al cărui fiu a fost vindecat i-a rimis o batistă peste care s-a rugat fratele Wiggles- vorth şi a primit o scrisoare de mulţumire pentru acest lucru.
Comunităţile penticostale cunoscute sub numele de ^sscmblies of God, obişnuiau să-1 invite în Anglia la conferinţele lor anuale. Assemblies of God dorea ca îţi tinerii să-i i-a exemplu de slujbă inspirată. El însă iu voia să participe la nici o şedinţă privitoare la iclodele lor şi zicea: „Voi continuaţi numai. Eu vreau
mă rog pentru voi". Apoi se ducea deoparte şi se Uga. De aceea, el nu avea nici un titlu, n-avea nici un **nprijin** omenesc în călătoriile sale.
în ţinuturi noi sosea fără nici o recomandaţie sau ■.piijin decât renumele său obţinut prin slujba dată de)umnezeu. Cele spuse mai sus s-au întâmplat mai ales

Europa, în ţările vizitate de el după primul război londial. Oraşe mari europene au fost mişcate pentru **Iius,** fiind invitat din nou în ţările respective. Acolo a iivul mari adunări binecuvântate.
Când a sosit în Noua Zeelandă, îl aştepta numai un **llngur** om. însă pe urmă, mii de oameni au fost aduşi i llristos: mântuiţi, vindecaţi, botezaţi în apă şi cu)uhul Sfânt prin activitatea sa de numai câteva luni.

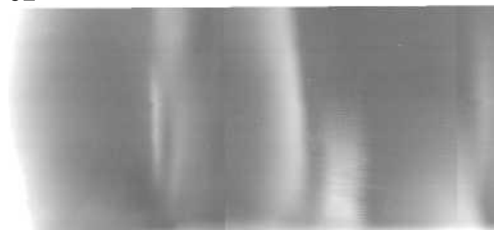
87

S-a constatat că nici un secol n-a avut o vizită atât de spirituală. Ca rezultat al celor spuse, într-o duminică dimineaţa, aproximativ 2.000 de suflete stăteau împreună la Wellington pentru frângerea pâinii.
Nimeni nu era prezent când a sosit cu vaporul la Colombo (Ceylon). Sosirea sa la Colombo a fost neobservată. însă nu au trecut prea multe zile şi regiuni întregi aveau în inimă puterea lui Dumnezeu. Mulţimile se îmbulzeau să primească harul divin şi masele de oameni au fost vindecate, binecuvântate. Avea un dor aparte în toate ocaziile. Când vaporul său a ancorat lângă o insulă a oceanului Atlantic, el a început să predice şi să se roage pentru bolnavi până vasul a pornit din nou. Era neobosit în sârguinţa de a-i ajuta pe cei nevoiaşi.
Când a sosit pentru prima dată în Israel, a fost un străin cu adevărat. Dar nu după mult timp a predicat Evanghelia şi s-a rugat pentru bolnavi. Pe Muntele Măslinilor a ţinut multe slujbe binecuvântate. Mulţi au fost botezaţi cu Duhul Sfânt ca în ziua de Rusalii. într-o împrejurare, o regiune întreagă a fost pusă în mişcare încât plecarea trenului Ierusalim - Haifa a trebuit să întârzie pentru ca el să-şi termine predica în faţa mulţimii care se adunase în jurul lui.
în timpul călătoriei în Egipt s-a întreţinut foarte serios cu necreştinii de mare influenţă, iar aceştia, după sosirea sa la Alexandria, l-au invitat la masă ca să continue ce a început. Referitor la vizita făcută în ţara sfântă (Israel), Wigglesworth spunea zâmbind că n-ar fi crezut niciodată că el va fi primul predicator care a primit de la evrei un dar. Da, Dumnezeu avea nevoie de călătoriile sale făcute cu vaporul sau cu trenul.
El singur spunea: „îmi amintesc că odată am călă-loiit la Cardiff, în Wales-sud. Pe tot parcursul călăto-riei m-am rugat. Compartimentul meu era complet ocupat cu oameni necredincioşi (nepocăiţi). în timp ce n glumeau şi spuneau bancuri, nu mai găseam un gol potrivit pentru a le spune ceva despre Creatorul şi Mântuitorul meu. între timp, trenul s-a oprit într-o staţie şi eu m-am coborât puţin să-mi spăl mâinile Inndcă urma ultima staţie unde aveam adunare şi luam cuvântul. M-am întors în vagon şi m-am oprit pe coridor, apoi am intrat în compartimentul meu şi deodată, un om s-a ridicat în picioare şi a zis: „M-ai vindecat de păcatul meu!" Apoi a căzut în genunchi. în câteva minute, mulţi oameni mişcaţi, strigau ca el. Mirat, l-am întrebat: „Cine eşti tu?" N-am primit răspunsul lui, dar ;nn primit invitaţia lui Dumnezeu de a le vorbi oamenilor şi astfel m-am folosit din plin de această ocazie. Multe suflete au fost născute pentru împărăţia Cerurilor în acel vagon de tren."
Pe drumul său către Australia scria: „Fără a fi bătă-lor la ochi, pe vapor am început să depun mărturie despre puterea lui Dumnezeu printre pasageri şi peste puţin timp am observat că se merita. S-a dus vestea de la unul la altul şi astfel mi-a fost deschisă o uşă de Cuvânt.
Un domn şi o doamnă foarte bogaţi călătoreau la clasa I. Servitorul lor cu soţia, la clasa a Ii-a. Dimi-neaţa şi seara aveau slujbe ţinute pe vas de episcopul <lc Bombay. Era chiar foarte bine. După o astfel de slujbă de dimineaţă, am avut o discuţie cu episcopul care era foarte interesat de slujba mea. După slujba de leară, am aflat că servitorul cu soţia sa mă căutau
gearî
foarte îngrijoraţi. Stăpâna lor s-a îmbolnăvit. Medicul vaporului a constatat că-i o boală serioasă. Servitorul a povestit doamnei despre mine şi acum dorea să-i fac o vizită. Era într-adevăr foarte bolnavă şi pe lângă aceasta era plină de învăţături creştine. Văzând că aceste învăţături nu funcţionau, femeia a căzut în panică. I-am vorbit despre singura învăţătură pe care o cunosc şi că această învăţătură a mea este Isus. Dar ea nu-1 cunoştea aşa pe Isus. M-am rugat cu ea şi mi-am pus mâinile

peste ea amenințând demonul în Numele lui Isus şi pe loc febra a părăsit-o. Imediat după aceea, doamna a început să caute credința în Dumnezeu şi mântuirea. Parcă o văd pe punte bucurându-se în Domnul Isus. Cu servitorul şi soţia acestuia am mai avut bucuria de a discuta despre vindecări."
Ginerele său, James Salter, scrie despre el: „Era gata să pornească împreună cu alţii într-o călătorie spre Australia. Pe puntea vasului părea foarte singuratic. Când vasul a părăsit ţărmul, şi-a ridicat vocea şi a strigat de mai multe ori: „Aleluia!" cu o aşa putere cum nu l-am mai auzit până atunci. S-au speriat şi călătorii şi căpitanul vasului, care a zis: „Acest om are plămânii de oţel."
Pe acest vapor a fost rugat să participe la un concert. Dorea să fie ultimul în sală, deşi el trebuia să cânte, să concerteze. Fratele Wigglesworth a predat partitura pianistei să-1 acompanieze, dar ea 1-a refuzat zicând că nu-1 poate acompania. Acest lucru nu 1-a deranjat deloc. A cântat solo un cântec care-1 preamărea pe Isus. Nu după mult timp, concertul s-a transformat într-o slujbă religioasă în care sufletele din sală cântau despre mântuire, iar el, care trebuia să mai

"
urmeze, a fost scos de pe program.
Odată a promis ajutor unui tânăr misionar care trebuia să înceapă o lucrare pentru Dumnezeu într-o regiune foarte crudă. Se afta atunci cu fiica şi ginerele ,.m pe coasta Atlanticului, iar tânărul misionar îi nslepta ajutorul. Wigglesworth nu se gândea la cheltuirii mari, cam 500 dolari, şi a plecat pentru a se ţine de promisiune. După masă, când a început prima slujbă, i-iau prezenţi, în afara de grupul său, doar şase inşi, iar **lela** cuprindea 5.000 de locuri. Nu era un început bromiţător, dar după câteva minute sala a fost plină şi lânărul misionar şi-a luat startul cu o nouă comunitate.
Aceeaşi sârguinţă îl însoţea şi în arşiţa ucigătoare a soarelui, când roiuri de muşte îl înconjurau şi în mijlocul mirosurilor de oameni bolnavi, care sufereau tic boli tropicale foarte scârboase. Aceeaşi sârguinţă (devotament) îl caracteriza şi în Norvegia, rece ca gheaţa Nau în Finlanda.
Se ruga neîncetat pentru bolnavi chiar dacă deseori traducătorii săi îl abandonau din cauza slăbiciunii fizice. I s-a spus mereu: „E imposibil să ţii trei adunări pe zi în acest oraş; oamenii nu vor veni şi chiar dacă ar face-o, este prea mult timp pentru un predicator." Insă el rămânea la cele trei adunări ale sale. Oamenii veneau mereu şi el rezista, câteodată o lună întreagă. Chiar şi în cele mai mari adunări la cort, în cele mai dificile condiţii, săptămână de săptămână el îşi menii nea puterea. Pentru el, jugul lui Hristos era blând, iar povara sa uşoară. Se hrănea împlinind lucrarea lui Dumnezeu şi credea că Dumnezeu i-a dat-o. Bucuria lucrării Domnului 1-a însufleţit până la sfârşitul vieţii sale. Duminica era mai activ decât în zilele obişnuite.

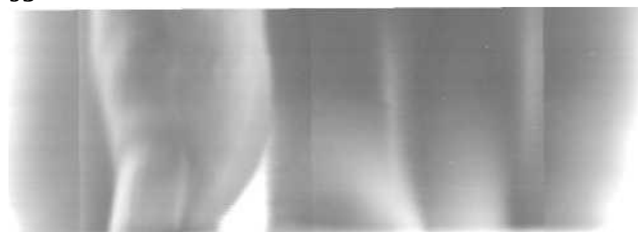

De-a lungul mai multor ani a ţinut sâmbăta adunări libere până la miezul nopţii. Le termina cu o minunată rugăciune. Dar se scula dis-de-dimineaţă pentru ca duminica ce urma să fie pregătit la adunare. în lunile de iarnă era ocupat să avem căldură, scotea praful din scaune şi pregătea cina. Apoi predica şi conducea adunarea de dimineaţă. După cum am informat la început, în primele zile ale lucrării sale predica soţia sa. Ea servea şi oaspeţii numeroşi care-i umpleau casa. Adunarea de duminică seara se lungea foarte mult pentru că era necesar să se roage pentru mulţi şi să-i predea în braţele lui Hristos, aşa că soţii Wiggiesworth soseau acasă noaptea târziu. Dar acasă îi aşteptau deja mulţi oaspeţi. Pe deasupra, se îngrijeau să-şi hrănească copiii cu Cuvântul Domnului şi se luptau ca toţi să împlinească voia lui Dumnezeu. Atât creştinismul lor practic cât şi viaţa lor sfântă erau un imbold pentru mulţi creştini tineri. Copiii lui Dumnezeu din toate părţile lumii preamăreau Numele lui Isus pentru inspiraţia şi binecuvântarea primită prin viaţa celor doi soţi."
Fratele Salter spune: „Fiind toată viaţa sa neobosit, nu am putut observa vreo schimbare decât cu puţin timp înainte de moartea sa, prin faptul că se referea din când în când la vârstă.
Odată s-a întors de la o conferinţă în care a lucrat foarte mult. Am văzut la el o privire obosită. în seara

aceea, la ora de rugăciune a spus: „Nu-i înţeleg pe tinerii predicatori de azi. La vârsta mea predic cu regularitate de trei ori pe zi şi mă rog la fiecare adunare cu bolnavii. însă ei îşi iau liberă după-amiaza, se duc la plimbare şi pe mine mă lasă singur să predic. Când
ci am ca ei predicam ziua întreagă, apoi mă rugam pen-Iru bolnavi şi aveam adunare până noaptea târziu cu persoane care doreau să fie botezate cu Duhul Sfânt." Astfel a lucrat el zi şi noapte sub mari oboseli, dar a rezistat până când soarele a apus".

92

93

MINUNI ÎN AUSTRALIA ŞI NOUA ZEELANDĂ

în primăvara anului 1922, Wigglesworth a vizitat pentru prima oară Australia. Dintr-o scrisoare apărută în ziarul englez „Convidence" şi scrisă de domnişoara Andreas din Victoria, spicuim următoarele:

„Iubitul nostru frate Wigglesworth a sosit în ultima joi la Melbourne şi a ţinut în acea seară a adunare. Cu toate că le-a explicat ascultătorilor că ar fi mai fericit dacă un suflet păcătos s-ar întoarce la Dumnezeu, decât 1.000 de bolnavi vindecaţi de boli fizice, cu toate acestea, el i-a chemat să vină în faţă pe toţi cei ce aveau dureri, iar el se va ruga pentru ei. Cei care s-au prezentat în faţă au declarat mai târziu că au avut parte de-o vindecare fulgerătoare.

O fetiţă mică de 6 ani a fost văzută public ieşind cu mama ei pe poarta din faţa adunării după ce evanghelistul s-a rugat. Mama ei striga: „O vedeţi? Niciodată n-a putut umbla!"

Un bărbat care nu putea umbla din cauza reumatismului şi artritei, a fost total vindecat. După ce şi-a predat cârjele la amvon, a dat un spectacol uimitor mani-festându-şi forţa care intrase în mădularele sale, sărind şi lăudând pe Dumnezeu. Din seara aceea, au mai avut loc foarte multe vindecări excepţionale.

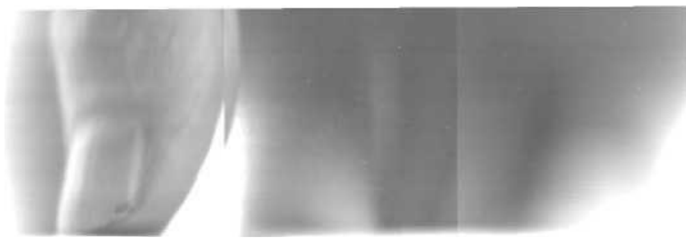
Ieri s-a dus o femeie care de şase ani şi jumătate n-a fost în stare să umble. Acum, lăudat să fie Dum-nezeu, şi-a părăsit căruciorul şi a umblat! Soţul ei împingea căruciorul spre casă, iar soţia lui mergea în urma căruciorului."

94

Mulţi au fost mântuiţi! într-o zi, patruzeci de persoane l-au primit pe Isus ca Mântuitorul lor. Fluviile liinccuvântate ale trezirii erau dirijate de Dumnezeu. Unii au spus: „Sunt oare aceste vindecări de durată?" In faţa noastră se află o legătură de mărturii care s-au Icris la 15 luni după vizita lui Wigglesworth în Aus-Iralia. Printre acestea avem optsprezece mărturii de vindecări deosebite. Posedăm şi un exemplar al cotidi-iinului „EVANGHEL" din 1 februarie 1927, în care sunt descrise cincisprezece mărturii de la oamenii care •ni fost vindecaţi în vremea aceea, adică acum cinci
JIU.

în posesia noastră se află un exemplar al aceluiaşi I'VANGHEL, în care se relatează istoria unei femei invită dintr-o stare de moarte tot cu cinci ani în urmă, in Iimpui campaniei în Australia. Această mărturie e nlât de dramatică încât s-o lăsăm să vorbească singură. Doamna W. E. Bruckhall din oraşul Victoria măr-liniseşte:

„La vârsta de 17 ani l-am primit pe Domnul Isus după o viaţă în păcat. Era o dimineaţă minunată când in conştiinţa mea s-a trezit gândul că prin Isus trec de l.i moarte la viaţă, din stăpânirea Diavolului, a păcatului, trec în libertatea minunată a copiilor lui Dumnezeu, însă după 16 luni de legământ cu Dumnezeu, mi s-a întâmplat un grav accident în care corpul meu a mi ferit leziuni serioase şi mari dereglări (perturbări) Interioare. Patru medici au stabilit că operaţia este Indispensabilă. Operaţia însă nu a avut succesul dorit IfB că de atunci a început o suferinţă care a ţinut patru-«prezece ani, cea mai mare parte a timpului fiind petre-eută în pat. Mai târziu s-a constatat că o tuberculoză

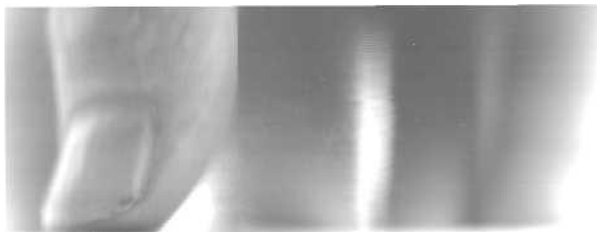
mi-a atacat (anihilat) întreaga fiinţă. Această îngrozitoare boală m-a cuprins în întregime, provocându-mi insomnie ziua şi noaptea. Mă puteam odihni numai dacă medicamentele îşi făceau efectul, însă adesea, starea mea era de aşa natură încât medicamentele rămâneau fără efect. S-au semnalat alte semne şi distrugeri. Organele mele interne au fost distruse pentru că nu aveam poftă de mâncare. Starea organelor în dif-terie mi-au provocat o repulsie faţă de orice mâncare. Vomam chiar şi puţina hrană pe care o luam. Câteodată era imposibil ca vreun lichid să rămână în mine. Mulţi specialişti de frunte m-au îngrijit, însă fără succes. Adesea aveau convingerea că sfârşitul meu este foarte aproape şi că absolut nimic nu ar mai fi de făcut. Efectul mortal al bolii s-a extins şi asupra rinichilor deja perforaţi. Semne exterioare ale bolii aveam pe braţul stâng, la şold şi la coapsă. Acestea erau atât de atacate încât ofereau o privelişte respingătoare. Eram slabă ca un schelet şi cântăream aproape 22 de kilograme. După ce doctorii mi-au explicat că mai am de trăit doar şase săptămâni, nu mai aveam frică de destin fiindcă moartea era o salvare din suferinţe. în timp ce zăceam în această stare muribundă, pe la începutul lui februarie 1922, o rază de lumină a pătruns în sufletul meu când am auzit că un evanghelist din Anglia va ţine adunări la Melbourne şi că predică Evanghelia lui Hristos cu mesajul de vindecare a bolnavilor. Acest evanghelist era Wigglesworth şi se spunea că se roagă pentru bolnavi. Când mi s-a adus această ştire am început să primesc credinţă în puterea lui Isus şi mi-am exprimat dorinţa ca evanghelistul să vină şi să se roage pentru mine chiar în casa mea. Dar am aflat că timpul

■..iu este foarte limitat şi că n-ar putea veni în casa mea. Această informaţie m-a deprimat, însă credinţa în Dumnezeu mi-a rămas întărită. Le-am propus părin-|ilor mei să mă ducă la adunare. După multe rugăminţi stăruitoare, au acceptat cu mare greutate. La 16 febru-.ii ic 1922, într-o duminică dimineaţa, am fost dusă la adunare. Când am ajuns acolo, credinţa mi s-a întărit c&ci simţeam prezenţa lui Dumnezeu. Era un moment sfânt. Deodată, evanghelistul mi s-a adresat şi când a observat că e un caz de tuberculoză m-a încurajat zicându-mi: „Soră, cred că Isus te va vindeca, însă nu te teme, crede numai!".

în ochii mei nu vedeam nici un om căci priveam numai la Isus. Aşteptam atingerea Sa. După ce am fost unsă şi fratele s-a rugat pentru mine, puterea lui

I Jumnezeu m-a străpuns şi într-o clipă am fost deplin vindecată. Toate durerile şi slăbiciunile bolii au luat sfârşit. Aleluia! Sufletul meu era liber. M-am sculat şi l-am preamărit pe Isus. Imediat după ce L-am întâlnit pe Isus, am vrut să ajung acasă să povestesc ce lucrare Biare a făcut Dumnezeu cu mine. Pe drum am dovedit

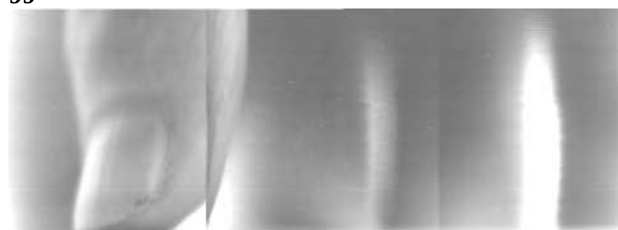
I1 sunt capabilă să merg singură. Ajunsă acasă am «vut o poftă de mâncare pe care nu o pot descrie. Părinţii îşi făceau griji văzând cum îmi astâmpăr Ic;unea şi bănuiau că toate urmările mai vechi ale bolii ie vor întoarce. Dar eu savuram totul cu mare mulţumire. După vindecare, bandajele cu care-mi acope-ream părţile atacate, au fost înlăturate. S-a constatat *i* .i Isus mi-a refăcut oasele distruse şi a transplantat în locul cărnii atacate de abcese, o carne sănătoasă acoperită cu piele albă, asemănătoare unui copil. Toate limţămintele mele au fost renăscute şi în noaptea

aceea m-am bucurat de primul somn sănătos, fără medicamente. De arunci au trecut exact 5 ani şi mâna lui Dumnezeu s-a odihnit peste mine, prezenţa Sa m-a umbrit şi m-a botezat cu Duhul Sfânt Isus. Imediat după vindecare mi-a dat o slujbă în via Sa, în partea cea mai discreditată a oraşului nostru dar

în care, prin îndurarea Sa cea mare avută faţă de mine, multe suflete au putut fi câştigate pentru Domnul. Aceeaşi ocupaţie misionară o are şi soţul meu pe care Domnul mi la dat acum trei ani într-un mod minunat. Dorinţa mea sinceră este ca această mărturie despre puterea vindecătoare a lui Dumnezeu să fie folositoare şi altora pentru a ajuta sufletele sceptice să creadă în Dumnezeu, să afle că El rămâne fidel Cuvântului Său. Totul este posibil celui ce crede căci Isus este şi rămâne acelaşi ieri şi azi, în vecii vecilor (Marcu 9:23; Evrei 13:8)."
Tot atunci am primit încă o scrisoare de la un slujitor al lui Dumnezeu pe nume W. Buchnan din Melbourne, care descrie campania de evanghelizare a lui Wiggles-worth în felul următor: „Am trăit trei săptămâni de victorie spirituală la întâlnirile din Melbourne. Cam o mie de suferinzi au fost mântuiţi şi mulţi dintre ei au fosi vindecaţi. încă mai primim mărturii de la cei care au fost vindecaţi."
După ce a fost o binecuvântare în multe părţi ale Australiei, Wigglesworth s-a dus în Noua Zeelandă. Ceea ce urmează este rezumatul unei scrisori primite de la E. Penninton, reprezentantul Misiunii Evanghelice din Noua Zeelandă în oraşul Wellington.
în iunie 1922, la Wellington, fratele Wigglesworth a sosit necunoscut. Nu s-au auzit sunete de fanfară

.....
pentru a-i sublinia sosirea, ci doar câteva mici anunţuri In presa locală vesteau despre adunările sale. La adunarea de duminică seara l-au vizitat peste 1.000 de ascultători, iar la următoarea adunare de seară, numărul auditorilor a crescut cu cinci-şase sute mai Rlult. Pe atunci era imposibil să închiriezi o sală cu .uliciente locuri pentru masa de ascultători ai Cuvântului. Marea sală a oraşului, de trei mii de Incuri, era deja arhiplină în fiecare seară. La diferite ocazii, oamenii preferau să aştepte ore întregi în faţa IHHiilor numai să aibă ocazia să-1 audă pe omul care ivea o solie din partea lui Isus. Reprezentantul misiunii spune: „Niciodată nu am fost mai impresionat ca ■num, sub prezenţa cuvântului acestui om atât de spiri-lunl, cu toate că am avut ocazia să asist la adunările i Unoscuţilor evanghelişti Torrey, Chapman şi alţii, în ' impanii de evanghelizare în Noua Zeelandă."
De fiecare dată când necredincioşii erau rugaţi să ■.(■ hotărască pentru Hristos, răspunsul era pozitiv şi Uimitor de mare. Câteodată răspundeau la chemare l'.ilru-cinci sute într-o adunare. în timpul adunărilor • li ii Wellington, peste două mii de persoane s-au hotă-**rlt** să-l urmeze pe Isus, chiar familii întregi intrau în împărăţia lui Dumnezeu.
Unele articole din ziare nu erau prietenoase. în faţa Boastră avem un articol care a apărut cu titlul: „Natural, nu credeţi." Cu alte cuvinte, nu vedeţi ce n-aţi Vftzut niciodată. Sau poate aţi văzut şi aţi stat pe gân-duri. Sau poate aţi văzut şi nu v-aţi îndoit şi în felul lecsta aţi fost convertiţi. Aşa s-au convertit multe per-loane la Wellington. Unii au venit cu intenţii sincere,
II, dimpotrivă, din bătaie de joc şi totuşi au rămas

acolo până s-au rugat şi ei. Dacă credeau sau nu, cert este faptul că vindecarea prin credinţă era un obiect de viu interes. Priviţi miile de persoane care s-au adunat în sala oraşului ca să-1 audă pe Wigglesworth! Interesul m-a încurajat să urmăresc şi eu puţin această treabă.
în faţa mea sunt numeroase declaraţii cu sigiliu de stat. Am primit toate acestea de la cetăţenii din Wellington, care au căutat vindecare în adunările lui Wigglesworth. Aceste declaraţii sunt adevărate, fiind depuse de domnul C. A. Baker şi ele vorbesc de la sine. Originalele au fost lăsate garanţie pentru însemnătatea lor în biroul DOMINIO. Mai avem şase declaraţii şi sigiliu de stat. Prima este de la un elveţian care suferea de gută cronică şi paralizie la ambele picioare, începând de la şolduri în jos şi care nu putea să se deplaseze decât cu cârje. După ce 1-a uns cu undelemn, Wigglesworth s-a rugat pentru el, apoi i-a cerut să-i predea cârjele şi astfel omul i-a lăsat cârjele plecând acasă fără ele. Urmează unul care de 14 ani avea pe ceafă o băşică de mărimea unui ou. Adesea a discutat cu medicii despre operaţia acestei băşici. în dimineaţa vindecării, sculându-se omul din somn, a observat că i-a dispărui băşica.

O altă mărturie o avem de la o fată de 20 de ani care suferea de o dublă încovoiere la şira spinării. Până la vârsta de 4 ani nu a putut umbla, nu s-a putut scula de pe podea decât trăgându-se în sus. Un picior era cu 7,5 cm mai scurt decât celălalt, fiind aproape nefolosibil. Iar ca grosime era cu 7,5 cm mai slab. Fata şi-a convins părinţii s-o ducă în sala de adunare a oraşului. Acolo Wigglesworth şi-a pus mâinile pe capul ei şi pe

ni ce

|ira spinării şi într-o clipă a fost deplin vindecată. Ea a mărturisit: „Şira spinării mi-a fost complet îndreptată •„i in câteva zile piciorul cel slab semăna cu celălalt. Iar fluidul mi-a fost refăcut. în următoarea duminică eram Itâl de zeloasă să fiu la adunare încât, văzând că nu am ■ici o legătură de tren, am plecat pe jos până la aduna-■ şi înapoi, fără să simt vreun simptom de boală."

După ce reporterul şi-a depus mărturiile a spus: „Mai există şi alte mărturii sub sigiliu de stat, însă din lipsă de spaţiu nu ne putem permite să le publicăm.

Ce gândiţi dumneavoastră după toate acestea? Credeţi în vindecare prin credinţă? Sau vă mai aflaţi în tabăra necredinţei?

în anul 1927, Wigglesworth a mai fost o dată în Australia şi Noua Zeelandă. însă de data aceasta a fost însoţit de fiica sa Alice şi ginerele său James Salter. în multe oraşe s-au ţinut campanii de evanghelizare şi au ivut roade. Cuvântul lui Dumnezeu a fost însoţit de lemne şi minuni. în cotidianul Evanghel din 1 aprilie 1927 au apărut două rapoarte, relatând următoarele: „Domnişoara Todd din Naremburn mărturiseşte: „Pe cAnd eram ocupată cu serviciul meu de îngrijitoare la Syclney, am fost foarte grav accidentată rupându-mi rotula genunchiului. M-am adresat celor mai buni nu-dici din Sydney şi Orange, fără a găsi însă o uşurare le durată. Am putut umbla doar un scurt timp după i |re am revenit iarăşi la pat. Aşa am suferit timp de 18 luni. Au fost săptămâni lungi şi obositoare, mai ales că .im avut şi ghinionul de a-mi rupe muşchii de la celălalt picior, fiind necesar să rămân permanent şase lăptămâni la pat. Câteodată durerile erau foarte puternice. Realmente eram invalidă şi fără speranţa de a-mi

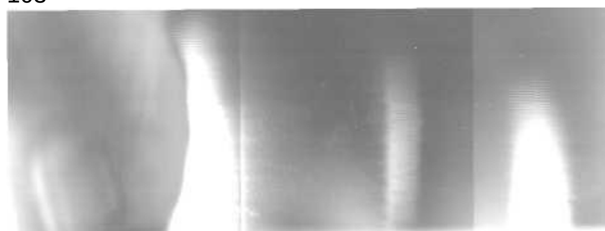

relua slujba. Cu greu mai puteam privi în viitor având în vedere că datorită ambelor picioare schilodite, de-pindeam de alţii care trebuiau să mă îngrijească. Eram oarbă din punct de vedere spiritual. Am fost pusă pe lista invalizilor şi printre aceştia unii credeau în vindecări divine căutând să mă convingă şi pe mine de acest adevăr dumnezeiesc. într-adevăr, Biblia vorbeşte despre lucruri minunate întâmplate în zilele de demult, însă pentru mine acele zile nu mai existau şi credeam că în zilele noastre starea lucrurilor este alta. Mulţi discutau despre Wigglesworth însă eu nu eram deloc interesată.

După ce evanghelistul şi-a început misiunea care a durat cinci zile, fratele meu, împreună cu alţii, mi-a vorbit convingător despre adevărul Sfintei Scripturi în problema vindecărilor divine. Până atunci fusesem contra, însă mi-am luat din nou Biblia şi asemenea fiului risipitor, la capătul eului meu am fost convinsă să zic: „Vreau să mă duc la Tatăl meu". Eram credincioasă de mulţi ani, dar acum trebuia să mă trezesc pe deplin, înainte de a-I asculta vocea şi înainte ca El să-mi ungă ochii. în timp ce citeam în Biblie, ochii mi-au rămas aţintiţi asupra cuvintelor: „Un lucru ştiu, că am fost orb şi că acum văd." (loan 9:25). Acest gând biblic m-a călăuzit două zile: vineri şi sâmbătă, iar vocea lui Dumnezeu suna mereu: „Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb". Atât de insistent auzeam cuvintele lui Dumnezeu în inima mea încât m-am hotărât în aceeaşi zi să mă duc la adunare şi acolo să se roage pentru mine. La un picior aveam un aparat de oţel şi piele în jurul rotulei pentru a o apăra de mişcări ce-mi provocau mari dureri, iar celălalt picior era bandajat.

(II cârjele m-am dus la maşină pentru a fi transportată la adunare şi, cu toate că aveam dureri insuportabile, credeam totuşi că voi fi vindecată. După predică m-am .11;i(urat şi eu celor care au

cerut rugăciune. Când evanghelistul şi-a pus mâinile peste mine şi s-a rugat, im simţit de parcă părţile rănite ar fi fost stropite cu un Jet de apă. Dar când am plecat de la adunare nu m-am limţit cu nimic mai bine şi le-am povestit alor mei marea mea decepţie. Pe drum plângeam încontinuu şi-mi revărsam inima în faţa lui Dumnezeu zicând: „ Doamne, cred! Te rog, ajută necredinţei mele!" Am fost ajutată să cobor din maşină. După ce am făcut câţiva paşi nu s-a părut că pot merge singură. Când am ajuns în prag, mi-a strălucit o rază de lumină atât de puternică încât aproape m-am clătinat şi am strigat: „Mărire ţie Dumnezeule căci m-ai vindecat! "
Şi aşa a fost! Umblam prin casă şi-1 lăudam pe Dumnezeu. Da, acum puteam umbla ca înainte de lecident. Când am văzut cârjele am zis: „Daţi-le înapoi prietenului care mi le-a împrumutat, nu mai am nevoie de ele!" Aleluia! în dimineaţa următoare am desfăcut ■paratul şi bandajul căci nu mai aveam nevoie de ele. După două zile am fost botezată cu Duhul Sfânt aşa < mu scrie în Faptele Apostolilor 2:4. Pentru mine, Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă azi mai mult ca Oricând. îl priveam pe Isus ca pe un Salvator şi Mântuitor de păcate, iar pentru mine personal era marele Medic şi Cel care va veni în curând după Biserica Sa."
Mărturia care o depunem acum o avem de la doamna M. Legate Popie, Orange. Ea spune: „Domnul m-a îndreptat în casa fraţilor stăpânului meu" (Genesa

24:27). Acest text este cea mai bună explicaţie pentru minunatele binecuvântări ale lui Dumnezeu, trăite de mine acum cinci săptămâni. Doream foarte mult să mor. Sărmana mea inimă era atât de bolnavă încât se putea opri la cea mai uşoară mişcare. De şaisprezece săptămâni zăceam nemişcată. Nu simţeam nici foame, nici sete. Din când în când gustam o supă uşoară, dar numai ca să-i mulţumesc pe cei care mi-o administrau, îmi era dor de moarte, doream să scap de toate suferinţele pământeşti. Când mi s-a vorbit de fratele Wigglesworth şi am fost întrebată dacă vreau ca el să se roage pentru mine, răspunsul meu a fost limpede: NU. Aveam foarte mulţi prieteni care se rugau pentru mine aşa că nu mai doream încă unul, mai ales că gândurile mele erau îndreptate numai spre cer. Dar cât de neştiu-toare eram în privinţa minunatelor binecuvântări pe care iubitul meu Mântuitor voia să le aflu înainte de a intra pe porţile veşniciei.
Wigglesworth era aşteptat peste două luni, dar data a fost schimbată pe neaşteptate şi a sosit aproape neprevăzut. De fapt, pe mine şi suferinda mea soră Todd, venirea lui nu ne interesa cu nimic, ba chiar ne-am propus să nu avem nimic de-a face cu misiunea lui. Cât de adevărate sunt cuvintele lui Dumnezeu din Isa-ia: „Gândurile voastre nu sunt gândurile Mele şi căile voastre nu sunt căile Mele". Fratele Wigglesworth începuse deja adunarea, iar sora mea de suferinţă căuta în Biblie să vadă dacă, totuşi, descoperă vreo dovadă cu privire la vindecările divine. Citind, a fost imediat convertită de Dumnezeu prin textul: „Eu sunt Domnul Dumnezeu care nu mă schimb niciodată". A venit în camera mea şi m-a anunţat că e hotărâtă să meargă la

«dunăre pentru ca alţii să se roage pentru ea prin punerea mâinilor. în seara aceea am văzut-o cum se chinuia cu cârjele să ajungă la maşină, dar parcă cineva îmi spunea că va fi vindecată. La întoarcerea ei de la adunare, sărea treptele în jos şi în sus la fel ca omul «cela din Faptele 3:8, strigând către mine: „Soră, sunt vindecată!" într-adevăr era.
Lucruri minunate! Aleluia!
Atunci toată noaptea m-am rugat şi L-am căutat şi Cu pe Domnul. Apoi mi-a venit în gând să mă întâlnesc Cu El. Dar cum dacă eu renunţ să cercetez voia Lui Care a făcut în faţa ochilor mei o astfel de minune? în dimineaţa următoare care era ultima pentru misiune, tm aşteptat cu dor ca sora să intre în camera mea şi să-i tpun că doresc ca fratele Wigglesworth să vină la mine după adunarea de dimineaţă şi să se roage pentru mine. Insă sora nu a apărut în camera mea. Deja mă cuprindeau bănuieli.
în sfârşit, a intrat cineva în cameră, dar nu mi s-a dat atenţie. De cinci ori mi-am exprimat dorinţa faţă

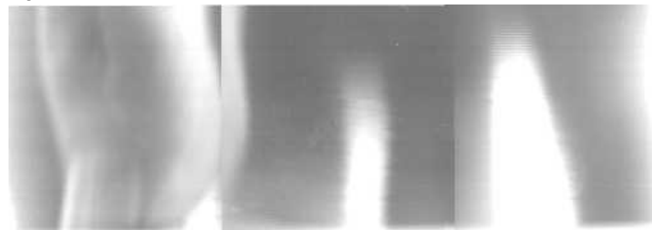
de $ora mea ca fratele Wigglesworth să vină. Cândva am Spus „Nu!". Acum spuneam „Da!" de cinci ori! Aşteptarea mi se părea lungă. în cele din urmă, sora mea a intrat cu faţa iradiată şi mi-a spus: „A sosit!". Când l-am Văzut intrând, parcă l-am văzut pe Isus. Evanghelistul i-a cerut fiicei sale care îl însoţea să-şi pună ea mâinile pe genunchii mei. El însuşi şi-a pus mâinile pe fruntea mea şi s-a rugat ameninţând moartea. Apoi mi-a zis: „Eşti gata să te scoli?" Şi am răspuns: „Da!" M-am Sculat fără să mă mai gândesc că înainte cu câteva minute nici n-aş fi îndrăznit să mă mişc. Mă însufleţea un gând: să mă îmbrac repede să mă duc la şcoala Biblică
105

ca să-mi salut colegele. Abia eram gata când deodată, uşa camerei mele s-a deschis şi câteva dintre colege au intrat. Când m-au văzut sculată şi îmbrăcată, unele au început să plângă de bucurie, altele să se bucure în strigăte de laudă şi m-au îmbrăţişat. Eram vindecată. Orice slăbiciune mă părăsise. Am cerut de mâncare şi mi-a picat aşa de bine! Eram o nouă creatură înzestrată cu sfânta prezenţă a lui Dumnezeu, trezită la viaţă din ghearele şi umbra morţii pentru a sluji Domnului.
A doua zi după vindecare, am fost botezată cu Duhul Sfânt ca în Faptele Apostolilor 2:4. Acum El mă umple zilnic oră de oră cu o bucurie inexprimabilă de splendoare".

VIZITA ÎN ELVEŢIA ŞI SUEDIA

106
în anul 1920, Wigglesworth al nostru a lucrat timp de şase luni în diferite ţări ale Europei. Un scurt timp a lucrat în Franţa, apoi a plecat de acolo în Elveţia. Următorul raport despre lucrarea sa este o epistolă de la doamna Debat din Paris, cea care 1-a tradus din engleză tot timpul cât a stat în Franţa şi Elveţia franceză.
„în Alpii francezi, la Chatres, a fost o conferinţă. Patru trimişi ai autorităţilor veniseră pentru a lua informaţii şi a vorbi apoi împotriva lucrării lui Dumnezeu. Insă, până la urmă, toţi patru au fost convinşi că lucrarea de la Rusalii este de la Dumnezeu. Unul dintre ei a exclamat: „Mă aflu sub un cer dumnezeiesc!"
O căruţă trasă de boi s-a oprit în faţa casei de adunare cu un băiat bolnav. în credinţa că va fi vindecat a parcurs o mare distanţă în carul cu boi. Suferea de cancer la stomac şi nu putea mânca, deşi în căruţă nvea un coş cu alimente. A fost întrebat de ce a adus coşul cu alimente dacă el nu poate mânca şi a răspuns: „Nu pot mânca, însă voi fi vindecat şi atunci voi consuma aceste alimente pe drum la întoarcere." Avea o credinţă naivă şi bineînţeles că s-a întâlnit cu Dumnezeu.
Am întrebat o femeie la sfârşitul adunării: „Eşti vindecată?" Şi ea a răspuns: „Bineînţeles că sunt vindecată!" Mai multe cazuri de surzenie au fost vindecate, într-un caz, osul era bucăţele şi timpanul inexistent, însă prin vindecare a auzit perfect.
La Lausanne era un bărbat orb din naştere. Soţia lui
107

era tuberculoasă şi se afla într-o stare disperată. A auzit despre adunările lui Wigglesworth şi 1 -a întrebat pe soţul ei dacă el crede că ea ar putea fi vindecată acolo. El i-a răspuns ironic şi cu necredinţă vizibilă. Totuşi, s-au dus la adunare. Amândoi au fost vindecaţi, mântuiţi şi botezaţi. Forma feţei lor s-a schimbat. Mai ales femeia, care mai înainte avea o faţă îngrozitor de urâtă. Vindecarea soţului a fost o vindecare lentă, vederea sa a revenit încetul cu încetul.
Acolo mai era un om care suferea de surzenie şi hernie. S-a gândit că nu poate să ceară vindecare pentru două lucruri deodată. Aşa că mai întâi s-a rugat ca Dumnezeu să-i vindece surzenia. Dar Dumnezeu a vindecat şi surzenia şi hernia, în acelaşi timp.

Se găsea acolo un copil care avea un ochi mai mare. Dar Dumnezeu i-a dat ochi nou. O femeie aproa-pe oarbă a fost vindecată. Un număr mare de ologi şi-au lăsat cârjele în sală. La Godvil, trei persoane au fost vindecate de tuberculoză. Printre ei era o fată de 19 ani în stare muribundă. Dumnezeu a vindecat-o în chip minunat, apoi a botezat-o cu Duhul Sfânt

La Vevey era un frate care se chema Zand. Mereu era înfometat şi însetat după Dumnezeu şi frecventa toate locurile unde credea că poate învăţa ceva mai mult despre Dumnezeu. Aparţinea unei comunităţi numită „Fraţii deschişi". El spunea: „Nu sunt mulţumit chiar dacă am primit botezul Duhului Sfânt. îmi lipseşte ceva." Când declara aşa ceva, fraţii din adunarea lui credeau că-i cam deplasat şi îi spuneau să se mai pocăiască. însă el răspundea: „Am să o fac şi pe aceasta". într-o zi a venit la adunarea lui Wigglesworth şi acolo a fost botezat cu Duhul Sfânt aşa cum

icrie în Faptele 2:4.

S-a prezentat la adunare un grup de fraţi care ţineau udunări de stradă. Patru dintre ei s-au urcat pe un munte şi au stăruit în rugăciune. Unii dintre trecători au început să arunce cu pietre în ei, dar fraţii au plecat mai adânc în pădure şi au stăruit până dimineaţa. Rezultatul: toţi patru au fost botezaţi cu Duhul Sfânt.

La Morges am avut o conferinţă. S-a adus un om în cărucior. Nu putea umbla de mulţi ani. Vindecarea acestui om s-a făcut la fel ca cea a ologului de la „Poarta frumoasă". Sălta şi chiuia şi a plecat acasă cu un băiat care-i împingea căruciorul în urma lui.

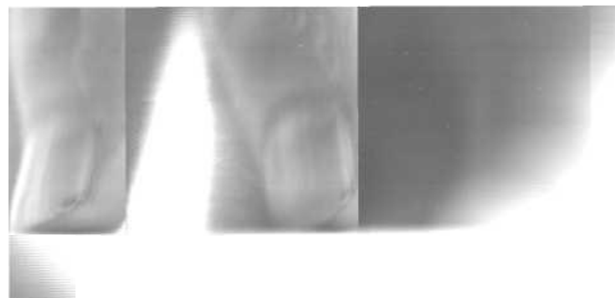
Un altul a fost vindecat de neurastenie. S-a prezentat la un medic, care, consultându-1 i-a spus să se întoarcă acasă şi să fie mulţumit că a fost vindecat.

La Geneva, vreo trei sute de inşi s-au prezentat în faţă pentru vindecare. Era în partea elveţiană unde se vorbeşte germana, dar Dumnezeu a binecuvântat oamenii cu vindecare în acelaşi mod ca şi la Paris.

Minunat a lucrat Dumnezeu şi la Neuchâtel! Unul **■are** a primit botezul Duhului Sfânt a vorbit în limbi **bată** predica Domnului Isus de pe muntele. Un altul vorbea prin Duhul Sfânt italiana şi germana.

Despre vizita sa în Elveţia, fratele Wigglesworth spunea că a fost minunat să privească cum Duhul Sfânt se odihnea, plana, ardea deasupra oamenilor.

O femeie cu cancer la nas şi la faţă a venit să se mage la amvon. Fratele Wigglesworth s-a îndreptat cu liila către public şi a spus: „Priviţi-o! Mâine o să fie i;năşi aici şi o să vedeţi ce i-a făcut Dumnezeu". S-a rugat pentru femeie, apoi ea a părăsit adunarea. în icara următoare a venit la rugăciune. S-a văzut cum

cancerul nu mai exista, iar faţa ei avea o nouă piele.

O altă femeie avea o faţă îngrozitor de schimonosită. S-a rugat pentru ea şi, în ziua următoare, femeia a apărut cu o piele nouă pe faţă. Acum avea o înfăţişare strălucitoare. „Ce la om este imposibil, la Dumnezeu este posibil".

Un tânăr care a venit numai ca să batjocorească adunarea, a fost aruncat la pământ şi nu a mai putut vorbi. Wigglesworth a poruncit duhului necurat să-1 părăsească şi astfel a fost eliberat.

într-o altă zi s-au prezentat în adunare trei isterici care s-au aşezat în rândul din faţă, cu intenţia de a

provoca nelinişte. în Numele lui Isus, Wigglesworth a poruncit demonilor să păstreze linişte aşa că nu a avut loc nici o tulburare.
Pe când se mai afla încă în Elveţia, au venit la el doi poliţişti cu mandat de arestare. Voiau să-1 ridice pentru că vindeca oamenii fără aprobare. Pentru că nu era acasă, poliţiştii s-au dus la predicatorul penticostal din Godvil. Dar predicatorul le-a spus: „Domnul Wigglesworth nu se află aici, însă mai înainte de a-1 aresta doresc să vă arăt numai un rezultat al slujbei sale în această localitate". Au plecat împreună în cea mai defăimată parte a oraşului, la casa unei femei care, din cauza scandalurilor în stare de ebrietate, îşi petrecuse aproape tot timpul vieţii în închisoare. Predicatorul le-a spus: „Femeia aceasta a venit beată la una din adunările noastre. în timpul serviciului, fratele Wigglesworth şi-a pus mâinile peste ea şi 1-a rugat pe Dumnezeu s-o elibereze de beţie, de groaznicele dureri ale unui corp ruinat. Dumnezeu a vindecat-o de beţie şi de dureri." Femeia a dovedit aceasta şi a spus

poliţiştilor: „Dumnezeu mi-a salvat sufletul şi din clipa aceea nu mai am nici cea mai mică dorinţă ca să beau." Atunci poliţiştii au zis: „Refuzăm să oprim acest gen de lucrare. Altcineva va trebui să-1 aresteze pe acest om." însă nu 1-a mai arestat nimeni.
într-o zi, la Neuchâtel, a venit la adunare un medic stomatolog. El zicea în inima sa: „Cred că acest om (Wigglesworth) este un derbedeu. Predică vindecarea divină şi probabil are dinţi artificiali. După adunare am
merg sus la el şi am să-1 rog să deschidă gura. Dacă dinţii lui sunt artificiali am să-1 numesc înşelător." Aşa Că la sfârşitul adunării, dentistul 1-a rugat pe Wigglesworth să-şi deschidă gura ca să-i vadă dinţii. După cum a mărturisit el mai târziu, a rămas uimit când a văzut dinţi naturali cum nu mai văzuse în gura cuiva. Wigglesworth avea credinţa că Dumnezeu îi va păstra toţi dinţii şi într-adevăr, la vârsta de 87 de ani mai avea toţi dinţii în gură.
Doctorul Lanz era un om convertit şi câţiva ani mai târziu, la Londra, el însuşi predica spunând: „în ultimii Irci ani am mari lucrări în Elveţia. Prin aportul lui Wigglesworth în partea franceză şi germană a Elveţiei ,|-au format multe adunări noi. Mulţi dintre oamenii noştri au fost binecuvântaţi cu Duhul Sfânt şi noi suntem recunoscători pentru asta. Acum doi ani, la Berna, veneau la adunare doar 15-20 de oameni. Azi avem o «dunăre mare şi o capelă frumoasă. Acum tinerii se mlună în stradă şi predică solia divină a eliberării de sub robia păcatului şi botezul Duhului Sfânt. în fiecare duminică, în centrul oraşului are loc o mare adunare de itradă şi mulţi au fost salvaţi şi binecuvântaţi."
Fratele Wigglesworth ne-a povestit: „în Elveţia am

fost de două ori pus la închisoare, dar datorită lui Dumnezeu am ieşit de fiecare dată. Un ofiţer a recunoscut: „Nu vă găsesc nici o vină. Dumneavoastră aţi fost o binecuvântare aici la noi." La miezul nopţii ne-a spus: „Puteţi pleca." Dar eu am răspuns: „Nu, am să plec cu condiţia să îngenuncheaţi şi să vă rugaţi împreună cu mine. Am să mă rog pentru toţi ofiţerii!"
O femeie din Neuchâtel suferea de mulţi ani de tumori la rinichi. A consultat mulţi medici, dar nu i-au fost de mare ajutor. Pentru operaţie s-a dus la un spital din Berna, însă medicii au descoperit şapte tumori şi au spus că le este imposibil s-o opereze. A auzit de adunările creştine şi a venit acolo ca să fie ajutată. A fost vindecată de tumori şi botezată cu Duhul Sfânt Apoi fiul ei a fost vindecat în adunare. Când fiul ei s-a consacrat să plece ca misionar în Congo, ea a primii aceasta cu mare bucurie.
Doamna Levini, de origine daneză, care mai înainte îmbogăţea teatrul în Danemarca, dar care a devenit misionară, 1-a însoţit pe Wigglesworth trei luni de zile într-o călătorie în Danemarca şi Suedia. Redăm referatul ei:
„Era vremea cercetărilor de sus. îndrăznesc să spus că sute de persoane L-au primit pe Domnul Isus.

Mii au fost vindecaţi de diferite boli. Mulţimi se trezeau la credinţă şi mulţi erau botezaţi de Domnul. Pentru toate acestea, Domnul şi Mântuitorul nostru Isus Hristos să fie slăvit şi adorat. Acum vreau să expun câteva minuni pe care ochii mei le-au văzut. Să încep cu prirmi adunare la care eu am participat. Mă aflam la Orebo (Suedia). Căutam ajutor pentru mine personal, căci prin slujba mea neîntreruptă eram epuizată. A doua zi
112

B-a ţinut o adunare de vindecare. După predică s-au prezentat la amvon sute de femei şi bărbaţi ca să fie vindecaţi de Domnul. Nu au fost decepţionaţi. Când s-au pus mâinile peste mine, puterea lui DUMNEZEU m-a pătruns într-un mod minunat. Am fost pe deplin vindecată. Splendid era să vezi în aceste adunări de vindecare efectele puterii lui Dumnezeu când aceasta cobora peste oamenii lumii, iar ei îşi ridicau mâinile şi strigau: „Sunt vindecat!", iar alţii cădeau sub puterea lui Dumnezeu la pământ. O tânără oarbă striga cât o ţinea gura: „Ah, câte ferestre văd în această sală!"
în timpul celor trei săptămâni în care au avut loc udunările, sala mare a oraşului era zilnic plină. < impuri întregi au fost vindecate de Domnul. Adună-i ile în care se făceau numai mărturisiri erau minunate. I Inul spunea: „Am fost surd, dar când s-a rugat pentru mine am fost vindecat." Altul: „Am fost tebecist, Hcum sunt sănătos!".
La Skovde se folosea o sală mai mică pentru cei ce doreau botezul Domnului. într-adevăr, Duhul Sfânt s-a coborât peste cei dornici, iar alţii au fost vindecaţi. Intre ei era un tânăr depravat, corupt de păcat. însă ■nd s-au pus mâinile peste el, puterea lui Dumnezeu |-a coborât în corpul celui păcătos şi în mod splendid II fost vindecat. A strigat: „Sunt vindecat!", apoi s-a nplecat la pământ şi a strigat ca un copil mic recunos-iiiiidu-şi păcatele. Dumnezeu a avut milă de păcătos şi |-a mântuit. Apoi s-a dus în sala mare de adunare şi a mărturisit cum Domnul 1-a iertat şi 1-a vindecat.
La Stockholm, de fiecare dată adunarea era arhiplină încât abia se mai putea intra în sală. Unii aşteptau ore întregi pentru a găsi un loc. Un bărbat cu cârje,
113
al cărui trup tremura din cauza paraliziei, a fost adus pe platformă. în Numele lui Isus a fost uns, apoi s-au pus mâinile peste el. Cu toate acestea, el mai continua să tremure. Până la urmă i-a căzut o cârjă, apoi în scurt timp i-a căzut şi cealaltă. Deşi corpul încă-i mai tremura, el a făcut un pas prin credinţă. A ridicat un picior, apoi pe celălalt şi a mers în jurul platformei şi înjurai clădirii.
în timpul acestei adunări, o femeie **a** început să strige. Predicatorul i-a spus să fie liniştită, însă **ea,** în loc să tacă, sărea pe scaun şi bătea din mâini zicând: „Sunt vindecată! Am avut cancer la gură şi acum nu mai am. Chiar în momentul în care se vorbea din Cuvântul Domnului, cancerul de la gura mea **a** fost vindecat de Domnul." A mai strigat odată: „Sunt salvată, sunt vindecată de cancer!" Era ca nebună de bucurie. Oamenii plângeau şi râdeau în bucuria lor.
O altă femeie nu putea umbla. Viaţa ei era asemenea altor sute de bolnavi. S-a ridicat de pe scaun, **a** privit uimită în jur şi s-a întrebat dacă nu cumva toate acestea sunt un vis. Deodată a început să râdă şi sâ strige: „Piciorul îmi este vindecat!" „Sunt vindecată!" Şiroaie de lacrimi îi curgeau pe obraz. Fratele s-a rugai pentru ea şi după aceea femeia a părăsit adunarea, vindecată şi plină de bucurie.
La adunarea de la Oslo au venit un bărbat şi fiul său într-un taxiu. Ambii aveau cârje. Tatăl zăcuse în pal doi ani şi nu era în stare să-şi pună piciorul pe pământ. A fost vindecat, şi-a aruncat cârjele şi a lăudat pe Dumnezeu. Când fiul a văzut minunea, a început sa strige: „Ajutaţi-mă şi pe mine!" După câteva ore, au plecat acasă amândoi fără cârje şi fără taxiu.
114

ue

E

La Kopenhaga, mii de persoane vizitau zilnic iidiinările şi în fiecare dimineaţă Domnul Isus vindeca 200-300 persoane. în fiecare seară platforma era înconjurată. Când îmbulzeala se micşora, alte suflete noi căutau locul de vindecare. Aici au fost mulţi botezaţi cu Duhul Sfânt.

La Oslo, Wigglesworth ne-a scris o scrisoare despre mulţimile care se prezentau la adunare. Mii de n;imeni nu puteau intra în marea sală care era închiria-**tft** pentru evanghelizare. El spunea: „Am slujit peste ■**ei** ore bolnavilor, iar după aceea am predicat o oră şi Iiimătate. Majoritatea celor veniţi erau complet fără ttjutor. Sute au fost vindecaţi. Pe platformă au lăsat o **pare** grămadă de cârje, bâte şi alte accesorii. Am slu-|ii în public cu darul vindecărilor. Ceilalţi priveau şi **Irigau** de bucurie. Impresionantă privelişte: orbii vedeau şi ologii umblau. Acum avem o sală cu 5.000 locuri, dar oamenii spun că o să fie prea mică. Un i internat în spital a cerut să i se dea voie să vină la unare, dar a fost refuzat. Când s-a hotărât să plece, edicii i-au spus: „Dacă plecaţi n-o să mai reveniţi!" I **tar** omul a răspuns: „N-am să mai revin!" După rugă-**liune** a fost vindecat complet, apoi şi-a aruncat cârjele. VII spun: e un lucru mare dar şi mai mari bucurii ne Itau în faţă, numai să credeţi!"

Mai târziu ne-a vorbit de munca sa în Suedia licând: „Când eram în Suedia, puterea lui Dumnezeu **ie** odihnea peste mine în chip minunat. Acolo am fost **irestat** pentru predici şi rugăciuni la capetele bolnavilor Biserica lutherană şi medicii erau împotriva mea, cu o armată. Au cerat o audienţă la rege şi au cerut pulzarea mea din ţară. Până la urmă mi-au dat doi

poliţişti ca însoţitori, să facă ordine printre oameni când puterea lui Dumnezeu era la lucru. Una din îngrijitoarele gospodăriei regelui a venit la adunare şi a fost vindecată de o boală la picior. Am uitat dacă a avut o pulpă ruptă sau o încheietură sucită. Femeia s-a dus la rege şi i-a spus: „Am fost vindecată de acest om. Acum merg şi eu ca lumea". Iar regele i-a răspuns: „Da, ştiu totul despre el. Spune-i să lucreze aşa mai departe. Nu doresc să fie expulzat. Dacă pleacă însă benevol, poate reveni." îi mulţumesc lui Dumnezeu că n-am fost expulzat ci doar însoţit până la ieşire. Fraţii penticostali s-au dus la poliţie şi au cerut să ţin în luna Rusaliilor o mare adunare în parc. Poliţia a răspuns: „Nu există decât un motiv pentru care să-1 refuzăm. Dacă acest om îşi pune mâinile peste bolnavi în parcul cel mare, avem nevoie de 30 de poliţişti în plus pentru ordine. Dar dacă el ne promite că nu-şi va pune mâinile peste bolnavi, atunci vom pune la dispoziţia lui parcul." Au venit fraţii şi mi-au cerut sfatul. Ani spus: „Promiteţi-le că le voi îndeplini dorinţele." Ştiam că Dumnezeu nu se limita numai la punerea mâinilor. Când prezenţa lui Dumnezeu e pentru vindecare, atunci punerea mâinilor nu mai e necesară. Credinţa e factorul care acţionează. Dacă-1 credem pe Dumnezeu, toate lucrurile sunt uşoare. în parc am construit un amvon de la care să putem vorbi maselor de oameni. M-am rugat:

„Stăpâne, Tu cunoşti orice fiinţă. Nu a existat nici o situaţie pe care să n-o stăpâneşti. Acum arată-mi ce pot face fără punerea mâinilor ca aceşti săraci să primească un ajutor. Arată-mi!"
Mulţimii de oameni le-am spus: „Oricine doreşte ca astăzi să vadă puterea lui Dumnezeu să ridice
116
mâinile!" Mii de mâini s-au ridicat. Am trimis către cer un strigăt: „Doamne, Stăpâne, arată-mi!" Imediat mi-a arătat foarte clar să aleg din mulţime o persoană care stătea pe o stâncă. Acest parc era aşezat pe un Uren stâncos. Am spus mulţimii să-şi lase mâinile jos în afară de omul de pe stâncă. Apoi m-am adresat unei femei: „Vă rog să faceţi cunoscute oamenilor suferinţele dumneavoastră!" Femeia a început să-şi povestească necazul. Era plină de dureri din cap până în picioare, încât abia putea umbla. I-am spus: „Ridicaţi-vă mâinile!" Apoi am continuat: „în Numele lui Isus llristos vă rog puneţi trupul dumneavoasră la picioarele Lui şi cred că El vă eliberează." într-o clipă a început să strige de bucurie şi să sară! A fost pentru prima oară când Dumnezeu mi-a arătat că El poate să vindece şi fără punerea mâinilor. Atunci m-am adresat bolnavilor: „Acum, fiecare fiinţă bolnavă să-şi pună mâinile pe rană şi eu mă voi ruga lui Dumnezeu să dea vindecare." Am numărat în ziua aceea sute de vindecări fără ca eu să fi atins vreunul.

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu cu o putere nemărginită. Ah, cât de minunat, cât de splendid, cât de frumos este să ai acces în palatul regal al credinţei şi al puterii Sale!

Avem un mare Dumnezeu.
Avem un minunat Isus!
Cred în Duhul Sfânt!
117

SECRETUL PUTERII SALE SPIRITUALE

Poate mulţi vor întreba: Avea Wigglesworth un secret spiritual? în ce consta puterea sa? în viaţa spirituală a avut doi factori principali:

1. Se baza pe Duhul lui Dumnezeu;
2. Avea încredere deplină în Cuvântul lui Dumnezeu;

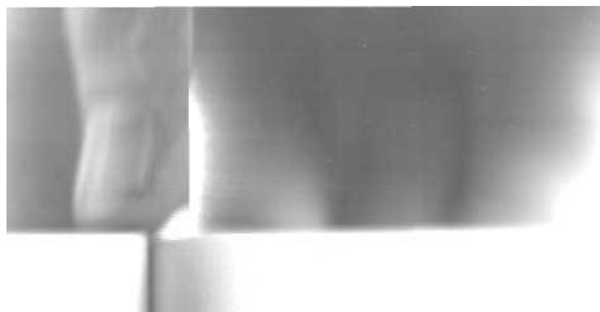
Aceste principii au fost baza sfintei sale vitejii şi a permanentei sale îndrăzneli în acţiune.

Era în mod strălucit un om al Cuvântului, după cum în mod strălucit era un om al Duhului. El ne explica: „Bibliotecile dau naştere la capete umflate; Cuvântul lui Dumnezeu creează inimi largi. Ar trebui să avem inimi lărgite, inimi pline cu mireasma dragostei lui Dumnezeu, care revarsă viaţa şi puterea lui Dumnezeu." Tot el mai învăţa: „Credinţa vine din predică şi predica din Cuvântul lui Dumnezeu, nu prin citirea unor referate. Credinţa este principiul Cuvântului lui Dumnezeu. Duhul care a insuflat Cuvântul se numeşte Duhul Adevărului. Dacă primim Cuvântul cu blândeţe, el stârneşte credinţă în inimile noastre, credinţă în jertfa Domnului Isus, credinţă în sângele Lui vărsat, în puterea Lui reală conform căreia El ne-a mântuit şi este astăzi viaţa noastră. Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător. în bogăţia Sa vei găsi viaţă veşnică. Dacă vei îndrăzni să te încrezi în acest Cuvânt, o să primeşti din el tot ce-ţi trebuie." Deseori spunea: „Niciodată n-am citit altă carte decât Biblia."

Un critic care 1-a auzit spunând aşa ceva a spus:
118
„Cum se poate ca acest om, care spune că n-a citit altă carte decât Biblia, să fie învinuit că a scris o carte? Căci vedem cartea lui „Credinţa mereu crescândă" redată în revista „Pentecostal Evanghel".

Noi i-am răspuns criticului astfel: „Wigglesworth nu-i de vină că s-a scris această carte. Ea a luat naştere în felul următor: în anul 1923 el a venit la Springfield (SUA), unde a vorbit la Şcoala Biblică (nu la mult li mp după înfiinţarea acesteia) în fiecare dimineaţă şi in fiecare seară, elevilor şi unei mulţimi de oameni în sala de conferinţe. Predicile lui le-am stenografiat şi le-am trimis revistei sus

amintite. După ce au apărut acolo destule predici, am lăsat să se tipărească în Inimă de carte. Wigglesworth nu a citit nici măcar un litiu. Suntem conştienţi de stilul cărţii, însă cu atât mai mult dorim ca Dumnezeu să fie recunoscut şi cartea să fie o binecuvântare, salvare şi vindecare pentru bol-navii şi puţin credincioşii din întreaga lume.
Profetul Ezechiel a primit Cuvântul Domnului astfel: „Deschide-ţi gura şi mănâncă ce-ţi dau!" Apoi el spune: *„Am deschis gura şi mi-a dat să mănânc sulul acesta. El mi-a zis: Fiul omului, hrăneşte-ţi trupul şi umple-ţi măruntaiele cu sulul acesta pe care ţi-l dau! L-am mâncat, şi gura mea a fost dulce ca mierea"* (Ezechiel 3:1-3). Wigglesworth al nostru a mâncat ucest sul neîncetat, până a devenit viaţă în fiinţa sa interioară aşa încât a misionat şi a vorbit împuternicit (ătre toţi aceia la care-1 trimetea Domnul. Ginerele lău, care adesea călătorea cu el, ne spune: „în principiu era un om al Bibliei. Nu se considera niciodată complet echipat dacă nu avea Cuvântul lui Dumnezeu in buzunarul său. Dar Biblia n-o purta numai în buzu-

nar, ci o şi folosea neîntrerupt. în timp ce alţii în tren aveau în faţă romane şi ziare, el îşi sublinia Biblia. Folosea Biblia indiferent dacă se afla la bordul vaporului cu care călătorea sau la mare, unde-şi petrecea timpul din când în când, ca odihnă, sau la locul său îndrăgit în parcul din apropierea casei sale. Noul Testament îl avea mereu la mână. Nu părăsea masa vreunui prieten fără să fi citit ceva din Biblie (de obicei explicaţiile sale erau axate pe subiectul legumelor).
Sfat său permanent către tineri era: „Umpleţi-vă capul şi inima cu Scriptura. învăţaţi pe de rost pasaje din Biblie, cu numele cărţii, versetul respectiv, căci aşa puteţi indica exact locurile în predici sau în adunările de studii. Dacă faceţi aşa veţi sădi în inimile voastre sămânţa pe care Duhul lui Dumnezeu o va face să crească. Duhul Sfânt îţi poate reaminti din când în când ceea ce ai învăţat pe de rost. Trebuie să fii atât de alimentat cu Cuvântul lui Dumnezeu, atât de plin cu el, încât să devii tu însuţi o epistolă vie cunoscută şi citită de toţi oameni. Credincioşii sunt puternici numai dacă Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în ei. Cuvântul lui Dumnezeu este duh şi viaţă pentru cei care îl primesc, chiar cu o credinţă naivă, căci El va lucra apoi în toţi aceia care-I recunosc puterea. Cunoaşte Biblia, citeşte-o până la sfârşit, crede-o şi urmeaz-o! Păstrează cuvintele lui Dumnezeu în inima ta şi El o să-ţi mântuiască sufletul, o să-ţi umple fiinţa şi o să-ţi lumineze mintea. Cuvântul lui Dumnezeu e desăvârşit, decis, fără greş, statornic şi actual. Poziţia noastră faţă de El trebuie să fie în supunere şi fără îndoială. Dacă un lucru îl găsim scris în Biblie, atunci să-1 interpretăm aşa cum este. Nu trebuie să ne rugăm să fie altfel de

cum este, ci trebuie primit şi aplicat faptul respectiv. Dacă nu-ţi pui în practică credinţa, eşti un hoţ care-ţi liiri binecuvântarea. Creşterea spirituală vine prin fap-tă, prin practica a ceea ce avem şi ştim. în viaţa ta, creşterea să meargă din credinţă în credinţă. învaţă-i mereu pe alţii să urmeze în orice timp Cuvântul lui Dumnezeu. Repetă mereu versetul din Biblie: „Ascul-tarea face mai mult decât jertfa."
Pentru Wigglesworth, supunerea faţă de Cuvânt era un fruct natural al credinţei. Adeseori spunea: „Dacă îndrăzneşti să crezi, lucrează în ascultare". Zilnic îşi lua timp pentru a citi Cuvântul lui Dumnezeu. Ocolea mulţimile de oameni numai ca să fie singur cu I)umnezeu pentru împrospătare spirituală. Un predicator foarte evlavios i-a făcut lui Wigglesworth o vizită în Anglia. Prezenţa lui Dumnezeu era continuu asupra
I acestuia. Predicile sale erau simple şi neornamentate şi
■ aduceau auditoriul într-o sfântă legătură cu Dumnezeu. Multe suflete zeloase au căutat să înveţe secretul puterii sale, el însă n-a vrut să-1 arate. După ce s-a rugat, Dumnezeu a permis să comunice celor care îl

I iscultau secretul adânc spiritual al vieţii sale: rugăciunea. El a mai spus: „Zeci de ani, Duhul lui Dumne-
I zeu a încercat să-mi vorbească, însă eu eram prea ocupai ca să-1 ascult vocea. Dar Dumnezeu a insistat până când am început să aud, să merg cu El, aşa încât vocea
• l-o puteam auzi chiar de departe. Acesta a devenit Telul meu de viaţă. I-am urmat vocea până-n clipa de faţă. La cea mai mică adiere a Duhului las totul pentru B petrece în prezenţa Lui şi a-I urma cuvântul."
Wigglesworth al nostru avea şi el acest mod de viaţă în prezenţa lui Dumnezeu, fiind atât de înarmat
121

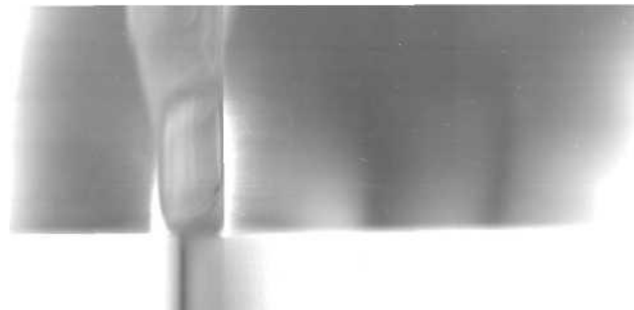

cu Cuvântul lui Dumnezeu încât putea fi activ în diferite locuri sau singur cu Dumnezeu, ba chiar izolat de mulţime, de societate. Chiar dacă scutul său a fost împrumutat, acum el stă la dispoziţia oricărui slujitor fidel al lui Dumnezeu.
într-o zi călătoarea cu trenul. In compartiment era o mamă cu fiica ei, dar şi mama şi fiica erau bolnave. Fratele le-a spus că are în servietă un leac pentru orice durere, care în cele mai grave cazuri are efect bun. Realmente, leacul nu şi-a greşit niciodată efectul mai ales dacă condiţiile sunt îndeplinite întocmai. Vorbea atât de mult despre leacul din servietă încât femeia 1-a rugat să-i dea numai o doză dacă se poate. El şi-a deschis servieta, a scos Biblia şi a citit pasajul: „Eu sunt Domnul Medicul tău." Apoi s-a rugat cu mama şi fiica spunându-le să creadă în acest Medic Vindecător. După un scurt timp, amândouă au fost vindecate.
Odată s-a rugat pentru o femeie în oraşul Cardiff, în Wales-ul de sud şi femeia a fost vindecată pe deplin. Femeia a venit la adunare şi a mărturisit cu mare bucurie ce i-a făcut Domnul. S-a hotărât să răspândească adevărul care s-a dovedit atât de vindecător şi 1-a rugat pe Wigglesworth să-i dea ceva tractate, dar el i-a răspuns: „Cele mai bune tractate despre vindecare pe care le cunosc sunt Matei, Luca şi Ioan. Sunt pline de puteri prin Isus Hristos. Isus este acelaşi ieri, azi şi în veşnicie. Nu puteţi primi ceva mai bun."
Odată s-a rugat pentru un tânăr bolnav. După rugăciune, tânărul a spus: „Frate, aş dori să am o făgăduinţă pe care să mă bazez şi care să rămână." Wigglesworth a pus Biblia la picioarele tânărului şi i-a zis: „Stai pe ea, bazează-te pe ea. Acum stai pe o grămadă
122

de făgăduinţe. Crede în fiecare din ele!"
în anul 1907 a fost botezat de Domnul şi acest botez a avut un rol foarte mare în evenimentele şi învăţăturile sale, căci de atunci a început o nouă etapă în viaţa sa. Se baza orbeşte pe Duhul Sfânt, chiar în fiecare frază, în fiecare slujbă, în fiecare lucrare. Căuta să fie condus de Duhul Sfânt şi să trăiască în duh. Vorbirea în limbi era pentru el de mare preţ, căci de multe ori în zi se avânta în dragostea cerească vorbind cu Dumnezeu, nu în limba pătată a pământului, ci în limba dragostei dată prin Duhul Sfânt atunci când Dumnezeu 1-a înzestrat. Iii a constatat că vorbirea în limbi vine mereu ca un izvor de înălţare spirituală. El a trăit din plin versetul din Iuda: *„Dar voi preaiubiţilor, zidiţi-vă sufleteşte pe credinţa voastră prea sfântă, rugaţi-vă prin Duhul Sfânt"* (versetul 20). Mai practica şi alt verset: *,,Faceţi în toată vremea prin Duhul tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la aceasta, cu toată stăruinţa şi rugăciune pentru toţi sfinţii"* (Efeseni 6:18).
Despre felul său de a predica, James Salter spune: „De multe ori construia altarul lui Dumnezeu într-

un limbaj figurat, astfel pregătind totul pentru jertfă. Apoi, Dumnezeu trimitea focul pentru a mistui jertfa. Aşa îşi îndeplinea Dumnezeu voia Sa.
Wigglesworth cerceta sfintele Scripturi şi se ruga zi şi noapte ca să-L reprezinte pe Dumnezeu ca un bun lucrător de care să nu Se ruşineze, care împarte Cuvântul dreptăţii în mod egal. Dar suflarea lui Dumnezeu, ungerea din cer, persoana şi puterea Sfântului Duh erau cele care îl modulau şi-1 făceau ceea ce era. Iii ştia acest lucru şi-1 păzea cu sfinţenie zicând: „Nu sunt nimic fără Duhul Sfânt."
123

Un alt secret al puterii sale spirituale era faptul că mereu se simţea înduioşat de milă. Vedea că izvorul tuturor minunilor divine se datorau milei lui Dumnezeu, îi curgeau lacrimi din ochi ori de câte ori vedea suflete sărmane în păcat şi trupuri distruse de boală. Ardea în zelul său de a distruge operele Diavolului, de aceea lucra neîntrerupt, începând să concureze în binefacere cu maestrul Său, vindecând pe toţi care erau sub puterea Diavolului. Cineva care-1 cunoştea foarte bine a scris despre el: „Când sosea poşta, timpul pentru deschiderea scrisorilor, toţi trebuia să întrerupem lucrul şi să participăm la slujbă, indiferent de urgenţa lucrului pe care-1 aveam.
Fiecare membru din familie era obligat să participe la rugăciune pentru cei care solicitau ajutor în scrisori şi la punerea mâinilor peste batistele care trebuiau expediate bolnavilor. Eram trataţi de parcă ne-am fi aflat şi noi în faţa persoanelor suferinde. La fiecare rugăminte se proceda cu seriozitate, sincer. Mii de oameni, din toate părţile lumii, dovedeau recunoscători rezultatul acestei activităţi harismatice.
într-o zi, poşta i-a adus o scrisoare foarte lungă a unei femei care suferea de o boală serioasă. Era foarte încordată cu privire la vindecarea divină şi scria că Wigglesworth trebuie să ştie totul cu privire la boala ei. A citit scrisoarea o dată sau de două ori, apoi mi-a dat-o mie şi mi-a spus: „Ce crezi despre ea?"
A mai citit-o o dată şi, în fine, a scris sub ea: „Crede-ţi-vă propria scrisoare, întindeţi-o ca pe o batistă pe propriul dumneavoasră corp şi veţi fi vindecată." Apoi i-a trimis scrisoarea înapoi. După scurt timp, s-a ivit o ocazie unde femeia i-a mărturisit cum a fost vindecată pe deplin."
124

PROVOCATORUL

Există un tren sub numele de „Provocatorul" care parcurge zilnic ruta Chicago-California.
Wigglesworth obişnuia să-şi înceapă predica cu: „Eşti gata? Pentru ce eşti gata? Eşti gata să-L crezi pe Dumnezeu? Eşti pregătit să vezi ce are Dumnezeu pentru tine? Eşti gata să urmezi planul lui Dumnezeu cu privire la tine?"
în ceea ce-1 privea pe Wigglesworth însuşi, totul **era** ca el să fie pregătit.
Apostolul Pavel a trimis o scrisoare în care arăta: „în ceea ce mă priveşte pe mine, am o dorinţă deosebită să vă vestesc Evanghelia vouă celor din Roma" (Romanii: 15).
într-o zi, Wigglesworth a făcut o călătorie la Roma. Dorea să predice acolo. Pe stradă a întâlnit un frate italian care 1-a auzit vorbind pe Wigglesworth în California. Acest frate 1-a dus la adunarea penticostală. Acolo a avut un har deosebit în părtăşia lui Hristos. Mai târziu a vizitat oraşul Roma cu fratele şi sora Salter cu intenţia de a ţine adunări. într-o zi a vizitat catacombele. Un preot ghid care vorbea engleza era destinat să-1 conducă prin catacombe. Fiecare am primit o lumânare groasă de

ceară ca să avem lumină tn drumul subteran. Preotul părea să fi uitat de restul vizitatorilor căci arăta un interes deosebit pentru Wigglesworth, văzându-1 foarte impresionat de tot ce vedea şi auzea. Preotul încearcă să-i spună: „Aţi fi un hun catolic. Ar trebui să fiţi catolic." Iar Wigglesworth li răspundea de fiecare dată: „Sunt catolic, dar nu tomano-catolic." Cu toate acestea, preotul continua să-1

convertească la catolicism. Apoi a sosit timpul să urce treptele şi să părăsească catacombele. Acum fratele Smith a folosit prilejul şi i-a spus preotului: „Aţi fi un bun creştin dacă aţi fi mântuit. îngenuncheaţi aici pe podea şi am să-L rog pe Isus să vă binecuvânteze." Preotul a fost zguduit, a izbucnit în lacrimi şi a îngenuncheat. Smith s-a rugat, şi-a pus mâinile pe creştetul lui implorându-L pe Dumnezeu să-i dea mântuirea sufletului. Preotul îi săruta înflăcărat mâinile, iar fratele Smith 1-a îmbrăţişat, la sărutat şi s-au despărţit, într-o zi, la Cardiff (Wales), un om cu o inimă bună a adunat un mare număr de predicatori de seamă. Tema acestei conferinţe era „Unire şi bună înţelegere", punându-se accentul pe necesitatea Duhului Sfânl şi pe vindecare. Cum e obiceiul la asemenea întruniri, toţi vorbitorii au folosit cuvinte fine, alese, din care nici unul să nu aibă tonul ascuţit să jignească pe cine-va în convingerile sale, ci fiecare să elucideze tema în linişte. Totul părea să meargă foarte bine, iar organizatorul strălucea plin de mulţumire. însă un bărbat din această adunare a fost mişcat de gândul: „Toţi aceşti oameni pierd ceea ce Dumnezeu are mai bun pentru ei. Pot eu oare să rămân liniştit şi să nu spun acestei adunări că există pentru fiecare în parte un mare botez al Duhului Sfânt asemenea celui de la Rusalii?" Şi astfel, îndrăzneţul nostru Smith a provocat o oarecare iri-taţie când s-a ridicat de pe scaun, şi-a scos haina şi s-a dus în faţă pe platformă să-şi spună părerea: „Am fosl salvat la fraţii metodişti când eram de opt ani. Ceva mai târziu am fost confirmat de un episcop al bisericii anglicane. Baza învăţăturilor biblice am primit-o la „Fraţii deschişi". Am mărşăluit sub stindardul de sân-

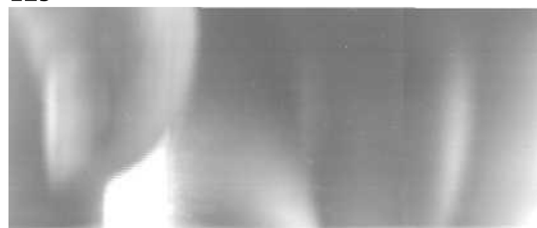
şi foc al asociaţiei religioase „Armata Mântuirii" şi învăţam în adunări cum să cuceresc suflete. Am primit binecuvântarea sfinţeniei şi a inimii curate. Apoi mi-am însuşit prin credinţă darul Duhului Sfânt pentru care am stat zece zile în stăruinţă. însă în 1907, la Sunderland, am avut o trăire ca în Faptele Apostolilor 2:4. Acolo Duhul Sfânt s-a coborât peste mine şi am vorbit în limbi. Lucrarea aceasta m-a făcut să nu mai pun în dubiu Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel am primit Duhul Sfânt cum l-au primit apostolii la Rusalii. Vă doresc tuturor unitate şi înţelegere, dar mai presus de toate vă doresc să cunoaşteţi calea Domnului. în Faptele Apostolilor vorbirea în limbi era o apariţie însoţitoare pentru revărsarea şi umplerea cu Duhul Sfânt, iar eu nu cred că Dumnezeu şi-a schimbat meto-il;i de lucru." O atmosferă încordată a umplut sala şi preşedintele a căutat să încheie adunarea. Wigglesworth şi-a aruncat provocarea. Avea convingerea că mărturia Rusaliilor merită să fie depusă ca lupta cea bună a credinţei. Era de părere că trăirea de la Rusalii nu trebuie schimbată pentru un blid de linte. Fără frică, a documentat că botezul Duhului Sfânt este urmat în mod absolut de vorbirea în limbi, aşa după cum dă Duhul. „Provo-rarea" lui suna tot mereu: „Trăieşte fiind deja pregătit. 1)acă cauţi să te pregăteşti pe parcurs, când ţi se iveşte Jvreo ocazie, atunci e deja prea târziu pentru tine. Bcazia nu te aşteaptă nici chiar în timpul rugăciunii. Sa nu cauţi să te pregăteşti prea târziu, ci trebuie să trăieşti pregătit." Când am vizitat America pentru prima dată, a auzit
în Cazadiere, California de Nord, se ţineau adunări

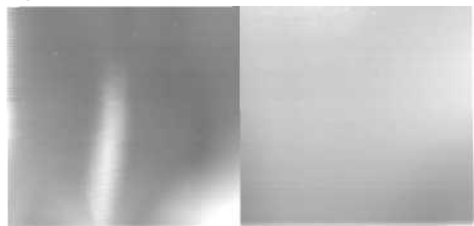
în cort şi Wigglesworth a cerut să se ducă acolo. Când am sosit acolo, s-a recomandat fratelui şi sorei Montgomery, conducătorii conferinţei. în prima seară, după ce au vorbit mai mulţi predicatori, pastorul principal s-a uitat cam critic la Wigglesworth şi i-a zis: „Acum e rândul dumneavoasră. Sunteţi pregătit?" Şi Wigglesworth a răspuns: „întotdeauna." Apoi şi-a scos haina, a mers la amvon şi, fără să vorbească mult, a câştigat toată adunarea printr-o solie deosebită. Din ziua aceea a fost rugat să ia cuvântul la toate adunările de cort, adică trei săptămâni în fiecare dimineaţă şi seară, fiindcă mulţi

fraţi invitaţi ziceau: „Fratele Wigglesworth are o solie a credinţei care trebuie evidenţiată, dar el e modest."
La această conferinţă a primit invitaţia de a predica în cele mai mari oraşe califomiene.
Wigglesworth obişnuia să ceară auditoriului: „Toţi cei care credeţi în rugăciune, ridicaţi o mână, iar cei care credeţi în rugăciunea rostită tare ridicaţi-vă ambele mâini. Acum, fiecare să se ridice şi să o facă. Astfel veţi obţine ce vă doreşte inima!" La începui această metodă cu ridicarea mâinilor a fost primiţii diferit. Unii suportau, dar alţii criticau public. Dar, în general, oamenii obţineau foloase.
în Anglia conservativă nu arareori i s-a criticat metoda de lucru, însă el i-a asigurat că este în concordanţă cu sfinţii primilor creştini, care îşi ridicau mâini Ic împreună cu glasurile lor către Dumnezeu. Spunea: „Această ridicare de mâini nu a inventat-o Wigglesworth. O găsim în prima carte a Bibliei. Avram a făcut-o (Genesa 14:22). Moise, Aaron, David, Ieremia, Ezc-chiel, etc, toţi au făcut-o. Iar în ultima carte a Bibliei

>utem citi că o fac şi îngerii (Apocalipsa 10:5). Ridicarea mâinilor a avut mare însemnătate în bătălia cu amaleciţii. în epistola către Evrei citim: *„întăhţi-vă dar mâinile obosite şi genunchii slăbănogiţi"* (Evrei 12:12), iar în Psalmul 134, psalmistul le spune tuturor: *„Ridicaţi-vă mâinile spre sfântul locaş şi binecuvântaţi pe Domnul!"* Sau: *„ Vreau ca bărbaţii să se roage în orice loc şi să ridice spre cer mâini curate fără mânie şi fără îndoieli"* (1 Timotei 2:8). în cartea lui Neemia avem un exemplu minunat: *„Ezra a deschis cartea înaintea întregului popor... Şi când a deschis-o poporul s-a sculat. Ezra a binecuvântat pe Domnul Dumnezeul cel mare şi tot poporul a răspuns ridicând mâinile: Amin! Amin! Şi s-au plecat şi s-au închinat înaintea Domnului, cu faţa la pământ"* (Neemia 8:5-6). Aşadar, vedeţi, puteţi merge liniştiţi pe urmele sfinţilor din Biblie." La sfârşitul adunării îndemna auditoriul cu astfel de cuvinte: „Deci, cine doreşte să se apropie mai mult de Dumnezeu? Cine doreşte să primească o binecuvântare aleasă? Oricine-i flămând după Dumnezeu să se ridice. Oricine ia totul în serios să vină în fcţă. Dacă faci numai un pas, va fi o dovadă că doreşti binecuvântarea. Dacă vii în faţă, atunci o să ne rugăm pentru tine şi o să-L întâlneşti pe Dumnezeu." Şi oamenii veneau în faţă. Obişnuia să le spună: „Acum cine are credinţă să-şi ridice mâinile şi să-L roage personal pe Dumnezeu, apoi să-i mulţumească. Acum mulţumeşte lui Dumnezeu pentru tot ce ai primit." Pentru sutele de suflete bolnave, exerciţiul credinţei a Idus un răspuns, mulţi fiind botezaţi de Domnul atunci rând şi-au ridicat mâinile şi glasurile spre cer. în felul esta lăsa să domine speranţă şi viitor în adunare;

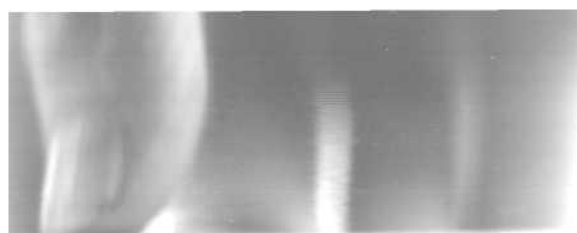

făcea ca oamenii să obţină într-un minut mai mult decât ar fi obţinut de la predicatorii lor în ani de zile.
El îi învăţa pe oameni că o anumită credinţă produce şi o anumită faptă. Arăta auditoriului cum se poate ajunge la ţinta dorită trecând peste obstacole şi greutăţi, în sfaturile sale date celor ce-L căutau pe Dumnezeu, l-am văzut foarte amabil zicând: „Ceea ce vrei, crede, primeşte de la Dumnezeu, apoi mulţumeşte-i pentru tot ceea ce ai primit. Dacă te-ai rugat de şapte ori pentru acelaşi lucru fără rezultat, a fost de şase ori cu necredinţă. Oricum te-ai simţi sau orice ai simţi, sentimentele sunt minciuni. Isaac 1-a simţit pe Iacob, dar s-a înşelat. Credinţa e mai bună decât sentimentele. Dacă ai credinţă, vei avea şi simţurile în stăpânire. Când femeia cu scurgere de sânge a atins poala hainei lui Hristos, nu a avut prea multe sentimente, însă a simţit în corpul ei că-i vindecată."
Cu toate că viaţa lui Wigglesworth a fost o viaţă de rugăciune care lăuda fiecare act de adoraţie sfântă, el nu a practicat prea multe zile de post şi rugăciuni prelungite peste măsură. îmbărbăta ascultătorii să trăiască o viaţă de credinţă în aşa fel încât să fie pregătiţi pentru orice ocazie, adică să nu fie surprinşi

niciodată de vreun eveniment neaşteptat. Pentru el, important era cuvântul lui Isus care zice: „Crede numai!" Celelalte metode de apropiere de Dumnezeu aveau mai puţină importanţă.
Ştia şi preţuia foarte mult faptul că slujba sa era sprijinită de o ceată de fraţi care-1 susţineau în rugăciune şi în toate scrisorile sale către aceştia, el îi ruga să-l sprijinească mai departe în rugăciune. Wigglesworth mai spunea: „Un predicator nu trebuie să spună audi-
130
toriului ceea ce gândeşte, ci ceea ce cunoaşte în credinţa sa, pentru ca apoi să păstreze cunoştinţa şi credinţa."
Desigur, punea pe mulţi oameni pe gânduri prin sredicile sale. Nu era întotdeauna prea clar, cum do-reau unii. Existau ocazii în care era învinovăţit că ar fi vestit învăţături care ar putea fi puse sub semnul întrebării. Folosea cuvântul mortalitate şi-i făcea pe unii creştini să afirme că ceea ce spune el e o teorie conform căreia moartea nu-i o necesitate. în realitate, atacanţii obiectau mai mult că Wigglesworth ar vorbi de i reînviere în Hristos bazată pe Romani 8:11, acum, în irupul acesta muritor. Dar el ştia mai bine decât toţi că ,)mul din afară este trecător. Vorbea mereu despre puterea credinţei în Dumnezeu zicând: „Frica priveşte, credinţa sare. Credinţa nu-şi greşeşte niciodată scopul, 'rietene, dacă te las în urmă aşa cum te-am găsit nu sunt un vas al lui Dumnezeu. Nu sunt aici pentru a te Jistra, ci pentru a te duce în poziţia să poţi înfrânge imposibilul, adică de a crede, de a vedea mila şi îndurarea lui Dumnezeu din ţara celor vii. Oamenii credinţei au întotdeauna un bun răsunet. **Eu sunt îulţumit în nemulţumire. Nu sunt mulţumit nicio-Jată până nu mulţumesc pe cineva.** Trebuie să scă-îăm demăsura noastră îngustă şi să folosim măsura incomensurabilă."
Iată aici numai câteva din afirmaţiile sale provocatoare: „Prea mulţi locuiesc în patria de jos a mântuirii. >lu vreţi să auziţi vocile chemării din înălţimile patriei cereşti? Alpinismul e plin de aventuri! Părăsiţi valea şi .ireaţi pe înălţimile Hebronului din faţa noastră, -ăsaţi-ne să cercetăm moştenirea noastră din locurile
131
cereşti. Fii plin de Duhul Sfânt! Cu alte cuvinte: fii atâl de înflăcărat încât fiecare fir din ţesătura vieţii tale să aibă culoarea sufletului. Iar dacă vei fi terorizat şi împins la zid, tot ce va picura din tine va fi natura lui Hristos. Slujitorii lui Dumnezeu caută doar un loc al slujirii şi nu se prea întreabă dacă va fi un loc de cinste. Ei tind înspre durerile facerii şi nu după aplauze, căci fiind îndrăgostiţi de gloata sublimă a celor din cer, nu mai au timp să se întrebe dacă sunt mulţumiţi. Ar trebui să fim mult mai preocupaţi după un caracter bogat, preţios, decât după un nume mare. Iubirea poate fi cumpărată zilnic cu o cântare şi vândută cu o vorbă, dar un caracter fidel este rezultatul unei educaţii dumnezeieşti de ani de zile. Creştinii nu suferă de sărăcie, ci de boala zgârceniei şi a egoismului. De aceea sunt lipsiţi de o inimă plină cu bucuria dăruirii pentru slavii lui Dumnezeu şi a bunei stări a compatrioţii lor, în timp ce au belşug chiar pentru economii, pentru ei, pentru copiii lor şi pentru distracţiile lor. Mulţi, foarte mulţi îşi trăiesc întreaga lor viaţă numai să-şi asigure existenţa. Acesta este un scop mic, inferior, temporar, care stagnează şi paralizează credinţa. Trecerea de Iii moarte la viaţă este destinaţia regală, dreaptă şi sfânta a omului.
Unul trăieşte în domeniul strâmt al eului ca într-o închisoare; altul trăieşte într-un domeniu care ar fi li-mitat numai dacă infinitul şi veşnicia ar avea limite. Sufletele mici se desfată în căutarea greşelilor, iar sufletele mari preţuiesc valoarea unui suflet. Oamenii dogmatizaţi sunt oameni ruinaţi, oameni care şterg numai, pe când inimile mari formează pulsuri (emoţii) care înmulţesc; adaugă, adună vieţi şi le îmbogăţesc
132

prin lumina soarelui, a culorilor, scot la iveală tot ce e Imn din om.
Caută ca viaţa ta să înflorească mereu. Impresiile exterioare te vor epuiza dacă forţele interioare nu

sunt împrospătate. Mult trâmbiţata lucrare de la Rusalii nu I decât concavitatea şi goliciunea luxoasă pentru unele comunităţi, în timp ce pentru altele mai modeste, e un Iluviu de slavă şi de măreţie a Domnului. în suflet am nlins sfera exterioară a marelui fluviu al vieţii; acolo, In împărăţia dragostei neschimbate, există minuni ascunse prin care se deschid pârtii pe care să călcăm belşugul tropical al îndurărilor salvatoare. Fii plin de Duhul Sfânt! Asta înseamnă să fii acoperit atât de bine încât să nu mai rămână loc pentru nimic altceva. Care este avantajul unei plinătăţi? Răpunsul: Numai atunci ᵣVom trăi şi vom pricepe sfera centrală a conştiinţei. Dacă nu lăsăm răul să treacă în interior, îi distrugem ui i ava. Când conştiinţa ne este plină de prezenţa lui I >umnezeu, n-o să mai fie loc pentru înclinările atacatoare ale criticii distrugătoare sau pentru necazuri nmare. N-ai să te mai ocupi de nimicuri, deoarece nu niiii ai timp pentru ele. Nimeni să nu vorbească de biruinţă, numai dacă a trecut prin ea. Toate victoriile se pâştigă în bătălii. Trebuie să urci zilnic o treaptă mai sus. Trebuie să te cercetezi singur dacă vrei să înaintezi. Trebuie să refuzi tot ce nu-i curat, tot ce nu-i ifânt. Dumnezeu îţi vrea inima curată. El vrea să ai o luare dorinţă pentru sfinţenie. Cel ce aude Cuvântul lui l>nmnezeu, dacă nu şi-1 însuşeşte cu credinţă, nu-i foloseşte. Dumnezeu vrea să fie atât de prezent în Wiflerul tău încât viaţa ta întreagă să fie o glorificare s|nc slava Sa. Dacă ajungem să-L slujim din dragoste

curată, atunci puterea Maestrului divin se va odihni peste noi şi nu vom greşi niciodată. Azi, două lucruri să te ridice în tine însuţi spre marea făgăduinţă a lui Dumnezeu. Unul este curăţenia spirituală, iar celălalt este credinţa care să devină tot mai pătrunsă de curăţenie. Dumnezeu nu este în omul care priveşte înapoi, gândeşte înapoi şi activează înapoi. Cuvântul lui Dumnezeu există, nu trebuie să ne mai rugăm pentru el; Cuvântul lui Dumnezeu e prezent, doar trebuie acceptat şi urmat. Acolo unde există bună înţelegere şi armonie, acolo este binecuvântare.

UNITATEA (Ioan 17) este semnul cheie spre victorie. Fii atent să nu rosteşti ceva ce ar putea perturba unitatea. Trăieşte în aşa fel încât să fii de folos altora, să poţi ridica pe cel căzut, să poţi face ca oamenii să intre în perfectă unitate.

Nu te teme să te rogi când Dumnezeu stă pe tron şi e gata să-ţi răspundă.

Eşti mereu posomorât dacă trăieşti în sentimentele tale! Gândeşte-te că Dumnezeu L-a înălţat pe Hristos mai presus de toate lucrurile. El spune: „Totul este al vostru. Sunteţi moştenitori împreună cu Hristos, şi părtaşi la împărăţie."

într-o duminică, Wigglesworth se afla într-un oraş străin. Căutând un loc de închinare, a ajuns la casa de rugăciune a fraţilor quakeri. Un timp a stat liniştit ca şi ceilalţi oameni, dar pe parcurs îi suna în urechi psalmul: „ *Câtă vreme am tăcut mi se topeau oasele de gemetele mele, apoi am zis cu limba mea... "* (Psalmul 32)

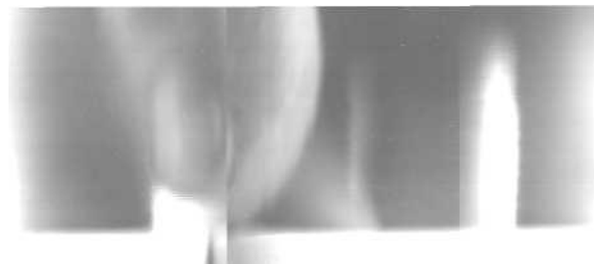
Sufletul lui ardea pentru că tocmai se terminase ora de rugăciune în care el a luat contact cu Duhul lui Dumnezeu. La sfârşitul adunării, conducătorii adunării

l-au înconjurat şi i-au zis: „Aşa repede poţi fi mişcat în duhul tău? Care-ţi este secretul? Te rugăm, spune-1!". Au fost puţin speriaţi de răspunsul lui: „Cu plăcere! Vedeţi, aşa e. Dacă sufletul nu mă mişcă, atunci îl mişc eu." Fără îndoială, răspunsul era cam exagerat. Dar el adeseori spunea: „Dacă cumva pe calea credinţei încep în fire, Duhul lui Dumnezeu îmi iese înainte şi mă ajută, aşa încât lucrarea o termin în Duh."

Se poate spune despre Wigglesworth că era unic, original şi simplu. Era prea sincer pentru a imita pe cineva, şi prea transparent pentru a putea fi imitat. Existau indivizi care încercau să-i împrumute nou-tăţile, dar s-au convins că a-1 imita nu li se potrivea după cum nu i s-a potrivit nici lui Saul să-1 imite pe David, nici lui Ghehazi toiagul lui Elisei, nici celor şapte fii ai lui Sceva care au încercat să scoată draci în numele lui Isus.

Trebuie să mai accentuăm ceva: Wigglesworth iubea zelos şi hotărât credinţa pe care o predica.

Credea că e mai bine să mori crezând decât să trăieşti şovăind. Era însufleţit numai de Duhul. Petru a dorit să construiască trei colibe, dar nu şi-a dat seama ce a spus căci minunea a dispărut, iar Isus a rămas iarăşi singur cu ucenicii Săi.

LIBER DE LĂCOMIE

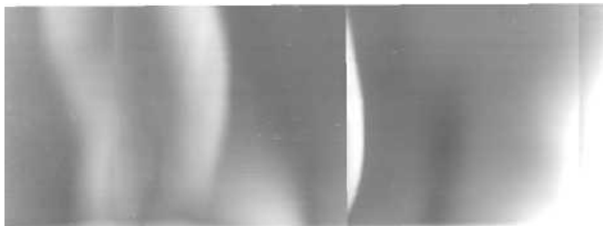
Să nu fiţi iubitori de bani!
Mulţumiţi-vă cu ce aveţi, căci El însuşi a zis: *„Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip n-am să te părăsesc"* (Evreil3:5).
Wigglesworth credea şi predica acest verset, însă tot atât de mult se străduia să creadă şi să urmeze şi alte cuvinte ale Adevărului.
Odată se afla la Londra ca oaspete al unui milionar respectat. Au făcut împreună o plimbare matinală în Hyde Park. Wigglesworth i-a spus: „Frate, eu n-am nici o grijă pe lume. Sunt tot atât de fericit şi liber ca păsărelele." In acelaşi timp avea în buzunar noi scrisori primite de acasă, al căror conţinut ar fi răscolit inimile celor mai mulţi oameni cu frică şi grijă şi-ar fi căzut în adâncă suferinţă.
„Ce spui? Vrei să repeţi cele spuse încă odată?" 1-a rugat milionarul. A repetat fraza şi milionarul a zis: „Aş da tot ce am pentru a putea spune şi eu ca tine." Dacă Wigglesworth i-ar fi spus milionarului numai câteva dintre greutăţile sale financiare, desigur milionarul i-ar fi dat câţi bani ar fi cerut. Acest milionar ar fi primit ca o favoare posibilitatea de a putea achita toate nevoile amintite în acele scrisori. După părerea lui Wigglesworth, voinţa lui Dumnezeu şi libertatea personală erau de o valoare mult mai mare decât sclavia financiară. Există un pasaj în Biblie pe care-1 folosea foarte des şi-1 spunea pe de rost: *„...şi să nu iei daruri, căci darurile orbesc ochii înţelepţilor şi sucesc cuvintele celor drepţi"* (Deuteronoml6:19). Până la

sfârşitul vieţii sale a rămas nepătat în lucruri băneşti şi a putut spune: „N-am dorit nici aur, nici argint." Putea să-şi pună frâu gurii, să-şi sigileze inima, să zâmbească în public şi în acelaşi timp, să poarte poveri care ar fi rupt spatele şi unui uriaş.
Obişnuia să pună totul la picioarele Domnului şi să lupte în rugăciune până primea asigurarea că toate lipsurile o să-i fie acoperite. Dacă vreo comunitate îl solicita în vreo campanie, una din condiţiile sale la care insista foarte mult era aceea de a se face una sau mai multe rugăciuni pentru misionari. Nu cerea niciodată ceva pentru el. Putea să se roage mereu pentru vestitorii Evangheliei în ţări îndepărtate. Odată mi-a spus: „Aş dori să fiu fotografiat când semnez un cec pentru misiune fiindcă atunci arăt foarte fericit." în timpul uneia din campaniile sale, i s-a dat în mână un cec cu o suma respectabilă. S-a interesat cine este donatorul. A fost asigurat că donatorul ar fi bogat şi că are condiţii pentru a dărui. A trimis banii la o anumită misiune pentru folosul ei. Mai târziu a aflat că donatorul cecului avea în viaţa sa condiţii compromiţătoare. Atunci a trimis toată suma înapoi, în rate după câştigul pe care-1 avea.
Era împotriva cheltuielilor de risipă mulţumindu-se cu puţin. în anii războiului trecut, când câştigurile erau mici şi preţurile ridicate, el se obişnuise cu lucrurile gospodăreşti. Dacă cumva afla că mâncarea e foarte scumpă şi preţul i se părea exagerat, de multe ori nici 11 u se atingea de ce era pe masă. Era foarte sever cu sine însuşi, însă faţă de alţii era milos şi darnic. Nu era avar cu banii. Considera că banul nu trebuie să fie învăţătorul, ci servitorul nostru. Deseori spunea: „Un

om înţelept nu-şi cheltuieşte ultimul ban, asta o face un nesocotit, căci după aceea cerşeşte."
La sfârşitul unei campanii evanghelistice i s-a dat o mare sumă de bani. însă ce-a făcut el? A aflat că doi misionari nu-şi pot îndeplini misiunea lor fiind în lipsă de bani. Imediat a trimis banii misionarilor. Deseori proceda astfel. De-a lungul multor ani, toate încasările de pe urma cărţii sale „Credinţa în creştere", le dădea pentru alte lucrări şi pentru misionari. Obţinea de pretutindeni scrisori cu rugăminţi pentru ajutorare şi nu respingea nici una, ci ajuta cât putea. Existau şi indivizi care îl exploatau, folosind sumele în scopuri proprii.
Odată a plecat iarăşi în Australia şi în Noua Zee-landă. La întoarcere s-a oprit în America şi a făcut contracte pentru adunări. în Noua Zeelandă, Dumnezeu 1-a binecuvântat extraordinar cu revărsarea Duhului Sfânt. Trezirea a atins punctul culminant tocmai când misiunea era pe terminate. A încercat să explice fraţilor din conducerea adunărilor că el nu poate să se ţină exact de programul stabilit datorită binecuvântărilor dumnezeieşti. Telegramele mergeau încolo şi încoace, în sfârşit, după trei săptămâni a sosit timpul să plece. Comunităţile au vrut să-i plătească drumul întoarcerii. în timpul adunărilor de acolo, s-au încasat sume mari, fiindcă predicile lui erau stenografiate şi apoi vândute. S-au adunat sume frumoase, mai ales pentru Şcoala Biblică. Când încheierea a sosit, noi l-am rugat să renunţe la banii transportului. Cu toate că era în lipsă, a acceptat. După plecarea lui, oraşele sărace din punct de vedere financiar, rămâneau mai bogate în experienţă.
într-un loc a slujit timp de trei luni. Pastorul comu-

nităţii a vrut să-1 reţină mai mult oferindu-i o mare sumă de bani. însă Wigglesworth a zis: „Ceea ce a vrut Dumnezeu să facă, a făcut în acest loc. Acum banul sau altceva de felul acesta nu mă poate reţine mai mult. Am pacea cerească şi ea îmi este dragă, mai preţioasă decât orice. Te rog, adună bătrânii comunităţii şi am să mă rog cu ei, apoi trebuie să plec în altă parte." Fraţii stăteau plângând. S-a rugat cu ei şi apoi le-a spus: „Zâmbetul ceresc preţuieşte mai mult decât milioane de dolari. A trăi un minut sub ungerea lui Dumnezeu, este de mai mare preţ decât a avea toate comorile lumii. Să vând eu aşa ceva? Niciodată!" După rugăciune a plecat mai departe.
Wigglesworth avea mulţi prieteni bogaţi în cele mai diferite părţi ale lumii, însă nu era sclavul lor. Dacă ar fi fost lacom ar fi putut deveni un om bogat. Avea o maximă: „A lua bani e ceva temporal." Primea tot felul de oferte.
Un milionar berar avea o soţie bolnavă. Cei mai buni specialişti n-au putut s-o vindece. Milionarul a auzit de Wigglesworth. I-a promis o mare sumă de bani numai să vină, însă el a refuzat. Mulţi oameni care aveau copii imbecili sau ruinaţi fizic şi psihic, telegrafiau şi scriau: „Vino cât poţi de repede. Banii nu contează." însă el avea o ureche surdă pentru astfel de chemări, căci nu dorea să fie în afara voinţei lui Dumnezeu. Era conştient de puterea banilor, însă nu dădea importanţă banilor când era vorba de campaniile evanghelistice sau călătoriile sale. Spunea: „Ştiu că dacă cineva îl pune pe Dumnezeu pe primul plan, toate izvoarele Sale îi stau la dispoziţie."
Menţiona mereu cuvintele: „Să nu daţi uitării bine-

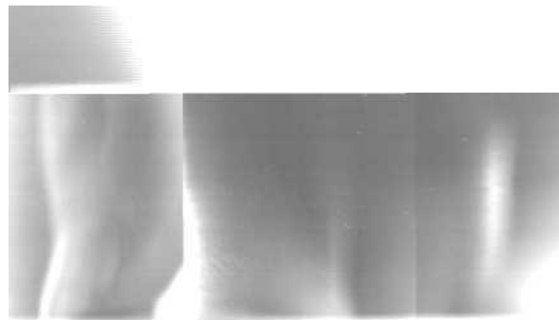

facerea şi dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac." (Evrei 13:16).
într-o zi mi-a făcut o vizită la domiciliu. în aceste zile nu-mi mergea strălucit pământeşte. Cumva, el a observat costumul meu foarte uzat. Ne-a luat pe mine şi pe soţia mea, ne-a dus în oraş şi mie mi-a cumpărat un costum, iar soţiei un trusou.
Tot în magazinul acela erau doi oameni săraci pe care el îi iubea foarte mult. Fiind mişcat în interior, i-a ajutat imediat, apoi s-a aşezat într-un colţ să-şi şteargă lacrimile, neobservat de vânzătorii magazinului.
Folosea orice prilej pentru a îndemna oamenii la jertfa binefacerii. Eram în plină conferinţă la Londra când s-a sculat şi a spus: „Azi e ziua mea de naştere. Ştiu că mă iubiţi şi că doriţi să-mi daţi un cadou. Iată cadoul vostru: Voi, surorilor, aveţi prea multe rochii noi, iar voi, fraţilor, la fel. Aşa că ce e prea mult pu-ne-ţi de o parte şi strângeţi o jertfă pentru misionarii din întreaga lume. Va fi o adevărată zi de naştere în onoarea lui Dumnezeu."
Pentru el, a da era mai presus decât a lua.
După întoarcerea sa din Australia, a primit o scrisoare de la un prieten din Melbourne: „N-am să uit niciodată conferinţa de credinţă din Sunderland, 1908. S-a strâns acolo o colectă pentru misiune." însă Wigglesworth a fost foarte decepţionat când a aflat că colecta consta doar în 70 de mărci. Această colectă i s-;i părut prea mică. S-a sculat în picioare şi a spus cu lacrimi pe obraji următoarele cuvinte: „Am fost binecuvântaţi ca la Rusalii şi numai 70 de mărci!" Dar nu a trecut prea mult timp şi la o altă conferinţă, care a avut loc tot acolo, s-au strâns 1.300 de mărci!?

O VIAŢĂ DE BUCURIE

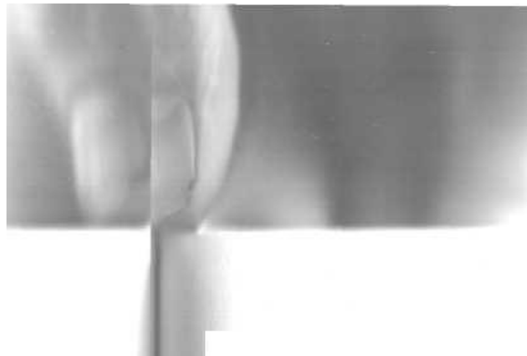
Wigglesworth obişnuia să spună: „Se pare că nimeni nu primeşte mai mult decât mine de la viaţă, într-un minut am mai mult decât alţii într-o lună."
în desfătările şi bucuriile sale ne amintea de adolescenţi. Prefera să cutreiere pădurile, căci cunoştea toate păsările împrejurimilor sale natale, deosebind cântecul acestora. într-o zi, când fiul său cel mare i-a spus că a găsit un cuc chiar în stradă, a plecat imediat să-1 vadă. Cât era de impresionat sufleteşte! La cel mai mic zgomot era impresionat văzând cum o păsărică mică îşi deschidea ciocuşorul. Imediat îl inspira cuvântul din Psalmul 81:10: *„Deschide-ţi gura larg şi ţi-o voi umple!"* Fascinat, privea florile: crinii, violetele, trandafirii, garoafele, ba chiar buruienile.
James Salter povesteşte cum odată s-a dus cu el într-un ţinut mlăştinos. în faţa noastră era o privelişte impresionantă: mlaştina era acoperită de buruieni pe o suprafaţă de mile întregi. Soarele strălucea cu o strălucire deplină. Păsărelele cântau. Aerul era ca un balsam. Atunci Wigglesworth şi-a ridicat braţele, şi-a aruncat umerii înapoi (cum făcea de obicei) şi a început să jubileze zicând: „Aici viaţa-i o minune, aici viaţa-i sănătate!" Un om bătrân, care trecea pe acolo, s-a oprit, fiind surprins de mişcările sale ciudate. Când Wigglesworth 1-a zărit i-a zis: „Ce loc minunat! Ce pace! Cine trăieşte aici probabil nici nu mai moare!" Răspunsul bătrânului 1-a bucurat foarte mult. Suna în felul următor: „Da, da domnul meu; însă numai o singură dată."

Susurul unui pârâu care curgea uşor la vale, lui Wigglesworth i s-a părut un cântec de leagăn. „Ah, aş rămâne aici toată noaptea!" a exclamat el.

Un flăcău pescuia păstrăvi, iar Wigglesworth s-a oprit să-1 examineze. Amuzat, cânta împreună cu păsările. Trila cu privighetorile şi se desfăta cu iepurii. Concediile îi erau foarte sfinte. Cu toate că-şi permitea şi el o anumită odihnă, totuşi nu lăsa lucrul pe care-1 iubea atât de mult. Câştiga suflete chiar şi în astfel de zile. Când el şi soţia sa erau mai tineri, au mers pe biciclete până în Scoţia. Acolo, într-un oraş, au descoperit o adunare de stradă. Era un prilej binevenit pentru sora Wigglesworth. A intrat imediat în rânduri, a mers în faţă şi a depus o mărturie veselă. Apoi conducătorul adunării s-a apropiat de soţii Wigglesworth şi împreună au organizat în acel oraş o săptămână de adunări. Seara vestea Cuvântul lui Dumnezeu, iar ziua urca pe munţi şi pe dealuri. în timpul acestor excursii montane a îndrumat trei suflete la Domnul. Avea o deosebită predilecţie pentru Wales-ul de nord. Chiar şi la o vârstă foarte înaintată, a mai urcat o dată piscul înaltului munte Snowdon şi a privit plin de extaz răsăritul soarelui.
într-o zi, prin anul 1905, în timpul trezirilor din Walesul de nord, a întâlnit o mare masă de oameni care-şi căuta un loc de adunare în aer liber fiindcă toate sălile erau prea mici. Creştinii se rugau şi depuneau mărturii. Adunarea nu avea un conducător oficial. Fiecare se ruga lui Dumnezeu cum putea. Astfel de întruniri păreau să fie fără început şi fără sfârşii. Totuşi, Wigglesworth savura atmosfera sfântă din această adunare. După un timp oarecare, i-a spus fiicei

sale: „Să mâncăm ceva, ne prinde bine la drum. Dumnezeu ne va conduce undeva să mâncăm." Apoi au intrat într-o curte. L-a întâmpinat o ţărancă. El i-a zis: „Noi avem ceva de mâncare, iar dumneata dă-ne ceva de băut." Săteanca s-a scuzat pentru înfăţişarea şi pentru situaţia ei gospodărească, spunându-le că şi-ar petrece tot timpul în adunare dacă n-ar trebui să se întoarcă acasă să-şi hrănească vacile şi să le mulgă. Imediat le-a pregătit un ceai, apoi Wigglesworth a întrebat-o: „Sunteţi mântuită?" Ea a răspuns: „Nu sunt mântuită în felul lui Evan Roberts pentru că sunt meto-distă." „Bine", a zis Wigglesworth, însă acum puteţi fi mântuită în felul Domnului Isus dacă veţi crede în El." Deschizându-şi Testamentul i-a arătat calea spre mântuire. A avut mare bucurie că a mai condus un suflet la Isus.
Când a misionat în California, s-a îndrăgostit de parcul natural Yosemite Valley. în fiecare seară, la ora 21, se organiza acolo un foc. Mii de oameni se adunau în jurul focului. Se obişnuia strigătul: „Lăsaţi focul să cadă!" Pe o înălţime de aproape 300 de metri, se ridicau lemne care ardeau în flăcări vii asemenea unei cascade de foc. Wigglesworth aducea Evanghelia şi la astfel de ocazii şi striga cu voce tare: „Aleluia!", pentru a-i face atenţi pe oameni. Un astfel de tablou de foc îi aprindea sufletul până în cele mai adânci cute spirituale.
Odată a asistat la un concert unde se prezenta capodopera nemuritoare, MESIA de Handel. Oratoriul M-a ajuns punctul culminant cu acel cor ALELUIA. Când corul a încheiat cu ultima silabă şi notă, Wigglesworth şi-a ridicat vocea într-un covârşitor „Aleluia",

care a răsunat în toată sala. Criticul care a amintit de acel incident din seara concertului scria: „O astfel de voce n-am mai auzit în viaţa mea."
în călătoriile sale prin multe ţări, nu uita să admire minunile din natura Creatorului. Cel mai mult îl impresiona cascada Tntmnelbach din Elveţia şi cascada Niagara din America. Când privea acele uriaşe fluvii de apă căzătoare, obişnuia să-L implore pe Dumnezeu cu lacrimi pe obraji: „Dumnezeul meu, lasă să curgă din mine asemenea fluvii de apa vieţii." După cascadă, obişnuia să viziteze New-York-ul. Acolo şi-a ţinut ultimile sale adunări şi într-adevăr, asemenea cascadelor se scurgeau fluvii de binecuvântare din el. La vederea clădirilor maestoase, sufletul său era entuziasmat, preţuia lucrările şi-1 slăvea pe Dumnezeu.
Odată l-am văzut desfătându-se în bucuria Duhului. Cu mâinile ridicate jubila în Dumnezeu, în timp ce lacrimi îi curgeau şiroaie din ochi. în clipa aceea ne spunea: „Fraţilor, haideţi să ne rugăm." Fiecare loc se transforma într-un loc de rugăciune şi fiecare grup de oameni se transforma într-un grup rugativ. Bucuria Duhului Sfânt 1-a condus până la sfârşitul vieţii sale. Cu multă generozitate ne spunea: „Nu-mi pare rău de mine, căci nu am nimic pentru care ar trebui să mai rămân." De multe ori, cu ocazia zilei sale de naştere îi puneam întrebarea: „Ce-ţi doreşte sufletul să ai?" Iar el ne răspundea: „Nimic din această lume. Am tot ce-mi trebuie." însă Wigglesworth a şi suferit mull.
în anul 1913 i-a murit mult iubita sa soţie. Ea l-;i slujit pe Dumnezeu până în ultima clipă. în timp ce

se întorcea de la adunare, inima ei a încetat să mai bată. Wigglesworth, cu toate că era distrus din cauza plecă
144

rii soţiei sale, s-a consacrat mai mult lui Dumnezeu.
In anul 1915, i-a murit de tânăr fiul său cel mai mare. Moartea fiului său i-a produs o rană adâncă în inimă, însă, din scrisorile sale reiese că şi prin această lovitură paternă s-a consacrat şi mai mult lui Dumnezeu, iar slujba i-a devenit mai puternică, mai cuprinzătoare şi mai plăcută.

145

MAREA LUPTĂ PRIN CREDINŢA

în 2 Samuel 23:8-12 avem o scurtă privire de ansamblu asupra faptelor de vitejie a celor trei eroi ai lui David.
Ioşeb-Basşebet şi-a învârtit suliţa peste opt sute de oameni, pe care i-a omorât dintr-o dată. După el, a urmat Eleazar, care a lovit pe filisteni până ce i-a obosit mâna şi a rămas lipită de sabie. în această victorie, Israel şi-a jefuit duşmanii. Al treilea erou este Sama. Filistenii se strânseseră la Lehi. Acolo era o bucată de pământ semănată cu linte; şi poporul fugea dinaintea Filistenilor. Sama s-a aşezat în mijlocul ogorului, 1-a apărat şi i-a bătut pe Filisteni. Domnul a dat o mare biruinţă prin Sama.
Asemenea celor trei viteji, Wigglesworth a luptai lupta cea bună a credinţei. La o întrebare generală, cum putem avea o mare credinţă, el răspundea: „O mare credinţă este rezultatul unei mari lupte. Mărturiile mari sunt produsul unor mari încercări. Marile triumfuri sunt rezultatul marilor înfăptuiri. Interesant este faptul că cele mai mari decoraţii militare, în toate ţările lumii, au ca semn distinct crucea, adică semnul celei mai mari lupte, dar şi a celei mai mari victorii." Sunt mulţi care neagă adevărul că Isus îi mai vindecă şi azi pe bolnavi. Wigglesworth îşi baza predicile numai pe fapte, pe adevărul că Isus este acelaşi, nu se schimbă şi încă mai vindecă bolile şi imperfecţiunile noastre.
„Eu Sunt Domnul, Medicul tău".
Unul dintre prietenii săi, Thomas Myerscough, s-a
146
exprimat: „Acela care are o trăire, are mai mult decât unul care are numai critică". Wigglesworth personal avea o bază de vindecare divină în trăirile sale, văzând cum vindecarea Domnului curgea spre unii cărora le slujea. în experienţele sale, Domnul Dumnezeu 1-a trecut prin multe încercări şi necazuri, dar el a mărturisit adesea: „Dumnezeu şi-a trimis peste mine tăvălugul Său de sfărâmarea bolovanilor şi m-a apăsat în jos, însă niciodată nu m-a lăsat jos."
La începutul cărţii am arătat cum Dumnezeu a vin-

I decât un tânăr aproape muribund. Apoi, am amintit
| cum Wigglesworth a fost vindecat de hemoroizi.
îndemnul din Scriptură pe care i 1-a dat Dumnezeu în
I acele zile, a fost: „Din zilele lui Ioan Botezătorul până
| acum, împărăţia cerurilor se i-a cu năvală" (Matei
11:12).
El a înţeles pasajul biblic ca un strigăt care-1 în-I deamnă la credinţă neclintită până va învinge boala din corpul său. în timpul acela, a pus la încercare, literalmente, tronul harului şi a luat împărăţia Cerurilor cu asalt. Mai târziu, rugăciunea lui pentru cei stăpâniţi de Diavolul era însoţită de puterea lui Dumnezeu, căutând să îndeplinească întocmai textul din Isaia 58: „Dezleagă lanţurile răutăţii, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriţi şi rupe orice fel dejug..."
Poziţia lui nu era niciodată cea a unui copil care I mângâie o pisicuţă, ci mai degrabă a unui bărbat | care ia prada din mâna balaurului.
în ultima parte a vieţii sale a trecut prin groaznice infecţii corporale. Prima a început cu 15 ani înaintea I morţii sale. A suportat-o cu o excepţională putere de Jcredinţă. S-a lăsat examinat de un medic pe care-1

cunoştea şi care i-a zis: „Domnule Wigglesworth, am aici fotografia de Rontgen care arată starea dumneavoastră. Ea este foarte gravă. Aveţi pietre la rinichi în stare avansată. Dacă-mi urmaţi sfatul, o să fiţi operai cât mai repede. Este singurul lucru care vă poate salva de o dureroasă boală prelungită. Lăsaţi-mă să telefonez la spital şi să comand un pat pentru dumneavoastră."
Privind faţa zeloasă a medicului, a spus: „Doctore, Dumnezeu care a creat acest corp îl poate vindeca. Câl trăiesc n-o să-1 atingă un cuţit." „Bine, dar ce se va întâmpla cu pietrele?" „Dumnezeu o să aibă grijă de ele." „Dacă Dumnezeu va face vreodată aşa ceva, va li interesant să aflu şi eu." „O să aflaţi." Apoi medicul a părăsit camera. Suferea de dureri tot mai groaznice zi şi noapte. I s-a pus la un loc potrivit o oală pentru folosinţă personală. într-o zi a avut chinuri neobişnuite şi când fiica sa a venit să golească vasul, a observat pe fundul vasului un zaţ gros cenuşiu. în el exista o substanţă asemănătoare cu o coajă de nucă. A elimina aşii ceva din rinichi, însemnă pricinuirea unor dureri insuportabile. Când i s-a arătat, a zis: „Este începutul sfârşitului. Dumnezeu a operat." într-adevăr era începutul, însă sfârşitul nicidecum. Au trebuit să mai treacă ani de suferinţă până a eliminat ultima piatră. Eliminarea ultimei pietre a arătat-o medicului şi acesta a confirmat minunea, căci numai Dumnezeu a fost în stare să elimine un astfel de lucru din rinichi. însă pentru cei care-i cunoşteau lupta era ceva zguduitor cum putea suporta asemenea schingiuiri permanente. A eliminat pietrele în timp ce fiecare nerv dansa în durere şi a pierdut atunci şi mult sânge. însă lucrarea lui

Dumnezeu nu a întrerupt-o nicidecum, ci a continuat-o.
într-o zi s-a sculat din pat şi a pornit într-o călătorie în insula Man cu dorinţa de a se ruga pentru bol-navi. Drumul a fost lung: trei ore cu trenul şi mai multe ore cu vaporul pe timp de iarnă. O soră medicală, care-i era rudă, 1-a rugat să stea la pat cu sticle calde din cauza bolii, dar el a rămas ferm pe poziţie slujind bolnavilor de pe insulă cu vindecare şi cu mântuirea sufletului.
în timpul acela se lupta cu pietrele de la rinichi care îşi schimbau mereu poziţia provocând pierderea a foarte mult sânge, astfel că la întoarcere obrajii îi erau palizi. A fost necesar să-1 învelim cu pături groase ca să-1 încălzim.
Mai târziu, a făcut o vizită în Suedia şi în Norvegia însoţit de ginerele său. Toată noaptea s-a luptat, s-a rostogolit pe podea ca să elimine pietre. Cu toate acestea, el a slujit zilnic cu două servicii divine. în marea biserică Filadelfia din Stockholm (Suedia), slujba pentru bolnavi a fost foarte grea. La sfârşitul

unui serviciu, fratele şi predicatorul bisericii, Lewi Pethrus, a spus că după amiază Wigglesworth s-a rugat pentru 800 de oameni, iar seara pentru alte 500 de suflete. Lewi Pethrus personal a văzut minuni de vindecare a bolnavilor în Numele lui Isus şi cu toate că Wigglesworth suferea mai mult decât mulţi bolnavi în acea perioadă, totuşi nu a primit atunci vindecare. Cu siguranţă se putea afirma că puterea lui Dumnezeu se arăta mai tare în slăbiciunile cărnii lui.
în Elveţia trecea prin comunităţi ca o flacără. în urma slujbei sale s-au trezit suflete care au fost vindecate în trup şi suflet. Marile săli se umpleau şi oamenii

erau vindecaţi, binecuvântaţi.
însă puţini ştiau că el trecea prin cea mai grea încercare a vieţii sale, dar trecea peste toate şi rezista ca o stâncă. Când era în America, sălile erau arhipline şi se ruga pentru mii de oameni, însă trupul său continua să fie încercat. Deseori, ginerele şi fiica sa erau nevoiţi să-1 reţină la pat. Dacă slujea în adunare, suporta chinul cât putea. Câteodată părăsea platforma şi căuta un loc de uşurare, ca apoi să se întoarcă şi să continue adunarea. James Salter mărturiseşte: „Am fost de multe ori împreună în călătoriile sale, ne împărţeam camera, însă mă miram cum mai putea fi plin de zel în slujire, în milă pentru bolnavi, când el însuşi era tare măcinat de boală! Pentru că l-am cunoscut ca nimeni altul, am avut destule ocazii să-1 examinez fizic şi spiritual. Avea o constituţie de fier şi o credinţă de oţel, aşa că asemenea calităţi nu s-au putut ruina sub povara ispitelor. Suporta chinurile fiindcă slujea un scop ceresc şi jubila în încercări stând deasupra lor. Avea o sticlă în care-şi păstra multe din pietrele eliminate, în final au fost câteva sute.
Deşi încercarea a ţinut 6 ani, el s-a dus cu credinţă în slujba Domnului, în călătorii, mai mult decât oricând şi cu încrederea reînnoită şi neclintită. Dorea să-1 egaleze pe Iov numai ca Dumnezeu să triumfe asupra Diavolului. în tot timpul încercărilor spunea cuvintele lui Iov: *„Dar El ştie ce cale am urmat; şi dacă m-ar încerca, aş ieşi curat ca aurul"* (Iov 23:10).
în anul 1937, Wigglesworth a vizitat Africa de Sud. Ne-a spus adeseori că această călătorie a fost cea mai grea şi cea mai plină de încercări din viaţa lui. Deja nu se simţea bine când a părăsit Anglia şi a urcat pe vapor

cu dureri foarte mari. Pe tot parcursul călătoriei pe mare, a suferit de atacuri puternice de artrită care-i împiedicau picioarele şi îi provoca chinuri când umbla. Cu toate acestea, evanghelizarea a fost încununată şi binecuvântată de Dumnezeu cu succese: suflete mântuite, vindecate pentru totdeauna care şi astăzi ne stau mărturie.
Un om care a fost vindecat de Domnul chiar când a citit cartea lui Wigglesworth, a cumpărat o maşină spaţioasă şi 1-a condus peste tot cât timp a stat în Africa. Ginerele şi fiica lui l-au însoţit în această misiune, într-o seară, după o slujbă deosebit de grea, a închis uşa dormitorului spunând că are deja şi o hernie puternică. Era de părere că s-a format în timpul coborârii şi urcării în maşină. Dar în timpul slujbelor sărise în repetate rânduri de pe nişte platforme înalte, ceea ce era un lucru periculos pentru un vârstnic de 78 de ani. Totuşi, călătoria s-a terminat şi n-a lăsat să afle aceasta decât ginerele său. în Africa a avut adunări în sălile cele mai mari. A călătorit mii de mile pe străzi şi drumuri proaste, periculoase, a predicat şi s-a rugat pentru bolnavii negri şi albi, a mâncat mâncăruri neobişnuite, a transpirat în soarele fierbinte african, dar nu s-a cruţat niciodată. Nu se comporta ca un om cu hernie. Aici s-a descoperit un alt secret pe care-1 avea Dumnezeu cu el.
în toamna lui 1944 a trebuit să treacă din nou peste o perioadă de slăbiciune fizică. Atunci avea 85 de ani. După obiceiul său, şedea în parc, aproape de locuinţa sa. într-o zi s-a întors din parc şi am observat că era foarte desfigurat la faţă şi avea puţină putere într-o jumătate a corpului său. Zâmbea, dar organele sale de

vorbire păreau a fi atacate. I s-a dat de mâncare şi a fost dus la culcare. Nu mai era nici conştient. Seara, unul din fiii săi a fost de părere că un medic ar trebui să-1 consulte. A adus medicul care 1-a sfătuit la operaţie, însă Wigglesworth a cerut să fie lăsat singur. Medicul a constatat că are insolaţie şi spunea că va putea suporta boala cu mare greutate. însă peste două zile şi-a revenit, s-a întărit, s-a sculat, a căzut de două ori, s-a mai clătinat, dar a mers. Membrii familiei l-au îngrijit în tot timpul iernii. La începutul anului care ;i urmat, a trăit iarăşi o minunată ungere de sus în trup şi în duh. A început să scrie scrisori-răspuns şi a începui să iasă afară ca de obicei. în acest timp, Dumnezeu clarifica cu el Romani 8:11: *„Şi dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morţi locuieşte în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morţi, va învia şi trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuieşte în voi. "*

Scrisorile şi predicile sale erau pline de acest mesaj biblic. Era complet întinerit când a scris despre vindecarea lui ca să fie publicată. De Paşte şi-a reluat locul ca preşedinte al conferinţei din Preston. Abia aştepta să se termine cântecele de deschidere, ca el să-şi depună mărturia. Romani 8:11 a fost citatul său. Din nou am auzit vocabularul său familiar: „Prin urmare, nu ştiu că am un trup!"

în această stare de strălucire fizică şi spirituală, a rămas până la moarte. Era în al 87-lea an al vieţii. După cum relatează un bun prieten al său, la 72 de ani (deci cu 15 ani în urmă), la o conferinţă, 1-a rugai pe Dumnezeu să-i mai dăruiască încă 15 ani.

Dumnezeu i-a dăruit aceşti 15 ani până în ultima

săptămână. Au fost anii în care el a vizitat ţările Europei, Africii de sud, Statele Unite, acolo unde Dumnezeu şi-a arătat din plin puterea prin Cuvânt, semne şi minuni.

După înmormântarea unuia din prietenii săi iubiţi, în aceeaşi zi a decedat şi Wigglesworth. înainte de asta, s-a rugat pentru o bolnavă de cancer. Sosiţi acasă după înmormântarea pe care o ţinuse ginerele său, Wigglesworth a întrebat de starea femeii pentru care s-a rugat şi i s-a spus că-i merge numai puţin mai bine. Atunci a suspinat adânc şi acest suspin de milă i-a frânt inima. Bărbia i-a căzut pe piept, şi fără vreo durere vizibilă, a trecut la Domnul pe care L-a iubit atât de mult!

1

EXTRASE DIN PREDICILE SALE REFERITOR LA DARURILE DUHULUI SFÂNT

„ In ce priveşte darurile duhovniceşti, fraţilor, nu voiesc să fiţi în necunoştinţă" (1 Corinteni 12:1).

Biserica lui Hristos e plină de slăbiciuni pentru că în ceea ce priveşte darurile spirituale ale lui Dumnezeu, pe care a venit El însuşi să le aducă, domneşte o groaznică ignoranţă. Pe baza sfintelor Scripturi

care ne revelează voia divină referitor la manifestarea Duhului Său, Dumnezeu însuşi vrea să ne vadă puternici, înzestraţi în toate privinţele şi flămânzi, însetaţi după plinătatea Duhului.
In anii trecuţi am ţinut mai multe conferinţe în care am arătat că e mai bine să lăsăm să predice un frate nebotezat cu Duhul Sfânt, dar care e flămând după tot ce are Dumnezeu deosebit pentru el, decât să predice unul care a primit cândva botezul Domnului, însă stă în adunare mulţumit cu sine însuşi, sătul şi rigid. în orice caz, l-aş prefera mai întâi pe cel botezat de Domnul şi înfometat după Dumnezeu. Cine nu e flămând de a primi tot mai mult din Dumnezeu, e pe lângă drum, în orice lucrare. E imposibil să supraestimăm importanţa ungerii Duhului Sfânt. Nu putem întâmpina biruitori evenimentele zilei, nu putem umbla aşa ca El, în lumină, nu putem supune imperii, nu putem face dreptate sau nu putem lega puterea Satanei dacă suntem goi, fără Duhul Sfânt. Citim că prima biserică apostolică a rămas tare în învăţătură, în frângereii

pâinii, în legătura frăţească şi în rugăciuni. La fel de important este şi pentru noi să rămânem tari în aceleaşi lucruri.
Mulţi ani am avut o comuniune mai restrânsă cu fraţii creştini după Evanghelie. Ei ţin tare la Cuvântul Domnului, stau sănătoşi în credinţă în ceea ce priveşte botezul în apă şi nu neglijează frângerea pâinii în fiecare duminică. Aceşti fraţi par să aibă totul, în afară de chibrit. Posedă de fapt şi lemnul, dar le lipseşte focul. Dacă l-ar avea, cât de înflăcăraţi ar fi! Aşadar, fiindcă lipseşte focul Duhului Sfânt din adunările lor, lipseşte şi viaţa.
Un tânăr din adunarea lor a fost botezat de Domnul cu semnul Duhului Sfânt şi era extrem de fericit, în timp ce fraţii lui de credinţă erau uimiţi şi agitaţi. Conducerea adunării s-a dus la tatăl acelui tânăr şi i-a spus: „Trebuie să-1 puneţi de o parte şi să termine cu asta. Nu vrem în nici un caz să tulburăm cursul natural al adunărilor noastre." Atunci tatăl i s-a adresat fiului său zicându-i: „Fiule, de douăzeci de ani frecventez această comunitate şi niciodată n-am auzit aşa ceva. Noi suntem căliţi în adevăr, am devenit tari şi nu dorim nimic altceva, nu vrem ceva nou!" Fiul a răspuns: „Dacă aşa stau lucrurile cu privire la planul şi voia lui Dumnezeu, cum spui dumneata, desigur, vreau să ascult bucuros, dar am convingerea că nu-i chiar aşa. "
S-au suit în căruţă şi au plecat acasă, dar pe drum, calul s-a oprit brusc şi nu putea merge mai departe; roţile erau adânc intrate în pământ. Tatăl trăgea puternic de hăţuri, dar calul nu se putea mişca de pe loc. A întrebat: „Oare ce s-a întâmplat?" Răspunsul fiului a fost: „Suntem ţinuţi pe loc."

Dumnezeu să ne păzească de a fi ţinuţi pe loc. Dumnezeu vrea ca noi să avem cunoştinţă deplină în ceea ce priveşte darurile spirituale, să tindem setoşi după ele şi în acelaşi timp, să ne străduim să avem şi roadele şi darurile Duhului Sfânt. Trebuie să-L rugăm pe Dumnezeu pentru un astfel de har. E trist să fii botezat de Domnul şi totuşi să fii ţinut în frâu, pe loc. E o tragedie, e trist, dacă cineva nu se poate mişca decât două zile pe plan spiritual. Trebuie să dăm totul pentru a primi descoperirile lui Dumnezeu şi plinătatea Duhului Sfânt. Numai aşa va fi mulţumit Dumnezeu şi, totodată, şi noi.
Un tânăr rus a primit botezul Duhului Sfânt şi era puternic înzestrat cu daruri. Unele surori au încercat să afle care a fost secretul de a primit o astfel de putere şi tânărul binecuvântat a spus că stăruinţa în rugăciune. Când a fost botezat de Domnul, părea că fiecare respiraţie e o rugăciune. în slujba Domnului şi în toate celelalte activităţi, tânărul creştea mereu.
Cunosc un frate care predica numai atunci când era plin de Duhul Sfânt, uns cu puterea lui Dumnezeu. A fost rugat să vorbească în adunarea Metodiştilor. Locuia la predicator. Când a sosit timpul de adunare, predicatorul trebuia să se deplaseze la sală şi a invitat pe fratele respectiv, dar el a spus: „Mergeţi dumneavoastră înainte la adunare, eu am să vin după aceea." Sala era arhiplină şi oaspetele aşteptat nu mai intra. Predicatorul a început să se neliniştească şi a trimis fetiţa să vadă de ce oaspetele nu apare. Când fetiţa a ajuns în pragul camerei oaspetelui, 1-a auzit rugându-se: „Doamne, nu îndrăznesc să mă duc." Fata s-a întors la adunare şi a spus tatălui său că 1-a auzit zicând de trei ori:

1 T

nuti ne loc. Dnsmnp nu vrpan să m
„Doamne, nu vreau să mă duc." Insă nu după mult timp, invitatul a apărut în adunare şi în seara aceea predica lui a fost binecuvântată de prezenţa şi puterea lui Dumnezeu. La urmă predicatorul 1-a întrebat: „De ce ai spus fiicei mele că nu vrei să vii?" Răspunsul lui a fost: „Trebuie să ştiu că sunt sub putere. Ca un om simplu, i-am spus Domnului: „Doamne, nu îndrăznesc să mă duc dacă Tu nu-mi dai o ungere proaspătă a Duhului. Când splendoarea m-a cuprins, s-a revărsat şi în adunare."

Da! există putere, binecuvântare, siguranţă şi linişte în prezenţa Duhului Sfânt. Dacă simţi prezenţa, ai să ştii că El e cu tine. Nu trebuie să laşi să treacă nici o oră fără să simţi în conştiinţa ta prezenţa Duhului. Când Duhul se odihneşte peste tine, nu există incertitudine sau suspiciune. Stai tot timpul deasupra tuturor lucrurilor.

„Când eraţi păgâni, vă duceaţi la idolii cei mulţi, după cum eraţi călăuziţi." Acum e timpul de har pentru neamuri. Cândva, evreii au dispreţuit binecuvântările lui Dumnezeu, de aceea El i-a risipit printre neamuri, ca neamurile să fie altoite în Măslinul din care au ieşit evreii. Dumnezeu n-a favorizat niciodată un popor care nu era un popor. A altoit neamurile după planul Său pentru ca Evanghelia să fie predicată tuturor popoarelor, iar puterea Duhului Sfânt să fie primită de toate neamurile până la sfârşitul harului.

Aceasta-i mila lui Dumnezeu care s-a îndreptat spre neamuri dându-ne nouă favoarea fericirii şi binecuvântării în locul evreilor. Sub acest cort al minunilor, obţinem toate binecuvântările date credinciosului Avraam, pentru că acum credem şi noi. ALELUIA!

„De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbeşte prin Duhul lui Dumnezeu nu zice: „Isus să fie anatema!" Nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul", decât prin Duhul Sfânt."

Trăim zilele de pe urmă, când multe duhuri rele, înşelătoare, caută să fure domnia şi locul sfânt al Domnului Isus. Mulţi deschid uşa şi casa acestor demoni, cum ar fi teologia modernă, teozofia, ştiinţa creştină, etc. Aşa zisa lor cultură neagă adevărurile de bază ale Cuvântului lui Dumnezeu. Neagă existenţa pedepsei veşnice, chiar dumnezeirea lui Isus Hristos. N-ai să-1 vezi pe vreunul dintre aceştia că primeşte botezul Domnului, fiindcă ei sunt căzuţi sub puterea demonică. Nici chiar un romano-catolic convins nu poate primi botezul Domnului. Catolicii au aşezat-o pe fecioara Măria în locul Duhului Sfânt. Arată-mi doar un singur catolic care să ştie într-adevăr că este mântuit. Nimeni nu poate fi mântuit dacă nu are ca bază Cuvântul. Vorbeşte-i catolicului despre naşterea din nou şi-ai să vezi că nu ştie de aşa ceva. Nici nu are de unde să ştie. Mai departe. N-ai să găseşti nici un cercetător al Bibliei, aşa-numiţii martori al lui Iehova, botezat cu Duhul Sfânt, deoarece Isus nu este pentru ei un Mântuitor personal. Să ştii că nici un cult, nici o comunitate nu va stărui după Duhul Sfânt dacă Isus nu stă pe primul loc în toate lucrurile, dacă Isus nu-i punctul central.

Cel mai important lucru este de a-L recunoaşte pe Isus ca Domn. Suntem expuşi aberaţiilor, devenim unilaterali dacă insistăm numai asupra vindecării divine sau dacă subliniem numai botezul în apă. Insă niciodată nu vom da greş dacă-L vom glorifica pe

Domnul Isus, dându-I primul loc şi preamărindu-L atât ca Domn, cât şi ca Hristos, ba mai mult: ca pe Dumnezeul cel adevărat. Porunca lui Dumnezeu este să fim plini de Duhul Sfânt. Nu e suficient să avem numai vase, trebuie ca vasele să fie pline până la revărsare. Situaţia ta e tristă dacă nu trăieşti în plinătatea revărsării. Ai grijă să nu trăieşti niciodată sub nivelul plinătăţii; conform Scripturii, trebuie

să trăieşti peste nivelul plin. Slăvit să fie Domnul!
Sunt felurite daruri, dar este acelaşi Duh. Orice descoperire a Duhului Sfânt este de folos. Dacă Duhul Sfânt lucrează, lucrarea Lui ne este de folos. Am văzut pe unii care au fost groaznic schingiuiţi (aluzie la fiii lui Sceva). Au crezut în darurile de profeţie, dar au folosit metode false şi fără putere divină. Trebuie să fim atenţi la lucrarea Duhului: să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să ne arate El când şi unde să folosim darurile, adică să le folosim numai cu autorizaţia Lui. Nu ştiu dacă există ceva mai rău astăzi în comunităţi decât oameni care îndrăznesc să lucreze cu daruri fără puterea Duhului Sfânt! Mai bine ar fi să n-o facă niciodată! Dumnezeu să ne păzească de o astfel de lucrare. Dacă avem plinătatea Duhului, atunci prin noi se pot manifesta darurile Duhului, însă fără ştiinţa firească a eului. Am ajutat în multe comunităţi şi am văzut că sub ungerea Duhului Sfânt s-a coborât slava lui Dumnezeu în munitate, apoi au urmat multe lucruri minunate.
acă acolo fiecare e plin de Duhul Sfânt, atunci se poate aştepta în orice moment ca unul din cele nouă daruri să se manifeste prin el, fără ca el să ştie mai dinainte. Câteodată am stat pe gânduri zicându-mi cum ar fi mai bine: să trăieşti în plinătatea Duhului văzând semne şi

minuni fără să fii conştient, sau să fii conştient.
Dacă ai primit darurile Duhului Sfânt, şi ele sunt o binecuvântare, atunci să ştii că în nici un caz nu le poţi practica fără ca puterea lui Dumnezeu să fie asupra ta. Unii au folosit profeţia ca un dar al Duhului Sfânt, dar au lucrat cu darul fără Duhul Sfânt, de aceea au căzut în firea pământească, au adus ruină, au devastat suflete, au rupt inimi, şi au zăpăcit adunările. Nu căuta daruri dacă nu eşti hotărât să rămâi în Duhul Sfânt. Darurile funcţionează numai cu permisiunea Duhului. Dumnezeu îţi permite să fii „beat spiritual" în prezenţa Lui, dar conştient între oameni. îmi place să văd creştini plini de Duhul Sfânt, ca cei de la Rusalii, însă, cu părere de rău, văd oameni „beţi" de puteri străine. Acolo unde cineva e „beat" în adunare, fără să fie inspirat de Duhul, se abat mari greutăţi. Dacă eşti cumva beat (de alcool) şi ţi-ai permis aceasta, atunci îndepărtezi oamenii de la Dumnezeu şi ei vor lua exemplul tău. însă te vor blestema căci le-ai dat întuneric în loc de lumină.
Apostolul Pavel ne învaţă: „Dacă ne-am ieşit din minţi, pentru Dumnezeu ne-am ieşit; dacă suntem întregi la minte, pentru voi suntem" (2 Corinteni 5:13). Poţi fi în stare de extaz, ba poţi merge ceva mai departe, poţi jubila; însă să se întâmple la timpul şi la locul potrivit. Multe lucruri sunt îngăduite, bine intenţionali.' şi drăguţe, dar toate să izvorască din Duhul. Din păcate, multe lucruri par smintite şi devin tot mai smintite dacă eşti înconjurat de oameni care n-au Duhul. Trebuie să fim atenţi să nu avem spectacol ele minuni sau ore de înot pe spinarea publicului. Daci vrei să ai clipe frumoase şi o atmosferă spiritualii,

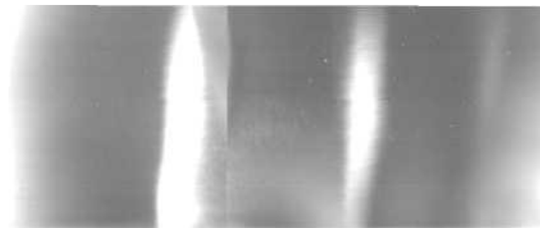
caută ca toţi oamenii să fie de bună credinţă şi atunci va fi o binecuvântare cu adevărat.
In timp ce umblăm după cele mai alese daruri, mai întâi să ne cercetăm dacă cunoaştem plinătatea Duhului. Nu vei avea niciodată necazuri cu oamenii care sunt înflăcăraţi, flămânzi după Duhul Sfânt, însă le vei avea din plin cu oamenii care pretind că au daruri, însă tăgăduiesc puterea Duhului Sfânt. Domnul nu doreşte să ducem lipsa vreunui dar, dar El doreşte să ne vadă atât de mult umpluţi cu Duhul Sfânt, încât să fie El însuşi acela care se manifestă prin daruri. Când tindem spre splendoarea Dumnezeirii, un dar se poate manifesta oricând. A-L glorifica pe Dumnezeu e mai bine decât a-I adora darurile. Avem nevoie de Duhul lui Dumnezeu în fiecare dar; ceva mai mult, putem tinde la ajutorul întregei Sfinte Treimi: diferite slujbe, acelaşi Dumnezeu; diferite daruri, acelaşi Domn; diferite lucrări, acelaşi Duh. Poţi să descoperi trei ipostaze ale Dumnezeirii în adunările noastre?
Priveşte la cazanul cel mare al locomotivei când el e plin cu aburi. Dacă cumva stă pe loc, imediat lasă

să ţâşnească aburii, făcându-ţi impresia că totul se prăbuşeşte. Tot aşa par a fi şi unii credincioşi: încep să strige, dar nu zidesc. Când locomotiva se pune în mişcare, slujeşte scopului pentru care a fost creată, trăgând după ea multe vagoane. E minunat să trăieşti în plinătatea Duhului, în aşa fel încât El să-şi manifeste în noi intenţiile şi planurile Sale. Atunci, de pe buzele noastre vor picura cuvintele lui Dumnezeu, inimile se vor bucura, iar limbile vor jubila. Se va descoperi puterea Duhului Sfânt aşa cum este ea în noi. Astfel, Isus ristos se glorifică. Dacă în credinţa ta înflăcărată
161

trăieşte Isus, atunci din tine, din interiorul tău va curge apa vieţii. Duhul Sfânt se va revărsa ca un fluviu mare şi mii de oameni vor fi binecuvântaţi, iar tu vei fi doar un canal prin care curge Duhul Sfânt. Cel mai important lucru, singurul care contează, este ca noi să veghem a rămâne mereu în plinătatea Duhului Sfânt.
Nimic nu-i este mai neplăcut lui Dumnezeu decâl să neglijăm acest lucru. Dumnezeu ne-a poruncit să fim duhovniceşti, însă tu nu-ţi dai silinţa să ştii ce-ţi lipseşte, şi atunci planul lui Dumnezeu cu privire la creşterea spirituală se dărâmă. Dumnezeu vrea să ne vadă păşind înainte din credinţă în credinţă, din minune în minune şi din plinătate în revărsare. **Nu e bine** ca **gândurile noastre să mai recepţioneze trecutul.** Trebuie să ne grăbim înainte, spre terenuri mai înalte, unde va lua start vitejia de a-L crede pe Dumnezeu. Domnul Isus a spus că atunci când Duhul Sfânt se va coborî asupra noastră, vom primi putere. Cred că există un flux al forţei divine pe care noi îl atingem dacă privim la El. Apostolul Pavel ne spune: „Voi veni totuşi la vedeniile şi descoperirile Domnului." Dumnezeu ne-a adus deja într-o poziţie şi aşteaptă ca noi să fim părtaşi ultimelor Sale descoperiri, adiefl descoperirea glorioasă: „Hristos în noi..." Oare ce însemnează acest lucru în realitate? Nimeni nu-I, poate dărui pe Hristos altora dacă nu-L are şi pentru ca cineva să-L poată dărui pe Hristos, mai întâi trebuie să fie plin de Duhul Sfânt. Plinătatea lui Dumnezeu atrage înspre noi revelaţii pe plan duhovnicesc ca să nu cădem în simţurile fireşti de la care nu câştigăm nimic. Cauza pentru care insist asupra plinătăţii este urmă-toarea: Aş vrea să te rup de toate planurile şi gândurile
162
omeneşti şi să te introduc în sfera revelaţiei lui Isus Hristos.
Vrei linişte? O găseşti în Isus. Vrei să fii păzit de tot ce va aduce Diavolul la lumină în aceste zile de pe urmă ca să zăpăcească chiar copiii lui Dumnezeu? Primeşte-L pe Isus şi rămâi în plinătatea Duhului, căci numai El îţi va descoperi tot ce ai nevoie să cunoşti în Hristos.
Din nou accentuez importanţa slujbei Duhului Sfânt în problema revelaţiei folositoare fiecăruia dintre noi. Dacă te predai Duhului Sfânt, El va avea putere asupra minţii tale, asupra inimii şi voinţei tale. Duhul Sfânt are slujba de a-L descoperi pe Isus, de a-ţi da o imagine despre El, apoi îţi foloseşte limba să-L glorifici într-un fel în care nu eşti în stare fără puterea lui Dumnezeu. Atunci când eşti plin de Duhul Sfânt să nu spui niciodată că trebuie să faci cutare lucru din obligaţie. Omul lumesc spune mereu că trebuie să facă una sau alta, dar nu-i inspirat de Duhul lui Dumnezeu, ci de propriul lui duh, care-1 îndeamnă să facă lucruri fără folos.
Mulţi conduc adunările zbierând. Dacă chiar „trebuie" să zbieri, atunci caută-ţi o pivniţă. A zbiera nu stimulează creşterea. Cred că atunci când Duhul Sfânt este asupra ta şi El te îndeamnă să vorbeşti aşa cum El **îţi** dă inspiraţie, atunci adunarea va fi zidită duhovni-ceşte. Deci, nu răpi adunării binecuvântarea, n-o dărâma cu vorbirea ta când de fapt trebuie să te opreşti, nu mai continua cu propriul tău duh. Cine dărâmă adunările de rugăciune? Acela care începe prin Duhul dar sfârşeşte în firea pământească. Nimic nu e mai scump, mai preţios ca rugăciunea; dar o adunare de rugăciune
163
poate fi distrusă dacă tu continui în propriul tău eu, după ce Duhul lui Dumnezeu a încetat să te mai inspire. După ce ajungem acasă de la adunare, deseori spunem: „A fost o predică minunată, dar era mai bine dacă o termina cu o jumătate de oră mai devreme." învaţă să te opreşti imediat dacă ungerea Duhului a încetat. Duhul e gelos pentru tine. Trupul tău e templul Duhului Sfânt şi El umple templul,

nu pentru glorificarea eului tău ci pentru glorificarea lui Dumnezeu. Nu ai nici un drept să depăşeşti şi să continui.
Dar să dăm atenţie şi la o altă latură. Dumnezeu vrea să-şi aibă adunările Sale cât se poate de libere, de aceea tu să nu-ţi pui mâna pe lucrările Duhului, deoarece ţi-ar putea aduce multe neplăceri. Trebuie să fii îngăduitor şi să laşi sufletele tinere botezate cu Duhul Sfânt să sară puţin peste funii (adică să se bucure la nivelul lor tineresc). Oare nu-ţi aminteşti că şi tu ai sărit peste funii (nu de puţine ori) arunci când ai primi! plinătatea vieţii spirituale? Acum însă, ai devenit mull prea „treaz" şi calculat. Destul de trist este faptul că unii au devenit atât de „treji" încât au uitat că ieri erau în abundenţă! Trebuie să căutăm înţelepciunea lui Dumnezeu pentru a nu stinge Duhul când El arde în adunare. Dacă vrei să ai o comunitate plină de viaţă, atunci lasă în ea descoperirile Duhului Sfânt. Nimeni nu vine setos la adunare dacă acolo nu sunt descoperirile lui Dumnezeu. Ca să nu dăm înapoi, privind lucru rile duhovniceşti cu ochi lumeşti, trebuie să implorăm mila lui Dumnezeu în mod deosebit. Predicatorii caro au pierdut ungerea de sus, trebuie să se pocăiască din nou, în mod serios şi să se pună de acord cu Duni nezeu, până vor reprimi ungerea. Nu suntem folositori

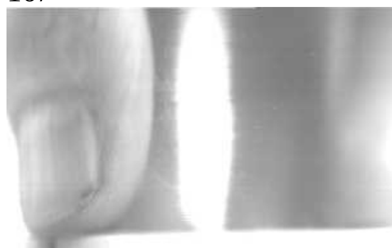
dacă am pierdut ungerea.
Dacă eşti plin de îndurarea lui Dumnezeu, n-ai să-1 condamni, n-ai să-1 judeci pe fiecare membru din adunare, ci orice s-ar întâmpla, tu să ai o inimă care crede totul; chiar dacă s-au ivit unele „ieşiri", tu trebuie să ştii că Duhul Sfânt are control, veghează asupra tuturor lucrurilor şi are grijă ca numai Isus să fie glorificat, preţuit şi descoperit sufletelor flămânde care doresc să-L cunoască.
Domnul vrea să ne vadă înţelepţi în ceea ce priveşte binele şi neînfricaţi faţă de rău, lipsiţi de neîncredere şi bănuială; trebuie să trăim aşa cum a trăit Isus şi să îndrăznim să credem că Atotputernicul Dumnezeu veghează peste toate. Aleluia!
Duhul Sfânt este singurul în măsură să ridice prestigiul lui Isus, singurul care-L proslăveşte şi îi scoate în evidenţă strălucirea şi măreţia. Dacă suntem sub puterea Duhului, este imposibil să ne ţinem limba liniştită. Poate un mut să vorbească despre botezul cu Duhul Sfânt? Nu găsim scris în Scriptură aşa ceva şi nici în afara ei. Noi, care suntem plini cu Duhul Sfânt, să-L glorificăm şi să-L iubim pe Domnul încât să nu existe adunare în care sfinţii să nu-L laude, să nu-L preamărească şi să nu-L adore pe Isus în duh şi în adevăr, în acelaşi timp, vreau să vă invit la precauţie, pentru că înfrângerile şi lipsurile vin adesea pentru că nu înţelegem realitatea cât încă mai trăim în trup. Avem nevoie de trupurile noastre, dar ele trebuie folosite şi supravegheate de Duhul Sfânt. Să ne aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută Domnului, căci amai în felul acesta vom face un serviciu divin, ^iecare mădular al trupului trebuie să fie pătruns de

sfinţenie şi în armonie cu Duhul lui Dumnezeu. Ochiul nostru trebuie să fie sfinţit. Din ziua în care am citit versetul (Proverbe 6:13; 10:10) care spune despre clipirea ochiului, n-am mai clipit niciodată. Am dorit ca ochiul meu să fie atât de sfinţit, încât Dumnezeu să-1 folosească oricând. Suflarea lui Dumnezeu, dacă există în interiorul nostru, produce milă faţă de sufletele din jur şi aceasta se poate observa în ochi. Dumnezeu nu schimbă niciodată mersul lucrurilor în aşa fel încât, mai întâi să iasă la iveală firescul şi apoi duhovnicescul. De exemplu, dacă începi să te rogi şi primul cuvânt a venit din simţ, din sfera naturalului, al doilea cuvânt vine deja din puterea Duhului. Tu începi, dar Dumnezeu va termina.
Tot aşa se întâmplă când cineva are ceva de anunţat din partea Duhului. Atunci simţi în tine îndemnul Duhului. începi să vorbeşti, iar Duhul îţi descoperă (inspiră) ceea ce trebuie să vorbeşti. Mii de predicatori au pierdut cele mai mari binecuvântări pentru că n-au avut credinţa de a ieşi din calculele simţurilor naturale şi nu s-au lăsat călăuziţi de Domnul, El care ar fi luat mintea lor în sfera divinului.
Dacă primeşti Duhul Sfânt, primeşti darul lui Dumnezeu în care sunt toate binecuvântările. Apostolul Pavel îl îndeamnă pe Timotei să înflăcăreze darul care era în el. Drumul înflăcărării darului se începe

în credinţă, apoi Duhul dă ceea ce este necesar pentru orice împrejurare. Fii sigur că nu vei începe înainte de a te fi predat Domnului şi înainte de a fi umplut cu El. Dacă ne lăsăm călăuziţi de frică şi de duhul ei, atunci ne predăm Satanei. Diavolul şopteşte: „Toate astea sunt ale tale." Deja ne-a minţit.
166

Am învăţat următorul lucru: Dacă sunt călăuzit de Duhul Sfânt, nu mai sunt nehotărât în a vorbi în limbi, ci vorbesc şi Duhul lui Dumnezeu îmi dă inspiraţia şi expunerea (tălmăcirea). Am văzut că de câte ori m-am predat Domnului ca mai sus, am atins slava lui Dumnezeu şi adunarea a fost mişcată în credinţă.
Să presupunem că tu vizitezi adunarea sfinţilor şi crezi că acolo te va întâlni Dumnezeu, dar predicatorul nu e chiar în deplină armonie şi legătură cu Dumnezeu. Adunarea nu primeşte binecuvântarea dorită. Isus ştie aceasta. El ştie că oile sunt flămânde. Ce se întâmplă mai departe? Probabil, El va lua cele mai neînsemnate vase de lucrare şi va turna în ele puterea Duhului Sfânt Dacă ele (vasele) recepţionează puterea, vor izbucni în vorbire. Domnul va da înştiinţare şi descoperire. Biserica trebuie dusă la păşune şi Domnul va scoate mijloace să vorbească copiilor Săi. Credincioşii nu sunt mulţumiţi numai cu predica mai dinainte pregătită. Ei au venit în atingere cu lucrurile cereşti şi nu sunt satisfăcuţi numai cu lucruri inferioare. Credincioşii văd ceea ce lipseşte în adunare şi privesc în sus la Dumnezeu, iar El îi aprovizionează cu ceea ce lipseşte.
Nu avem idee cât de mult avem atunci când suntem sub putere. Dar am devenit prea limitaţi în înţelegere, prea greoi în discernământ. Singura cale prin care putem recunoaşte puterea care ne-a fost dată, este drumul activităţii, adică Duhul lui Dumnezeu să se descopere în slujbă şi în lucrare prin noi. Crezi că Petru şi Ioan au ştiut ce au când s-au dus la Templu să se roage? Erau destul de limitaţi în înţelegerea modului de a scoate în evidenţă ceea ce ei au primit. Dar cu cât
167

ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atât devenim mai conştienţi de sărăcia omului, apoi strigăm ca Isaia: „Doamne, sunt nedemn, sunt necurat!". însă Dumnezeu tocmai atunci îşi va aduce sângele cel scump şi cărbunii Săi în flăcări peste noi şi vom fi curăţiţi, iar apoi trimişi de El în lucrarea Sa, înzestraţi cu putere de sus.
Dumnezeu a trimis această revărsare a Duhului Său pentru ca noi toţi să fim înfiaţi, înrudiţi şi binecuvântaţi, adică să fim fiii lui Dumnezeu, oameni ai puterii Sale, asemenea Domnului Isus, şi să posedăm puterea filiaţiunii, pentru că ea ştie cum să reîmprospăteze pe cel slab.
Botezul Domnului ne face fiii lui Dumnezeu care stau în putere, înzestraţi cu daruri aşa cum au fosl primite la botez. A Lui să fie slava, gloria şi închinarea!
Suntem conştienţi de nimicnicia noastră omenească, dar nu ne este permis să întristăm (limităm, să împiedicăm) pe Duhul Sfânt care S-a coborât să locuiască în noi. Trebuie să credem că, având Duhul Sfânt în noi, putem striga AVA (adică Tată), în calitate de fii ai lui Dumnezeu, înzestraţi cu putere dumnezeiască. Niciodată să nu spui că tu nu poţi fi copilul lui Dumnezeu. Toate lucrurile sunt posibile celui ce crede.
Coboară-te (afundă-te) în adâncimile spirituale şi crede că Dumnezeu are totul pentru tine şi că poţi face totul prin El, care te întăreşte.
168

DARUL CUNOŞTINŢEI ŞI AL CREDINŢEI

„ *Unuia îi este dat prin Duhul să vorbească despre înţelepciune; altuia să vorbească despre cunoştinţă, şi altuia credinţa, prin acelaşi Duh. "*

(1 Corinteni 12:8, 9)
încă n-am mers pe acest drum. Fiindcă Satan are astăzi mai multe firme (şi mai rele) decât a avut vreo-dată, însă cred că pe pământ există o descoperire deplină, prin care Dumnezeu poate nimici orice lozincă satanică.
în Efeseni 4 ni se spune că trebuie să tindem la unirea Duhului prin legătura păcii, pentru că există numai un singur trup şi un singur duh, un singur Domn şi o singură credinţă, un singur botez şi un singur Dumnezeu, Tatăl tuturor. Botezul spiritual ne face pe toţi UNA. Apostolul Pavel spune în 1 Corinteni 12:13 că *„Am fost botezaţi de UN SINGUR DUH, ca să alcă-\ tuim UN SINGUR TRUP".* Dacă avem toţi descoperirea Duhului, atunci înţelegem toţi acelaşi lucru. Pavel i-a întrebat pe Corinteni: „Este Hristos împărţit?" Dacă Duhul Sfânt are control deplin asupra Bisericii, atunci Hristos nu este niciodată împărţit. Trupul Său nu este divizat şi nu există despărţitură. Dezbinările şi despărţirile sunt produsul firii pământeşti. Cât de necesar este să avem în mijlocul nostru darul cunoştinţei!
Descoperirea tainelor lui Dumnezeu vine prin Duhul Sfânt, de aceea trebuie să avem darul suprana-

rural al cunoştinţei, pentru a comunica altora lucrările pe care Duhul Sfânt le inspiră. Duhul Sfânt ni-L, descoperă pe Hristos în toată splendoarea; El ni-L arată în Sfânta Scriptură de la început şi până la sfârşit. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă înţelepciune, mântuire, fericire şi ne deschide uşile împăcării cu Cerul, ne descoperă tot planul lui Dumnezeu. Sunt mii de oameni care studiază Cuvântul lui Dumnezeu fără dificultăţi, totul e confortabil pentru ei. însă fără Duh, Biblia este un cuvânt mort. Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi viu şi puternic în noi decât prin Duhul. Cuvintele pe care le-a rostit Hristos n-au fost cuvinte moarte, ci au fost duh şi viaţă. Aşadar, gândul lui Dumnezeu, cuvântul lui Dumnezeu, să iasă din noi ca un cuvânt viu, cuvânt al Adevărului, cuvânt supranatural al cunoştinţei, prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Duhul Sfânt să fie acela care scoate de pe buzele noastre părerile gândurilor, revelaţia, descoperirea. Creştinul ar trebui să fie înzestrat după Cuvânt. Ar trebui să-L. cunoască pe Isus şi Cuvântul Său care zice: „Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci şi cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. "
Aprofundându-ne în Cuvânt şi meditând asupra buneivestiri, Duhul Sfânt poate da viaţă în tot ce am acumulat, apoi El scoate la iveală darul cunoştinţei care va fi tot atât de plin de putere şi viaţă, ca El, Duhul lui Dumnezeu, care s-a revărsat peste sfinţii de altădată, când le-a dat cele scrise în Biblie ca inspiraţie insuflată. Aşa ar trebui să dăm şi noi la iveală cunoştinţa vie, trăirea noastră în credinţă puternică, mai tare decât o sabie cu două tăişuri. Cu darurile Duhului ar trebui să vină şi roadele Duhului. Cu înţelepciunea,

trebuie să avem dragostea, cu cunoştinţa, trebuie să avem bucuria, iar cu credinţa, trebuie să avem pacea, ş.a.m.d. Credinţa e întotdeauna însoţită de pace. Credinţa se odihneşte mereu. Credinţa râde de lucrurile imposibile. Mântuirea vine prin credinţă, prin har, prin darul lui Dumnezeu. Noi suntem călăuziţi de puterea lui Dumnezeu prin credinţă. Când Dumnezeu dă credinţă, nimeni nu ne-o poate lua. Prin credinţă avem puterea de a pătrunde în tainele minunate ale lui Dumnezeu.
Există trei poziţii în credinţă: credinţa care mântu-ieşte, adică darul lui Dumnezeu; credinţa lui Isus Hristos şi darul credinţei. Vă amintiţi de cuvântul Domnului Isus către apostolul Pavel în Faptele Apostolilor 26:17-18: *„...Neamurilor la care te trimit ... ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină şi de sub puterea Satanei la Dumnezeu, şi să primească prin credinţa în Mine, iertarea de păcate şi moştenirea împreună cu cei sfinţi. "* O! această minunată credinţă în Isus! Credinţa ta va ajunge la un punct final când va trebui să spui Domnului: „Doamne, am folosit toată credinţa pe care am avut-o", şi atunci El însuşi îşi va aşeza propria Sa credinţă în tine.
De Crăciun, unul dintre lucrătorii noştri mi-a spus: „Frate Smith, în viaţa mea n-am avut un portmoneu aşa de gol ca acum." I-am răspuns: „Laudă-L pe Dumnezeu, căci abia acum eşti mai zelos în a te apro-pia de comorile lui Dumnezeu." Abia când suntem la capătul comorilor noastre putem intra (avem acces) la comorile lui Dumnezeu. Abia când nu mai avem nimic putem obţine toate lucrurile. Dacă eşti pe linia vie a credinţei, Domnul te va ajuta întotdeauna.

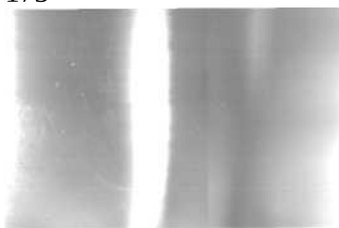

Am fost odată în Irlanda. M-am dus la o casă şi am întrebat-o pe doamna care era în uşă: „Fratele Wallace e aici?" Ea a răspuns: „Ah, a plecat la Bangor, însă Dumnezeu te-a trimis acum aici. Am nevoie de ajutorul tău. Intră." Apoi mi-a povestit că soţul ei este diacon în Biserica Presbiteriană. Cu toate acestea, ea a primit botezul Domnului în Biserica Presbiteriană. Ea credea în darurile Duhului. Oamenii bisericii i-au spus soţului: „Asta nu mai merge aşa. Nu te mai putem ţine ca diacon atâta timp cât soţia ta este nedorită în biserică." Soţul ei a devenit foarte furios, până acolo că un duh rău îl chinuia, deşi până atunci în căminul lor era pace. în sfârşit, soţul a părăsit casa şi n-a lăsat nici un ban în casă. Femeia m-a întrebat ce să facă. Ne-am pus pe rugăciune şi, după cinci minute, femeia a intrat sub puterea Duhului Sfânt. I-am spus: „Ridică-te şi lasă-mă să-ţi spun ceva: Eşti sub puterea Duhului Sfânt?" Ea a răspuns: „Da! Acum ce aş putea face fără puterea Duhului Sfânt?" I-am răspuns: „Soră, situaţia dumitale e alta. Cuvântul lui Dumnezeu spune că femeia credincioasă poate să-şi sfinţească soţul. Tu îndrăzneşte să crezi Cuvântul lui Dumnezeu. Acum trebuie să ne rugăm în primul rând ca soţul tău să se reîntoarcă acasă." Ea a răspuns: „Ştiu că n-o să facă acest lucru." I-am spus: „Dacă noi doi suntem de acord, el se va întoarce." Ea a fost de acord. I-am spus: „Dacă vine acasă, arată-i toată dragostea, dă-i totul, cheltuieşte totul pentru el. Dacă nu vrea să te asculte ce ai de spus, lasă-1 să se culce. Situaţia e a ta. Stai înaintea Domnului şi încredinţează-1 Domnului. Dar să ajungi în puterea Duhului la fel ca astăzi. Duhul Sfânt se va ruga prin tine şi atunci vei vedea cum Dumnezeu îţi va

împlini toate dorinţele tale." După o lună, la o conferinţă, sora mi-a spus că soţul ei a venit acasă în seara aceea şi s-a culcat, iar ea s-a rugat până când a obţinut biruinţă, apoi şi-a pus mâinile peste el, a strigat după îndurarea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu 1-a mântuit.

Puterea lui Dumnezeu întrece părerile noastre. Dificultatea e că nu avem puterea lui Dumnezeu în descoperire deplină, fiindcă gândurile noastre sunt limitate, însă dacă mergem mai departe în credinţă şi Ii dăm lui Dumnezeu locul cuvenit, atunci nu mai există greutăţi: Dumnezeul nostru nelimitat poate face şi credinţa noastră nelimitată. însă nu vom obţine această poziţie dacă nu suntem într-o continuă vânătoare după puterea lui Dumnezeu.

într-o zi, după ce am sosit acasă de la adunarea noastră liberă, am constatat că soţia mea lipseşte. Am întrebat unde se află şi mi s-a răspuns că este la Mitchells. Chiar în acea zi l-am văzut pe Mitchells, era bolnav pe moarte. Am spus că dacă Dumnezeu nu va interveni cumva, va fi imposibil să mai trăiască. Sunt mulţi bolnavi care se predau Domnului, dar nu iau în serios viaţa care le-a fost dăruită din nou. Am vizitat o femeie pe moarte şi i-am spus: „Cum staţi?" Ea a răspuns: „Cred că am credinţă!" Dar i-am răspuns: j „Nu aveţi credinţă şi veţi muri. Ceea ce aveţi nu e credinţă, ci vorbe goale." Există o mare diferenţă între credinţă şi vorbe goale. Femeia era deja în mâinile Diavolului. Nu exista nici o posibilitate de salvare, căci mai întâi trebuia izgonit demonul din casa ei. îl urăsc pe Diavol. Apoi m-am adresat femeii strigând: „Diavole al morţii, ieşi afară! în Numele lui Isus, îţi poruncesc să ieşi afară!" într-o clipă, femeia a sărit

biruitoare pe picioarele ei. însă aş vrea să revin hi cazul fratelui Mitchells.

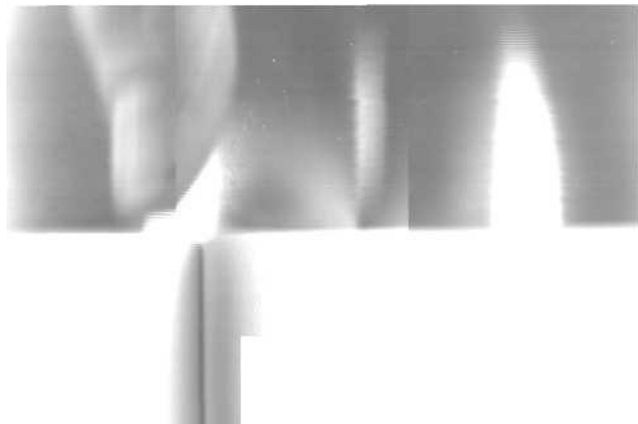
M-am grăbit să cobor şi eu la casa lui, unde se aflu soţia mea. Când m-am apropiat, am auzit deja

strigăte îngrozitoare. Mi-am dat seama că acolo s-a întâmpini ceva. Pe trepte, am trecut pe lângă doamna Mitchells şi am întrebat-o: „Ce s-a întâmplat?" Ea a răspuns: „I[1] mort.". Am trecut de ea în cameră şi am văzut cfl Mitchells era mort. N-am putut înţelege, dar ani început să mă rog. Soţiei mele îi era deja frică că am să merg prea departe cu rugăciunea. Soţia mi-a spus: „Ticule, nu face asta, nu vezi că e mort?" M-am rugat mai departe. Atunci soţia mea a strigat tare: „Ticule, nu face aşa ceva, nu vezi că e mort?" Eu însă m-am rugat mai departe. M-am dus cât de departe am putui eu să cred, punându-L pe Dumnezeu la încercare. Ah, era o încercare că puteam crede totul. Am strigai: „Trăieşte! Trăieşte! Trăieşte!". Mitchells mai trăieşte şi azi.
Există o mare deosebire între credinţa Domnului Isus şi credinţa noastră. Avem nevoie de credinţ;i Domnului Isus. Trebuie s-o schimbăm pe a noastră cu a Lui. Credinţa noastră poate ajunge la punctul de a se clatină. Credinţa lui Hristos nu se clatină niciodată. Dacă ai această credinţă, treaba nu se clatină. Dacă ai credinţa lui Isus, n-ai să vezi niciodată lucrurile as;i cum sunt, ci ai să vezi cum lucrurile naturale fac loc celor spirituale şi cum limitatul este înghiţit de etern.
Cu mulţi ani în urmă, am fost la Cazadero (California), într-o adunare de cort (în aer liber) şl acolo s-au întâmplat lucruri minunate. Acolo a venit un om complet surd. M-am rugat pentru el şi Dunv
174
nezeu 1-a vindecat. Apoi, pentru el a venit încercarea, întotdeauna se aşeza în faţă şi, de fiecare dată când mă ridicam să vorbesc, el se apropia cât mai mult posibil, îşi ascuţea urechile să audă tot ce spun. Diavolul îi spunea: „Nu eşti vindecat", deşi omul era vindecat. Aceasta s-a întâmplat aproape trei săptămâni. Apoi a venit o descoperire pentru el şi omul putea să audă perfect de la 55 m. Când urechile i-au fost deschise, el credea că toată adunarea trebuie întreruptă pentru el. L-am întâlnit recent în Oakland şi auzea perfect. Dacă rămânem statornici pe fondul credinţei, vom vedea prin descoperire deplină ceea ce credem. Oamenii spun: „Nu am darul credinţei", dar eu le-am explicat că acest dar este foarte important, însă şi mai important pentru noi este de a face în fiecare minut un oarecare progres în Dumnezeu. Când privesc astăzi Cuvântul lui Dumnezeu, pentru mine adevărurile Sale sunt ceva mai mari decât ieri. Dar adevărul cel mai înalt este acela care-L măreşte pe Dumnezeu. Nu există în viaţa duhovnicească nimic mort, uscat sau neroditor; Domnul ne atrage mereu înspre ceva mai sublim, ca să trecem tot mai departe în viaţa spirituală, până când credinţa va urca munţii nevoilor care se formează în faţa noastră sub forme diferite. Dacă vezi ţelul, ştii că propria ta credinţă nu-i nimic faţă de ţel.
Recent am fost la San Francisco. Stând în tramvai, am văzut pe stradă un tânăr în mare durere. Am cerut să cobor. Am coborât şi m-am dus la locul unde se afla bolnavul. Avea crampe la stomac. în Numele lui Isus mi-am pus mâinile pe stomacul lui şi deodată tânărul a sărit în picioare mirat. Era pe deplin liber de boală.

iDarul credinţei îndrăzneşte să facă aşa ceva. Dacă sun-f

175
tem în Duhul, Dumnezeu va lăsa ca darul din noi să lucreze peste tot, la timp şi ne la timp. Când Duhul lui Dumnezeu lucrează prin acest dar într-un om, îi aduce la cunoştinţă ceea ce va face Dumnezeu. Când omul cu mâna uscată se afla în Sinagogă, Isus a lăsat să se înţeleagă lucrarea care se va întâmpla. Darul credinţei cunoaşte dinainte rezultatele. Isus a zis omului: „Intin-de-ţi mâna!" Cuvântul Său avea putere de Creator. Nu trăia pe linia speculaţiilor. Vorbea şi se realiza. Ln început a fost Cuvântul şi Cuvântul a creat lumea. Cuvântul Său vorbeşte şi azi, iar cele spuse trebuie să se împlinească. Isus este Fiul lui Dumnezeu care a venit în lume să ne conducă la Tatăl. El este primul rod al învierii şi El vrea să fim şi noi primul rod al învierii Sale. Acesta este un punct important. Nu poţi primi darurile Duhului după dorinţa omenească. Duhul lui Dumnezeu se revarsă acolo unde vrea El. Dumnezeu nu împuterniceşte toţi oamenii cu daruri, însă cei care au inima zdrobită, pocăită, primesc făgăduinţele Sale.
într-o zi eram într-o adunare cu numeroşi doctori, oameni importanţi şi mulţi poeţi. Era o conferinţă şi puterea lui Dumnezeu a căzut peste adunare. O tânără umilă, care servea la masă, şi-a deschis inima Domnului încât a fost botezată cu Duhul Sfânt şi vorbea în limbi. Toţi oamenii mari şi-au întins gâturile să vadă ce s-a întâmplat zicând: „Cine-i?" Apoi au aflat că eni servitoare. Numai ea primise.

De multe ori lucrurile ascunse ale lui Dumnezeu se descoperă celor mici şi umiliţi. Nu putem primi credinţă dacă ne respectăm pe noi înşine. Un om care merge cu Dumnezeu nu caută slavă de la oamenii cu care are contact. Dumnezeu îl stimează pe acela care

are un duh zdrobit, mâhnit. Cum să ajungem acolo? Mulţi oameni doresc să facă lucruri mari, doresc să fie văzuţi, însă acela pe care-1 va folosi Dumnezeu va fi unul gata să rămână ascuns. Domnul Isus nu spunea că El poate să facă lucruri mari, ci le făcea.

Când a venit convoiul funebru din Nain, care transporta fiul văduvei pe targa, Isus a lăsat convoiul să ajungă în faţa Sa, apoi a rostit cuvântul: „Scoală-te", şi astfel a redat fiul văduvei, viu. Domnul Isus a avut milă de văduvă. Tu şi eu nu vom putea face niciodată aşa ceva dacă nu suntem în duhul milei. Nu vom fi în stare să înlăturăm tumoarea cancerului dacă nu suntem scufundaţi în puterea Duhului Sfânt pentru ca mila lui Hristos să treacă prin noi. Vom găsi această milă în toate lucrările făcute de Isus. Isus a spus că nu El face, ; ci Acela care locuieşte în El face lucrările. Ce supunere sfântă! El era instrumentul pentru slava lui Dumnezeu.

Oare am atins poziţia în care noi putem folosi darul Duhului Sfânt?

în 1 Corinteni 13 vedem că, dacă avem o credinţă cu care putem muta şi munţii din loc şi nu avem dragoste, totul se năruie. Dacă dragostea mea îl slăveşte pe Dumnezeu şi ascultă de El, atunci darurile se vor descoperi. Dumnezeu se descoperă, doreşte să-şi reveleze gloria Sa sufletelor noastre. O inimă fricoasă nu poate primi un dar. Există două lucruri necesare: în primul rând, dragostea şi în al doilea rând, curajul credinţei, care-L va mişca pe Dumnezeu să-şi împlinească Cuvântul.

Când am fost botezat de Domnul, un timp am trăit în splendoare şi am depus mărturii extraordinare. Apoi

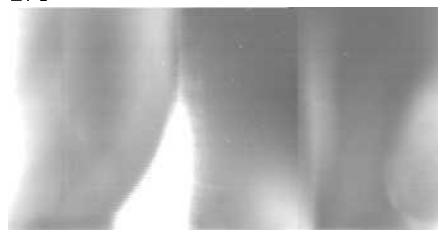
n-am mai vorbit în limbi. însă într-o zi, pe când ajutam pe cineva, Domnul mi-a dat din nou vorbirea divină, într-o zi, pe stradă am vorbit mult timp în limbi. Grădinarii care-şi făceau lucrul lor în grădină şi-au ridicat capetele să vadă ce este. Am spus: „Doamne, ai ceva nou pentru mine? Ai spus că dacă un om vorbeşte în limbi, trebuie să se roage să primească şi tălmăcirea? Eu mă rog acum şi voi stărui aici până voi primi tălmăcirea." Din clipa aceea, Domnul mi-a dat tălmăcirea.

Odată am fost la Linconshire, în Anglia şi am intrat în contact cu un preot bătrân al Bisericii Episcopiene. Era foarte interesat şi m-a poftit în biblioteca sa. Parcă n-am mai auzit aşa o dulce rugăciune ca cea rostită de bătrânul preot, care deja căzuse pe genunchi. Se ruga zicând: „Trezeşte-mă! Trezeşte-mă acum!". I-am spus: „Sculaţi-vă şi aşezaţi-vă în fotoliul dumneavoastră." S-a aşezat şi m-a privit. I-am spus: „Credeţi că sunteţi sfânt?", şi el a răspuns: „Da!". L-am rugat să nu mai ceară de la Dumnezeu ceea ce deja a primit. A începui să râdă şi să vorbească în alte limbi. Să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne strămute El în împărăţia dragostei Sale, în împărăţia credinţei, apoi El îşi urmează drumul Său divin!

DARUL VINDECĂRILOR ŞI AL MINUNILOR

în aceste zile de pe urmă, Dumnezeu ne-a dat mult, şi acolo unde s-a dat mult, se cere mult. „ *Voi sunteţi sarea pământului. Dar dacă sarea îşi pierde gustul, prin ce îşi va căpăta iarăşi puterea de a săra? Atunci nu mai e bună la nimic, decât să fie lepădată afară, şi călcată în picioare de oameni. "* (Matei 5:13) Un gând asemănător a exprimat Domnul Isus despre viţă: *„Dacă nu rămâne cineva în*

Mine, este aruncat afară, ca mlădiţă neroditoare, şi se usucă; apoi mlădiţele uscate sunt strânse, aruncate în foc şi ard." (Ioanl5:6). Referitor la aceasta, Domnul Isus a mai spus: „Dacă rămâneţi în Mine, şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea, şi vi se va da." Dacă în aceste zile nu ţinem pasul cu Isus, vom deveni ca sarea fără putere sau ca viţa uscată. Trebuie să facem un lucru: să uităm tot ce este în urma noastră şi să ne avântăm privirile spre ce este înainte, să alergăm spre ţinta noastră, spre ţelul nostru, pentru a primi premiul chemării cereşti care este Isus.
De ani de zile Domnul m-a învăţat să alerg înainte | şi m-a păzit de împietrire şi înţepenire.
Când mă aflam în Biserica Metodistă, ştiam deja că sunt mântuit. Eram atât de sigur că totul e în regulă! Apoi Domnul mi-a zis: „Ieşi!" şi am ieşit. De aseme-[nea, când eram împreună cu fraţii creştini după Evanghelie ştiam că totul e în ordine, însă din nou Domnul a strigat: „Ieşi!" şi am ieşit. Iarăşi m-am dus la o asociaţie religioasă, Armata Mântuirii, căci mai

era viaţă în ea şi pretutindeni vedeam focuri de trezire. Curând însă am alunecat în lucruri lumeşti şi trezirea ;i încetat. Domnul iarăşi a strigat: „Ieşi!" şi am ieşit. Astfel am ieşit de trei ori.
Cred că mişcarea de la Rusalii e cea mai bună mişcare religioasă din lume, şi totuşi, Dumnezeu ne araţii că şi aici are El ceva mai bun. Dumnezeu nu poate folosi un om care nu-i însetat şi înfometat după „mai mult", după dreptatea Sa. Dumnezeu ne-a poruncit să râvnim serios după darurile spirituale şi trebuie să tindem spre lucruri care să fie în stare să înmulţească cinstea Sa. Trebuie să vedem darul vindecărilor şi al minunilor în acţiune. Unii sunt de părere că darul deosebirii duhurilor ar trebui să iasă în evidenţă împreună cu darul vindecărilor şi al minunilor; însă eu cred că Dumnezeu ne înzestrează şi cu descoperire atunci când avem de-a face cu bolnavii. Unii susţin că au darul deosebirii duhurilor, dar dacă aceştia ar încerca doar timp de douăsprezece luni să folosească acest dar asupra propriei lor persoane, n-ar mai dori să-1 aibă.
Darul deosebirii duhurilor n-are nimic comun cu critica şi mustrarea. Aş fi mai mulţumit dacă în adunările noastre s-ar ţine cont mai mult de dragoste ca principiu, decât de judecăţi. Darurile de vindecare sunt felurite. Aproape fiecare corp e altfel întocmit. Nu sunt niciodată mai fericit în Domnul Isus decâl atunci când mă aflu la patul unui bolnav. Cele mai multe descoperiri mi le-a dat Domnul atunci când ani slujit bolnavilor. Dacă inima ta e plină de milă pentru cei suferinzi, Isus îşi descoperă prezenţa Sa. La faţa locului stabileşti starea. Atunci ştii şi faptul că trebuii.' să fii plin de Duhul Sfânt pentru a putea lucra în astfel

de condiţii. Dacă oamenii sunt bolnavi, ei cunosc trei lucruri din Biblie: cunosc ţepuşul lui Pavel în came; stomacul slab al lui Timotei, din care cauză trebuia să bea câte puţin vin; şi că Pavel a lăsat un bolnav nevindecat. De aceea, oamenii cred că au şi ei ţepuşuri în corp, în carne, însă darul vindecărilor stabileşte starea bolnavului. Dacă slujeşti în puterea Duhului, atunci El îţi arată cum să-1 ajuţi pe bolnav, cum să-i întăreşti credinţa. Când lucram ca tinichigiu îmi plăcea să mă rog cu bolnavii. Adesea veneau strigăte urgente şi câteodată n-aveam timp suficient să-mi pun nici mâinile peste ei, dar chiar cu mâini negre le predicam până când inima mea se înfierbânta de dragoste. Ah! Inima ta trebuie să meargă împreună cu bolnavul, trebuie să coboare până la cea mai adâncă prăpastie a cancerului cu care îndurarea lui Dumnezeu şi darurile spirituale vor intra în acţiune.
Odată am fost chemat la ora 10 seara să mă rog pentru o tânără abandonată de medic. Avea tuberculo-ză. Când am privit-o am zis: totul e degeaba dacă Dumnezeu nu face ceva. M-am adresat mamei şi celorlalţi copii zicându-le: „Voi mergeţi acum la culcare!" însă nu m-au ascultat. Atunci mi-am luat paltonul şi am încercat să plec, dar ei au strigat către mine zicând: „Vă rugăm, rămâneţi aici! O să mergem cu toţii la culcare!" Eram convins că Dumnezeu nu face lucrări într-o atmosferă de necredinţă şi curiozitate omenească. Am rămas singur. Am plecat genunchii în faţa patului şi m-am întâlnit faţă-n faţă cu moartea şi cu Diavolul. însă Dumnezeu era şi El de faţă şi putea schimba cea mai rea situaţie ca să-şi dovedească atotputernicia. Se apropia lupta finală, dar parcă cerul era

180
181

închis şi zăvorât. M-am rugat de la 11 noaptea până la 3 şi jumătate dimineaţa. Deodată am văzut cum a dispărut lumina de pe faţa suferindei şi era ca moartă. Diavolul mi-a şoptit: „Acum s-a terminat cu tine! Ai venit de la Bradford şi fata a murit sub mâinile tale." Imediat am răspuns: „O, Dumnezeul meu, e posibil aşa ceva? Tu nu m-ai trimis degeaba aici. E timpul să-ţi descoperi puterea." în urechile şi în inima mea suna pasajul biblic: „Bărbaţii să se roage fără îndoieli." Moartea s-a ivit, însă ştiam că atotputernicul Dumnezeu a despicat Marea Roşie, iar El este acelaşi şi azi. Atunci am privit la fereastră şi în clipa aceea a apărut chipul lui Isus. Faţa Lui radia milioane de raze. Când am privit din nou spre muribundă, faţa ei a primit din nou culoare. S-a mişcat şi a adormit. Dimineaţa s-a sculat, s-a îmbrăcat cu o rochie frumoasă şi s-a aşezat la pian. A cântat o cântare, o melodie minunată. Mama, fratele şi sora ei au intrat s-o asculte. Domnul Isus făcuse o minune. încă o minune a fost înfăptuită. Domnul merge pe astfel de drumuri cu noi şi eu îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru astfel de ocazii. Isus ne-a chemat la unitate de inimă cu El. Domnul vrea ca Mireasa lui să fie în aceeaşi unitate de inimă şi duh cu El şi să facă ceea ce a făcut El. Aici a avut loc o minune. Plămânii fetei erau distruşi, însă Isus i-a refăcut şi fata a devenit pe deplin sănătoasă.
Roadă Duhului, blândeţea, trebuie să fie însoţită de darul vindecării. Omul înzestrat şi folosit de Dumnezeu cu darul vindecării, trebuie să fie blând şi plin de milă. Trebuie să fie oricând gata să folosească un cuvânt de mângâiere. Bolnavul este neajutorat şi descurajat, iar noi trebuie să luăm parte la suferinţele sale.
182
Domnul Isus era plin de compasiune şi aşa trebuie să fim şi noi dacă dorim să-i ajutăm pe cei în suferinţă. Bineînţeles, mai există şi cazuri în care trebuie să ne comportăm dur. Atunci nu avem de-a face cu persoana în suferinţă, ci cu Satan însuşi, care stă în spatele bolii şi ţine legată persoana respectivă. Dar şi atunci, inima ta trebuie să fie plină de dragoste, chiar şi când, în mânie sfântă, porunceşti Diavolului să părăsească locul ocupat în bolnav. Deci nu ai de-a face cu bolnavul ci cu duhul cel rău. Luptă în Numele lui Isus până când duhul cel rău va fi aruncat afară. Multe boli sunt provocate de moravuri uşoare şi alte păcate lumeşti prin care Diavolul obţine teren în corpul omului. Păcatul dă Diavolului ocazia să intre. Trebuie ştiut că şi fără pocăinţă (la bolnav) se poate acţiona în Numele lui Isus. Tu, în calitate de slujitor al Cuvântului, ocupă poziţia pe care ţi-o dă Cuvântul lui Dumnezeu din 1 Ioan 4:4: *„ Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce e în lume."*
Recunoaşte că nu tu eşti acela care are de-a face cu puterea răului, ci Domnul Isus însuşi, El, care e mai lare. Splendid e să fii în puterea Duhului Sfânt! Nu ?oţi face nimic de la tine însuţi însă Cel care e în tine aduce victorie. Gura ta o umple Dumnezeu, gândurile le şi întreaga ta fiinţă vor fi prelucrate de Dumnezeu.
Lăsaţi-ne să ne trezim şi să credem în Dumnezeu.
Mai înainte de a reuşi Dumnezeu să mă aducă în această poziţie, a fost necesar să mă umilească de mii de ori. Am plâns mult, am strigat şi am petrecut nopţi întregi în luptă fierbinte. Atâta timp cât n-ai obosit în luptă, nu poţi primi blândeţea şi mila. Darurile (vindecărilor, minunilor) nu pot fi active până noi înşine
183

nu depindem de puterea lui Dumnezeu, adică trebuie să stăm în credinţa activă până la epuizare. Am văzut lucrări şi mai mari decât acestea. Nu crede însă că darurile Duhului Sfânt îţi vor cădea în palmă ca nişte mere coapte. într-un anumit sens, trebuie să plăteşti preţul pentru tot ceea ce primeşti. Trebuie să râvnim după cele mai mari şi cele mai alese daruri spirituale, dar să spunem „Amin!" pentru fiecare învăţătură inspirată din Dumnezeu, pentru a deveni vase de lucrare umile, vase folositoare prin care Isus să poată lucra cu puterea Duhului Sfânt.

184

PUTEREA SPIRITUALA DE DEOSEBIRE A DUHURILOR

„Altuia, puterea de a deosebi duhurile"

(1 Corinteni 12:10)

E o mare deosebire între distincţia naturală şi cea spirituală. Dacă ne uităm atenţi la discernământul lumesc (capacitatea de a deosebi lucrurile), vom găsi mulţi oameni împovăraţi de duhul lumii, de a găsi defecte chiar la cei mai apropiaţi ai casei. Acest fel de discernământ îl arată Domnul Isus în Luca 6:41: „De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău, şi nu te uiţi cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău?" De vrei să aplici acest „talent firesc" în discernământ (judecată), atunci probează-1 pe tine însuţi cel puţin 12 luni şi ai să descoperi atâtea lipsuri şi defecte la tine însuţi încât îţi va pieri pofta să-i mai arăţi altuia greşelile. în Isaia 6 citim cum, în prezenţa lui Dumnezeu, Isaia recunoaşte că buzele sale de profet sunt deja necurate, ba chiar totul îi este necurat. însă mulţumiri fie aduse lui Hristos care foloseşte şi astăzi cărbunele (Duhul Sfânt) care curăţeşte inima, simţurile şi reînnoieşte sufletul. Ah, e foarte important ca focul lui Dumnezeu (cărbunele aprins) să ne atingă limba (buzele)!

în 1 Ioan 4:1 citim: „Preaiubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh; ci cercetaţi (discerneţi) duhurile dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulţi prooroci mincinoşi." Şi mai departe: „Duhul lui Dumnezeu să-L cunoaşteţi după aceasta: orice duh care mărturiseşte că Isus Hristos a venit în trup, este de la

185

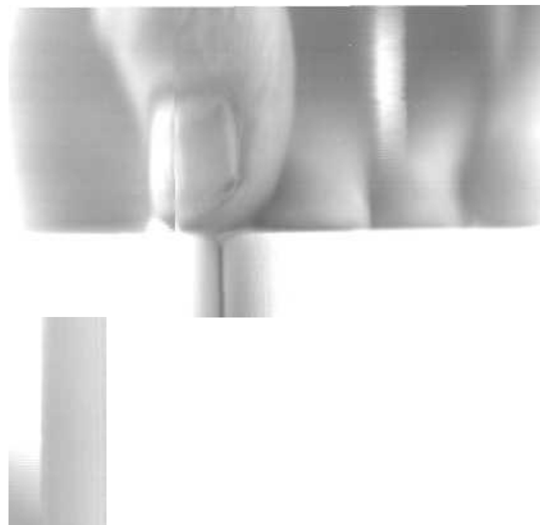

Dumnezeu, şi orice duh care nu mărturiseşte pe Isus, nu este de la Dumnezeu ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire aţi auzit. E chiar în lume acum."

Câteodată avem posibilitatea să vedem persoane căzute sub puterea celui rău sau sub un atac demonic şi în momentul acela întrebăm pe cel demonizat: „A venit Isus în trup?" şi atunci ei răspund prompt: „NU!" Altădată, demonizatul tace şi nu recunoaşte, nu vrea să recunoască că Isus a venit în trup. Pe baza celor revelate mai departe de Apostolul Ioan că „Cel ce e în noi, e mai mare decât cel ce e în lume", poţi lucra în Numele lui Isus şi poţi porunci puterilor demonice să se îndepărteze de la oamenii care doresc aceasta. Penticostalii trebuie să cunoască viclenia şi tactica răului şi să fie capabili de a izgoni orice putere diabolică.

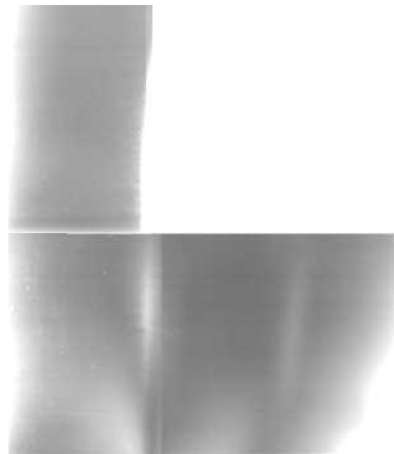
Predicam odată, la Doncaster (Anglia), despre credinţă şi o mulţime de oameni au fost mântuiţi. Intre aceştia era un om care a fost extrem de mişcat de tot ce a văzut şi a auzit. Avea un genunchi înţepenit şi înfăşurat în mulţi metri de stofă. Sosit acasă, i-a spus soţiei sale: „Solia care a adus-o Wigglesworth m-a pătruns într-adevăr. Acum vreau să acţionăm în această direcţie pentru a fi vindecat." El şi-a apucat cu ambele mâini genunchiul şi a poruncit: „In Numele lui Isus, ieşi afară Satano!" Apoi a mai strigat: „E bine femeie!" şi a scos toată stofa, toate bandajele. Genunchiul era deja sănătos. în seara

care a urmat, el a vizitat adunarea metodistă. Acolo era mult tineret chinuit de diferite boli grave. în Numele lui Isus Hristos a poruncit bolilor, iar el a recunoscut că bolile lor erau în parte efectul Diavolului. însă el, cu credinţa în pute-
186
rea lui Isus, a obţinut o mare victorie asupra duşmanului.
Sosisem la Goteborg în Suedia. Am fost rugat să ţin o adunare. în timp ce adunarea era în toi, la intrare, un bărbat a căzut la pământ şi duhul necurat 1-a târât pe jos. Am alergat la uşă, am apucat omul şi am poruncit: „Ieşi Satană! în Numele lui Isus eşti dat afară ca un necurat!" Apoi am poruncit omului să se ridice şi să umble. Nu ştiu dacă m-a înţeles suedezul demonizat sau oamenii din sală, poate numai translatorul meu care vorbea engleză. Dar demonii din Suedia au ascultat şi au părăsit omul. Un caz asemănător mi s-a întâmplat şi în Christiana. Diavolul se cuibăreşte în om prin privire şi simţ.
într-o zi, o tânără femeie a fost adusă la mine. Era îndrăgostită de un predicator care nu voia s-o ia în căsătorie. Diavolul a folosit prilejul şi femeia a înnebunit, în această stare a fost transportată vreo 400 kilometri până au ajuns la mine. Cu câteva zile mai înainte de a înnebuni, a fost botezată de Domnul cu Duhul Sfânt. Poate te întrebi: „Cum a mai rămas spaţiu şi pentru Diavol dacă a fost botezată cu Duhul Sfânt?" Singura noastră siguranţă o avem numai dacă rămânem statornici în Dumnezeu şi în părtăşie cu Duhul Sfânt. N-avem voie să-1 uităm pe Dima (2 Timotei 4:10). Se poate presupune că şi Dima a fost botezat de Domnul, deoarece fusese un colaborator al lui Pavel, însă Diavolul a reuşit să-1 facă să se îndrăgostească de lume şi s-a dus cu ea. Am recunoscut imediat duhul necurat în tânără şi i-am poruncit în Numele lui Isus s-o părăsească. A fost o mare bucurie când ea s-a prezentat sănătoasă în faţa celor adunaţi.
187

Există o viaţă în deplină libertate şi în ea doreşte Domnul să ne aibă. Dacă observ că pacea îmi este conturbată, ştiu că Satan lucrează. Cum şi de unde ştiu aceasta? Pentru că Dumnezeu a poruncit să ne păstrăm inimile şi simţurile în perfectă pace. Pavel ne învaţă: „Aduce-ţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă şi plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească." Mai departe tot apostolul Pavel spune: *„Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută şi desăvârşită"* (Romani 12:1-2). Apoi în Filipeni 4:8 citim: *„încolo, fraţii mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună şi orice laudă, aceea să vă însufleţească."* Dacă medităm asupra a ceea ce este curat, vom fi curaţi; dacă avem în vedere sfinţenia, vom deveni sfinţi şi dacă în gândurile noastre ne preocupă personalitatea lui Isus, vom deveni ca El. Ceea ce privim ni se întipăreşte. Dacă vrem să avem deosebirea duhurilor, trebuie să rămânem în Isus, căci El e sfânt şi El ne va da descoperirea asupni puterilor satanice.
în Australia am vizitat un loc unde familiile erau distruse. Satan îi dusese atât de mult în eroare încât bărbaţii şi-au părăsit nevestele, iar nevestele, soţii. Cre deau că aşa cere Dumnezeu de la o comunitate duhovnicească. Acesta e Satan. Domnul Isus vrea să ne salveze de asemenea interpretări distrugătoare.

Nu există un mai bun partener de viaţă decât acela pe care Dumnezeu 1-a rânduit. Am văzut atâtea inimi şi cămine distruse!
188
Trebuie să avem o descoperire de la Dumnezeu despre duhurile seducătoare, care vor să ne vrăjească în special cu evlavia (spiritualitata) formală, prin care se aduce un prost renume lucrării lui Dumnezeu. Astfel de lucrări n-au nimic comun cu sfinţenia. Firea stă în spatele evlaviei, iar călare pe ea stau puteri satanice.
Când Diavolul vrea să te introducă în astfel de lucruri, caută-ţi imediat un refugiu în Isus. El te poate elibera de astfel de puteri şi influenţe nefaste. Prin Duhul Sfânt putem primi darul deosebirii duhurilor numai în măsura în care tindem după El, apoi vom obţine chiar descoperiri necesare pentru a recunoaşte forţele demonice distrugătoare.
în adunările noastre vor veni şi spiritişti sau oamenii care se ocupă cu aşa-zisa „ştiinţă spirituală". Trebuie să fii capabil să rezişti unor astfel de duhuri. Ei nu vor putea dovedi nici o putere în adunare, însă trebuie să deosebeşti astfel de duhuri şi să le demaşti. Nu te juca niciodată cu ei, ci demască-i. Aminteşte-ţi de avertismentul Domnului Isus care zice: „Hoţul vine pentru a fura, a distruge şi a ucide."
înainte ca Satan să găsească gazdă interioară, duhurile rele au pregătit deja o uşă deschisă pentru el. Ascultă ce zice Sfânta Scriptură: „ *Cel rău nu se atinge"* (1 Ioan 5:18). Sau: *„Domnul te va păzi de orice cădere, îţi va păzi sufletul. Domnul te va păzi la plecare şi la venire de acum şi până-n veac. "* (Psalmul 121:7,8).
Când şi cum primeşte Satan o uşă deschisă? Atunci când sfinţii încetează să mai caute sfinţenia, curăţenia, dreptatea şi adevărul; când încetează să se mai roage,
189

să citească Scriptura; atunci ei deschid uşa firii pământeşti şi Satan vine imediat. De multe ori, boala este o urmare a neascultării. David zice: „înainte de a fi smerit, am greşit." Caută-L pe Domnul şi El va sfinţi în tine fiecare gând, până când vei fi pătruns de o dorinţă cerească de a trăi numai pentru El într-o adevărată sfinţenie pentru care eşti creat de fapt.
Ah, această sfinţenie! Oare putem ajunge la ea? Da!
Orice adiere de păcat trebuie să dispară. Dumnezeu poate sfinţi orice gând. Putem să urcăm prin El până acolo încât să urâm păcatul şi să iubim dreptatea. El scoate din noi inima de piatră şi ne sfinţeşte (stropeşte) cu apă curată. Când o face? Dumnezeu o va face a-tunci când îl cauţi pentru a primi o astfel de sfinţenie.
190

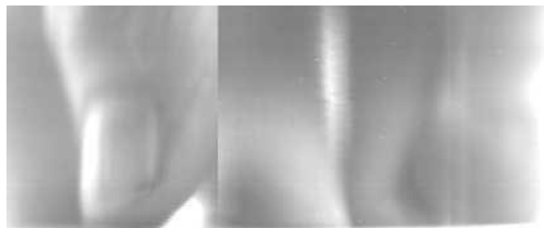
DARUL PROFEŢIEI

în 1 Corinteni 12, apostolul Pavel vorbeşte despre desăvârşirea darurilor duhovniceşti. Importanţa acestui dar reiese din 1 Corinteni 14, unde Pavel scrie că trebuie să râvnim după dragoste şi după daruri spirituale, însă cel mai mult să căutăm darul profeţiei. Aici vedem că acela care prooroceşte, vorbeşte oamenilor de la o înălţime spirituală încât el zideşte biserica. De aceea e foarte important ca acest dar să se afirme în Biserica Domnului, pentru ca sfinţii (comunitatea) să fie zidiţi, mângâiaţi cu multe binecuvântări. însă trebuie să ţinem seama că şi acest dar (ca şi celelalte) se pune în lucrare numai prin puterea şi ungerea Duhului Sfânt, iar credinciosul (sau necredinciosul) care aude profeţia,

să ştie că-i de la Dumnezeu şi că slujeşte la zidire. Duhul Sfânt descoperă prin profet adâncimile lui Dumnezeu.
Profeţia înalţă şi răspândeşte lumină asupra adevărului. Profeţia nu izvorăşte din gândire profundă sau din influenţă de moment, ci ea e mult mai adâncă. Prin profeţie înţelegem sensul şi intenţia lui Dumnezeu, iar prin înştiinţările binecuvântate, biserica se transpune într-o înaltă atmosferă spirituală. Inimile, simţurile şi trupurile noastre vor fi însufleţite prin lucrarea Duhului. Obţinem putere şi vindecare, descoperire şi în felul acesta ar trebui să râvnim în mod serios după acest dar.
Cu toate că râvnim după profeţia adevărată, nu avem voie să uităm că Sfânta Scriptură ne avertizează mod clar asupra profeţiilor false. în 1 Ioan 4:1, ni se spune: *„Preaiubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh;*
191

ci să cercetaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulţi prooroci mincinoşi." Tot apostolul Ioan continuă mai departe, limpede şi clar, cum să deosebim adevărul de minciună: „Duhul lui Dumnezeu să-1 cunoaşteţi după aceasta: Orice duh, care mărturiseşte că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; şi orice duh care nu mărturiseşte pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist de a cărui venire aţi auzit. El este chiar acum în lume"(l Ioan 4:1-3).
Există voci care se cred profetice, şi chiar sună astfel într-un fel, dar mulţi care au dat ascultare acestor voci false au intrat în bezná şi întuneric. Profeţia adevărată are un conţinut care întotdeauna aduce glorificarea lui Isus Hristos, a sângelui Său, aduce închinare lui Dumnezeu, încurajare sfinţilor în a-L lăuda pe Domnul. Profeţia falsă are de-a face în mod obişnuit cu lucruri care nu zidesc Biserica, ci doar o duc în eroare.
în multe tablouri, Satan e reprezentat (desenat) ca un monstru îngrozitor, cu urechi mari, cu ochi bulbucaţi şi coarne uriaşe. Biblia nu cunoaşte o astfel de reprezentare. Satan a fost cândva o fiinţă strălucitoare, a cărei inimă s-a mândrit (Ezechiel 28) şi astăzi se mai arată în Anglia ca înger de lumină. E plin de orgoliu, şi dacă nu te păzeşti, îţi va spune că şi tu eşti o marc personalitate. Dar nici unul dintre noi nu-i o mare personalitate, şi dacă noi ştim că nu suntem nimic, abia atunci Dumnezeu ne poate folosi tot mai mult ca un canal al puterii Sale. Domnul să ne păzească de toate vicleniile Satanei.
Profeţia adevărată ni-L descoperă pe Hristos în
192
toată splendoarea Lui, iar persoana umană se va considera nimic. O profeţie falsă lasă la o parte glorificarea lui Isus şi te va face pe tine să crezi că într-o zi vei fi o mare personalitate. Fii convins că aşa ceva vine de la „Prinţul fiilor orgolioşi". Aş vrea să te previn să nu cazi în nebunia de a da ascultare unor voci necunoscute. îndreaptă-ţi privirea spre Cuvântul lui Dumnezeu, în el avem vocea lui Dumnezeu, care a vorbit cu patriarhii şi profeţii din vechime în diferite feluri, iar în zilele noastre de pe urmă (epoca Harului) ne-a vorbit prin Fiul Său. Nu te duce după alte lucruri. Dacă într-adevăr auzi vocea lui Dumnezeu, atunci nu uita, ea este în concordanţă cu cuvântul Său. în Apoca-lipsa 22:18-19 vedem la ce pericol ne expunem dacă încercăm să adăugăm sau să luăm ceva din cuvântul profeţiei. Proorocia adevărată, venită prin puterea şi ungerea Duhului Sfânt, nu va scoate şi nici nu va adăuga ceva la Cuvântul lui Dumnezeu, ci mai de grabă va întări Cuvântul şi va înflăcăra în noi ceea ce am primit deja din Cuvânt. Duhul Sfânt ne va aminti de tot ceea ce a făcut şi a spus Isus. Prin adevărata proorocie ni se descoperă lucruri vechi şi noi din Scriptură. Atunci pentru ce mai există darul proorociei? Chiar Scriptura răspunde la această întrebare. Dumnezeu a I spus: „în zilele din urmă, voi turna Duhul Meu peste I orice făptură; fiii şi fiicele voastre vor prooroci, bătrâ-I nii voştri vor visa visuri, şi tinerii voştri vor avea I vedenii. Chiar şi peste robi şi peste roabe voi turna I Duhul Meu în zilele acelea" (Ioel 2:28). Domnul ştie I că în zilele din urmă prorocia va fi o adevărată binecu-
| vântare şi de aceea ne bazăm pe El şi aşteptăm să ne
tea adevăratele Sale solii profetice prin intermediul

193

slujitorilor şi slujitoarelor Sale, prin Duhul Sfânt.
Permiteţi-mi să vă prezint un exemplu de prevenire cu privire la aşa-numitele voci.
La Paisley (Scoţia) am cunoscut două femei tinere. Lucrau în telegrafie (telefoane). însă dorinţa lor era să devină misionare. Aveau deja botezul Duhului Sfânt şi deveniseră surori iubite cu sincere intenţii. Dar şi în această stare suntem expuşi ispitelor. O putere rea a venit la una din ele şi i-a spus: „Dacă mă asculţi, am să te fac cea mai mare misionară care a fost vreodată." Bineînţeles, această voce nu venea decât de la Diavolul, cel care şopteşte (insuflă), care este deja travestit (mascat, deghizat, întruchipat) într-un înger de lumină. Această soră era atât de frapată şi atât de emoţionată încât cealaltă soră bănuia că ceva nu-i în ordine cu vocile sorei. L-a rugat pe şeful serviciului să-i dea un concediu. Pe când se aflau singure, puterea Satanei a venit asupra ei prin diferite voci, imitând Duhul lui Dumnezeu încât credea că plecarea în câmpul de misiune va avea loc chiar în noaptea ce urma. Spiritul necurat a spus: „Să nu vorbeşti nimănui despre asta, numai sorei tale." Deci, eu cred că dacă ceva vine de la Dumnezeu, atunci se poate spune fără reţinere. Dacă nu poţi predica ceea ce trăieşti, atunci ceva nu-i în ordine în viaţa ta. Dacă vrei să ţii ceva în secret, ceea ce faci în întuneric, lucrul acela se va striga de pe acoperiş. Vocea răutăcioasă, a mai şoptit ceva în inima fetei: „Mergeţi la gară în această noapte. Va sosi un tren la ora 7:32. Cumpăraţi bilete şi vei primi rest 60 de pfenici. în compartiment veţi întâlni o soră medicală şi alături de ea va fi un bărbat care va avea toţi banii pentru misiunea voastră." Au cumpărat biletele
194

şi, într-adevăr, le-au mai rămas 60 de pfenici. Trenul a sosit exact la 7:32. Până aici se potrivea, însă celelalte nu s-au mai potrivit. Au cercetat în noaptea aceea tot trenul, însă degeaba, n-au întâlnit, n-au găsit nici o soră medicală şi nici un bărbat cu banii de misiune alături de ea.
Vocea necurată a mai şoptit că omul respectiv o va lua la Banca din Glasgow şi acolo va număra banii respectivi.
Au fost aceste surori eliberate de duhul cel rău? Desigur, dar după o lungă cârtire cu Dumnezeu. Ochii le-au fost deschişi, când au văzut că vocile mincinoase veneau de la Diavolul şi nu de la Dumnezeu. Azi, aceste surori depun o muncă de misionare binecuvântate în China, trimise după voia lui Dumnezeu, nefiind seduse de voci demonice. Dacă vei cădea într-o stare de eroare asemănătoare, să ştii că există o cale de ieşire din ispită. Laudă şi mulţumire fie adusă Domnului! Mulţumesc Dumnezeului meu pentru faptul că El ne rupe orice fel de trufie. Cea mai rea mândrie e cea în care ne plăcem nouă înşine.
Pavel ne dă o indicaţie: „Cât despre prooroci, să vorbească doi sau trei, şi ceilalţi să judece. Şi dacă este făcută o descoperire unuia care sade jos, cel dintâi să tacă. Fiindcă puteţi să prorociţi toţi, dar unul după altul, pentru ca toţi să capete învăţătură şi toţi să fie îmbărbătaţi" (1 Corinteni 14:29-31). Dacă nu eşti destul de umilit şi nu laşi ca proorocia să fie verificată, atunci proorocia ta va fi tot atât de dură cum eşti şi tu. Proorocia trebuie să fie judecată. O adunare ca cea pe care o vede apostolul Pavel, e cea mai minunată pe care o putem avea. Slăvit să fie Domnul! Fluxul urcă
195

din nou! Totul devine perfect, corect, dacă adunarea are o ţintă, şi anume: glorificarea lui Isus Hristos. Bunătatea, ca roadă a Duhului Sfânt, este legată de proorocie. Pe timpuri, bărbaţii sfinţi au vorbit

mânaţi de Duhul Sfânt, iar azi prorocii trebuie să se afle în această poziţie. Dacă se părăseşte poziţia amintită şi roadă Duhului nu se vede, atunci sunt în pericol de mândrie, iar în mândrie proorocul devine o unealtă în mâna Diavolului.

Cunosc oameni care au avut gospodării ţărăneşti frumoase şi un nume bun în întreaga lor vecinătate. Dar au început să asculte vocile străine care i-au îndemnat să vândă totul şi să plece în Africa. Vocile au insistat atât de mult încât oamenii nu-şi găseau timp să-şi înstrăineze averea. Până la urmă îşi vindeau averile la un preţ de nimic. Apoi vocile spuneau să se ducă la un port. Acolo vor găsi un anumit vapor. S-au dus oamenii în port, dar nici urmă de vapor. Dificultatea era că aceşti oameni erau greu de convins cum ca ei ascultă de voci demonice. Au căutat un alt vas şi au plecat în Africa. Acolo limba n-o înţelegeau. Deprimaţi, decepţionaţi, nemaicrezând în nimic, mizeabili şi săraci, s-au reîntors. Dacă aceşti oameni ar fi dai ascultare simţului sănătos, s-ar fi dus la oamenii lui Dumnezeu, le-ar fi ascultat sfatul şi, desigur, ar fi fosl convinşi că vocile sunt de la Diavolul şi nu de la Dumnezeu.

Dacă ascultăm şoaptele vocilor extraterestre, ne întărim trufia, devenim mândri din punct de vedere spiritual, ne aşezăm deasupra fraţilor noştri, pe care Dumnezeu ni i-a dăruit să trăim laolaltă şi credem că avem ceva mai mult decât ei. Gândeşte-te că dacă tu

dai ascultare unor voci care îţi spun că tu eşti mai ceva decât cei din comunitatea ta, atunci acele voci sunt în mod sigur de la Satan. în Apocalipsa citim: „Mărturia lui Isus, este duhul proorociei". Fii convins că profeţia adevărată ridică prestigiul Mielului lui Dumnezeu. O descoperire profetică e de folos atunci când conţine foc. Eu nu sunt folosit de Dumnezeu decât atunci când focul a început să ardă. Dacă vorbesc, aceasta trebuie să fie însoţită de Duhul Sfânt.

Respectă principiul: „prorocia trebuie să fie conform credinţei."

Dacă-ţi ridici vocea în slăbiciune şi dragostea te împinge să-L glorifici pe Dumnezeu, începe prin a privi la El şi vei pricepe prezenţa Sa, astfel vei acţiona în credinţa mereu crescândă pentru ca Dumnezeu să te folosească în lucrarea Sa.

O astfel de trăire ne va duce la Dumnezeu prin
Duhul Sfânt, iar Isus va fi activ în noi făcând minuni
şi lucrând profetic în noi. Atunci vom şti că numai El
l este Acela care lucrează în noi şi prin noi, vom şti că
El scoate la lumină (la suprafaţă) ceea ce îi place Lui!

DARUL VORBIRII IN LIMBI

„ Urmăriţi dragostea. Umblaţi după darurile duhovniceşti, dar mai ales să proorociţi. în adevăr, cine vorbeşte în altă limbă, nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu înţelege, şi cu duhul, el spune taine "

(1 Corintenil4:l,2)

E foarte important să dorim darurile duhovniceşti. Trebuie să fim însetaţi după ele, să le căutăm setoşi, pentru că ele sunt necesare şi importante, iar după ce le-am primit, vom putea fi vase de lucrare în mâna lui Dumnezeu. Dumnezeu a rânduit ca vorbirea în limbi să fie adresată lui însuşi, ca un mijloc minunat, supranatural în comunitate, prin care ea să aibă părtăşie în Duhul. Când vorbim în limbi noi, vorbim taine minunate prin Duhul Sfânt. In Romani 8:27 citim: *„Cel care cercetează inimile, ştie care este năzuinţa Duhului; pentru că El mijlo-ceşte pentru sfinţi după voia lui Dumnezeu.* " Adesea, când

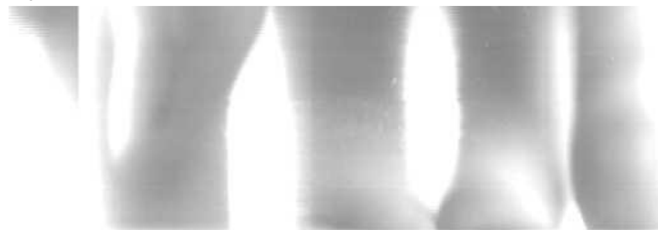
vorbim în limbi lui Dumnezeu, facem mijlocire prin Duhul după voia lui Dumnezeu. Atunci se întâmplă că Duhul Sfânt mijloceşte cu suspine inexprimabile (negrăite, neauzite).
Cu această ocazie aş vrea să-1 amintesc pe fratele Willi Burton, care lucrează ca misionar în Congo - Belgian. Fratele Burton este un om binecuvântat de Dumnezeu, care şi-a pus viaţa în slujba păgânilor din Africa. într-o zi a fost lovit de „febra morţii". Zăcea complet neputincios, aşteptând moartea. Fraţii din jurul lui ziceau: „Acum a predicat pentru ultima dată.
198
Ce să facem?" Toate speranţele lor erau stinse. Stăteau la patul lui cu inimile zdrobite şi consternaţi de ceea ce se întâmpla. Apoi l-au lăsat acolo mort şi au plecat la adunare. Dar deodată, el s-a sculat brusc şi s-a dus în mijlocul fraţilor. Cine putea înţelege aşa ceva? Fratele Burton a dat o simplă explicaţie: a fost pătruns de-o căldură minunată, aşa încât s-a putut scula şi nu mai avea nimic.
Cum s-a realizat aceasta?
Totul a rămas o taină până când Burton a plecat la Londra şi de acolo a comunicat adunării din Congo această lucrare minunată: „La Londra în adunare, o soră mi-a solicitat o discuţie. „Frate Burton, ţineţi un jurnal de zi?" „Da", am răspuns eu. Atunci ea a început să povestească:
„într-o zi, când mă aflam la rugăciune, mi-a venit în faţa ochilor mei chipul dvs.. Duhul lui Dumnezeu m-a luat sub putere şi m-am rugat mult în limbi. în vedenie v-am văzut într-un pat neajutat de nimeni. Am strigat la Dumnezeu în limbi noi până când v-am văzut ridicându-vă şi părăsind patul." Ea şi-a notat exact ora când a avut loc rugăciunea şi eu m-am uitat peste jurnalul meu de zi, constatând că corespunde exact cu ora în care eu am fost reînviat din „febra morţii".
Se deschid mari posibilităţi de binecuvântare, dacă ne predăm întru totul şi ne rugăm prin Duhul Sfânt în limbi. Dumnezeu vrea să te vadă în Duhul Sfânt până acolo încât toţi cei din jurul tău să fie încărcaţi cu forţe active din cer.
„Cine vorbeşte în altă limbă se zideşte pe sine însuşi; iar cine prooroceşte, acela zideşte Biserica". Aş vrea să recunoşti că vorbirea în limbi ne zideşte pe noi
199

înşine; trebuie să fim noi înşine zidiţi (învăţaţi) mai înainte de a-i zidi pe alţii (adunarea). Nu sunt în stare să calculez, să apreciez destul cât de mult datorez, personal, felului şi modului minunat de lucrare al Duhului Sfânt în zidirea şi educaţia mea duhovnicească. Stă în faţa noastră una din cele mai mari enigme de pe glob. Niciodată n-a stat la amvon un om mai slab ca mine. Talent oratoric? Lipsă. Incapacitate? Da, am avut-o ca nimeni altul. Toate înclinaţiile naturale ale vieţii mele nu indicau faptul că voi vesti vreodată Evanghelia; ci din contră. Acum, secretul constă în faptul că Duhul Sfânt a venit şi m-a făcut părtaş al acestei înălţimi binecuvântate. Am citit Cuvântul lui Dumnezeu atât cât am putut de mult. Apoi a venit Duhul Sfânt şi mi-a deschis tainele (simbolismul) Cuvântului. Duhul Sfânt este sufletul Cuvântului. El luminează sufletul meu, El îmi aşează cuvintele în gură încât imediat le pot rosti destul de repede, aşa cum dă Dumnezeu.
„Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, şi vă va descoperi lucrurile viitoare" (Ioanl6:13). Mângâie-torul mi-a dat acest mijloc supranatural de a vorbi în limbi noi pentru a mă zidi singur. Apoi, după ce am fost edificat singur, am zidit şi adunarea. în 1 Ioan 2:20 şi 27 citim: *„Dar voi aţi primit ungerea din partea Celui sfânt şi ştiţi orice lucru. "* Apoi, tot acolo apostolul Ioan continuă: *„ Cât despre voi, ungerea pe care aţi primit-o de la El, rămâne în voi şi n-aveţi trebuinţă să vă înveţe cineva; ci după cum ungerea Lui vă învaţă despre toate lucrurile, şi este adevărată şi nu este o minciună, rămâneţi în El, după cum va învăţat ea. "*
200

Dacă eşti botezat de Domnul şi se întâmplă să zici bazat pe propriile tale sentimente: mă simt totuşi destul de gol şi nu ştiu ce însemnează aceasta, ei bine, există totuşi cuvântul că tu ai ungerea. Duhul Sfânt spune, în 1 Ioan 2:27, că El rămâne în tine şi El te învaţă toate lucrurile. Aceasta este o poziţie minunată şi de mare încredere pentru tine. Duhul Sfânt vrea să-ţi înflăcărezi credinţa. Trebuie să crezi Cuvântul lui Dumnezeu conform căruia ai primit ungerea şi ea rămâne în tine. Când te scoli dimineaţa, crede acest minunat adevăr şi dacă te predai prezenţei şi puterii Duhului Sfânt, te vei găsi că vorbeşti în limbi noi. Făcând aşa ceva, vei înţelege în clipa aceea că tu personal ai fost edificat prin lucrarea aceea. Toate vorbele care te privesc (care se referă la tine) lasă-le să fie minciuni, însă să rămână adevăr în tine numai Cuvântul lui Dumnezeu. Diavolul îţi va spune: „Eşti cel mai mizerabil om şi nu vei face niciodată ceva pentru Dumnezeu". Tu însă crede Cuvântul: „Ungerea care aţi primit-o de la Duhul Sfânt, rămâne în voi."

„Aş dori ca toţi să vorbiţi în alte limbi, dar mai ales să prorociţi. Cine proroceşte este mai mare decât cel care vorbeşte în limbi, afară dacă tălmăceşte aceste limbi, pentru ca să primească Biserica zidire sufletească" (1 Corinteni 14:5). Aflã că Dumnezeu vrea să te vadă mereu în postura de profet, pentru că orice botezat de Domnul are dreptul de a proroci. în versetul 3 (1 Corinteni 14) citim: *„Cineproroceşte vorbeşte oamenilor spre zidire, sfătuire şi mângâiere ".* Prorocia stă mult mai sus decât vorbirea în limbi, însă dacă ai vorbirea în limbi şi tălmăcirea limbilor, atunci aceasta e de aceeaşi importanţă ca şi proorocia. în versetul 13

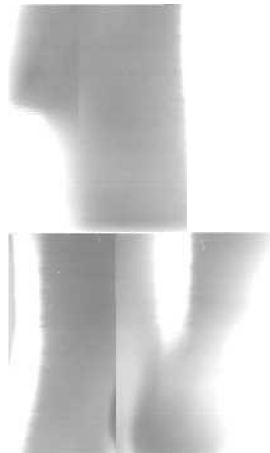
citim: „ *Cine vorbeşte-n limbi, să se roage să aibă şi darul tălmăcirilor."* Cât de important este acest cuvânt! După ce am primit botezul Duhului şi ca semn, vorbirea în limbi, aşa cum a dat Duhul, n-am mai vorbit în limbi nouă luni, fiind posomorât pentru aceasta, cu toate că umblam cu credincioşii, cu bolnavii şi foloseam punerea mâinilor. Fraţii vorbeau în limbi, însă eu eram lipsit de această bucurie. Dumnezeu a vrut să-mi arate prin aceasta că darul vorbirii în limbi e ceva mai mult decât vorbirea în limbi pe care am primit-o la botez. Când, prin punerea mâinilor fraţii primeau Duhul Sfânt, am zis: „Doamne Isuse, ar fi frumos dacă ai face să vorbesc şi eu în limbi!" El însă nu mi-a dat acest dar, pentru că ştia că voi întâlni oameni care spun că botezul Domnului e fără semnul vizibil al vorbirii în limbi, ştia că unii mai zic că au primit botezul Duhului Sfânt fără vorbirea în limbi. Eu, personal, n-am primit darul vorbirii în limbi atunci când am fost botezat cu Duhul Sfânt, cu toate că după botez am vorbit mult timp în limbi.

într-o dimineaţă mergeam pe stradă şi vorbeam în inima mea cu Domnul, când au coborât peste mine o sumedenie de limbi noi. După ce limbile au trecut, am strigat către Domnul: „Doamne, nu eu am făcut aceasta, n-am căutat aşa ceva. Tu ai facut-o. N-am să mă mişc acum (n-am să cedez) până când îmi vei da şi tălmăcirea." Pe loc a coborât peste mine şi tălmăcirea pe care am folosit-o în toată lumea.

Este Duhul Sfânt vorbitorul? Dacă da, atunci roagă-te după tălmăcire şi Dumnezeu ţi-o va da. Nu ne este permis să trecem uşor peste lucrarea aceasta, trebuie să ajungem la o înţelegere clară asupra a ceea ce

vrea Dumnezeu să ne spună. în 1 Corinteni 14:15 citim: „ *Ce este de făcut fraţilor? Mă voi ruga cu duhul dar mă voi ruga şi cu mintea; voi cânta cu duhul dar voi cânta şi cu mintea. "* Dacă te rogi în limbi, nu ştii ce te rogi, nu înţelegi. în afară de aceasta, roadă nu aduci decât pentru tine. Există o altă simţire, o alta putere atunci când te rogi sub puterea Duhului Sfânt cu mintea. Unii spun: „Dacă mă rog cu mintea, atunci rugăciunea e proprietatea mea, lucrarea mea." Când te rogi cu mintea, tu eşti acela care se roagă şi la început, tot ceea ce faci este de la tine însuţi. îngenunchez pentru a mă ruga şi primele propoziţii pot fi de la mine însumi, apoi îndată ce eu am terminat, Duhul Sfânt începe să se roage prin mine. Primele fraze sunt începute cu mintea mea. Aşa este permis. însă ce urmează, vine de la Duhul Sfânt; El va trece prin mine. Slavă Domnului! Necredinţa va spune: „Aşa ceva nu-i corect". Dar credinţa zice: „Aşa ceva este corect". Aleluia! Apostolul Pavel zice: „Mă voi ruga cu duhul, dar

mă voi ruga şi cu mintea ..." şi făcea aceasta prin credinţă. Diavolul şi propriul tău eu sunt împotrivă. Dumnezeu să ne ducă pe toţi în starea de a trăi, de a umbla, de a ne ruga, de a cânta în duh şi credinţa o va face. Credinţa are o ureche surdă pentru Diavolul şi pentru lucrarea firii pământeşti, dar deschisă pentru Dumnezeu. Credinţa nu dă importanţă sentimentelor (familiarismelor)! Credinţa spune: „Sunt pe deplin în Dumnezeu". E un lucru minunat să fii în Duhul, să cânţi în duhul, să te rogi în duhul, să cânţi şi să te rogi în limbi aşa cum îţi dă Duhul. Dimineaţa, niciodată nu-mi părăsesc patul până nu am comuniune în Duhul cu Dumnezeu. Este cel mai frumos lucru de pe pă-

mânt. E sublim să fii în Duhul Sfânt în timp ce te pregăteşti să iei contact cu lumea exterioară. Fii sigur că lumea răutăcioasă nu va avea nici un farmec pentru tine. Dacă începi ziua în felul acesta, vei trăi conştient că eşti călăuzit de Duhul Sfânt.

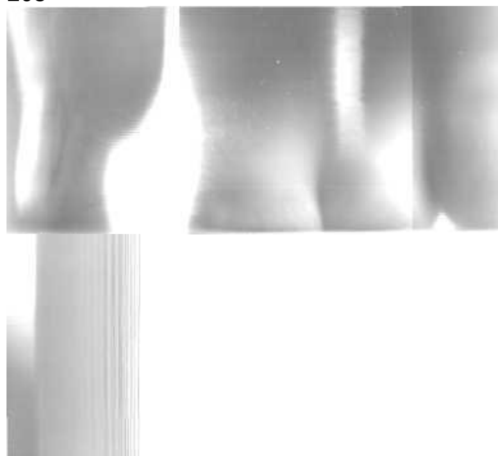
Apostolul Pavel mai spune: *„Mulţumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toţi. Dar în Biserică, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înţelese, ca să învăţ şi pe alţii, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă"* (1 Corinteni 14:18-19).

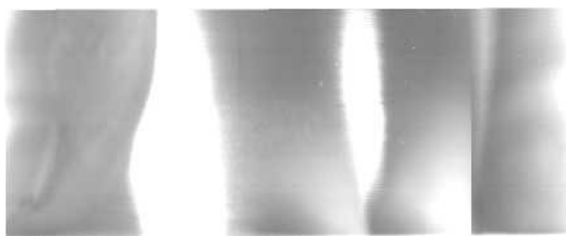
Mulţi oameni vin şi spun că Pavel ar fi zis (scris), cum că el preferă să vorbească cinci cuvinte cu mintea decât zece mii în limbi. însă aceşti oameni omit esenţialul propoziţiei: „Mulţumesc lui Dumnezeu ca eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toţi".

Apostolul Pavel pune barieră vorbirii în limbi în public fără tălmăcire, pentru că nu slujeşte la zidirea bisericii. Dacă nu e posibilă tălmăcirea, atunci rugăciunea să fie normală. Să presupunem că 20 sau 30 de oameni se roagă cu voce tare în limbi. Oare n-ar duce asta la o încurcătură serioasă? Vizitatorii doresc mai de grabă cinci cuvinte pe înţelesul lor, pentru consolarea şi mântuirea lor, decât zece mii de cuvinte în diferite limbi. Dacă priveşti la puterea Duhului Sfânt, vei vedea că nu eşti obligat să izbucneşti imediat în limbi. Dumnezeu vrea să-ţi dea o direcţie sănătoasă pentru ca să-ţi stăpâneşti trupul şi să contribui la zidirea adunării. Pavel scrie că el vorbea în limbi mai mult decât toţi corintenii care erau foarte devotaţi în darul vorbirii în limbi; poate că zi şi noapte vorbea în limbi, la timpul şi locul potrivit. însă apostolul Pavel avea un alt mod supranatural de a transmite mesajul încât

putea să predice în biserică aşa încât să înţeleagă toţi, iar în odăiţa sa, în rugăciune intimă, folosea cele zece mii de cuvinte în limbi cu Dumnezeu, apoi cinci cuvinte cu mintea, acestea fiind duh şi viaţă pentru zidirea Bisericii.

Stă scris în lege: „Voi vorbi poporului acesta prin altă limbă şi prin buze străine; şi nici aşa nu Mă vor asculta, zice Domnul". Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioşi, ci pentru cei necredincioşi. Sunt mulţi care se numesc credincioşi dar sunt din cale afară de necredincioşi. Unul dintre aceşti „credincioşi necredincioşi", era un predicator metodist. Cineva 1-a sfătuit să-şi petreacă concediul în oraşul meu şi i-a dat adresa mea. Sosit în oraş, a început să sondeze oamenii despre mine. A fost prevenit că sunt penticostal şi de aceea să fie foarte prudent să nu cumva să cadă în plasă, căci lucrarea este de la Diavolul. A răspuns: „Ştiu foarte bine că nu voi fi câştigat de el". însă stătea foarte prost cu nervii şi avea mare nevoie de linişte şi deconectare. Când a venit la mine a spus: „Prietenul dumneavoasră m-a trimis aici. Aveţi ceva împotrivă?" Am răspuns: „Sunteţi binevenit", însă n-am ajuns să încep şi eu o discuţie cu acest om căci el vorbea şi vorbea fără întrerupere. Purtarea sa era imposibilă. Era deja la amiază (ora mesei) dar el nu înceta, nu se oprea. Apoi a sosit ziua de vineri, când aveam adunare consacrată pentru cei care doresc Duhul Sfânt. Sala începea să se umple de

oameni, dar el continua să-mi vorbească. Nimeni nu-1 putea potoli. Totuşi i-am spus: „Frate, acum trebuie să te opreşti, vrem să ne rugăm". De obicei cântam înainte de rugăciune. De data asta a fost altfel. Aşa ne-a
205

îndemnat Dumnezeu. Am început cu rugăciune. Cum am început, două surori tinere au izbucnit în limbi. Pentru predicatorul metodist totul era străin; s-a ridicat şi a mers de la una la alta să audă bine ce spuneau. După un scurt timp m-a întrebat: „Pot să merg în camera mea?" I-am spus: „Du-te frate precum doreşti." A plecat şi noi am avut o oră binecuvântată. Către ora 11 seara, ne-am dus la culcare. La ora 3 şi jumătate dimineaţa, bătea cineva la uşa dormitorului meu. „Pot intra?" a răsunat destul de puternic. Era vocea predicatorului. „Da, poftiţi!" am răspuns eu. A deschis uşa şi a spus: „El vine, El vine", punându-şi mâna la gură deoarece dintr-o dată vorbea foarte greu engleza. I-am spus: „Du-te din nou la culcare şi ai să ne povesteşti mâine tot ceea ce ai păţit". Vorbirea în limbi este un semn pentru cei necredincioşi şi acest om era un credincios necredincios. Mi-a fost dat să văd mulţi cum s-au convins de necredinţa lor prin vorbirea în limbi, în dimineaţa care a urmat, a venit la ceai şi mi-a spus: „Oare n-a fost aceasta o noapte minunată? înţeleg greceşte şi evreieşte şi cele două surori au vorbit aceste limbi. Una a spus greceşte: „Pune-te în rân-duială cu Dumnezeu!", iar cealaltă a repetat acelaşi lucru în ebraică. Am văzut că Dumnezeu vorbeşte prin cele două surori. Prima dată a trebuit să mă căiesc. în adunare am intrat ca necredincios, dar în adunare era prezent Dumnezeu. Noaptea, Dumnezeu m-a ţinut la podea. Mi-a arătat puterea Sa atotcuprinzătoare şi slăbiciunea mea. Două ore am zăcut fără nici un ajutor. Apoi, Domnul a făcut lumină. Ajuns aici a începui să vorbească în limbi; chiar în timpul mesei de dimineaţă.
206
Dumnezeu vrea să aibă martori care-L reprezintă cu putere colosală şi pe care nimeni să nu-i poată contrazice. Duhul Sfânt, va vorbi prin tine în limbi tălmăcite în aşa fel încât criticii vor fi uluiţi chiar într-o adunare de stradă, şi acolo va trebui să recunoşti că Dumnezeu convinge păcătoşii şi pe această cale.
Vreau să încerc să-ţi arăt calea nespus de bună prin care poţi obţine darul. Vino cu mine la capitolul 2 din 2 Regi şi acolo vei vedea un bărbat care a primit un dar. Aici, Ilie a fost folosit de Dumnezeu într-o măsură foarte mare. La rugăciunea sa a căzut foc din cer; la rugăciunea sa a căzut ploaia mult dorită şi încă multe alte minuni s-au mai întâmplat. Toate aceste măreţe lucruri ale lui Dumnezeu au fost văzute de Elisei, ucenicul lui Ilie. De aceea dorea din toată inima să primească şi el darurile maestrului său. Poţi dori darurile Duhului. Dumnezeu ţi le promite. Când Ilie i-a spus: „Rămâi aici", Elisei a răspuns: „Cum este adevărat că Domnul trăieşte şi sufletul tău, aşa nu te părăsesc eu!" Nimic nu-1 putea reţine. Când Ilie 1-a silit să rămână la Ierihon, el a răspuns categoric: „Nu vreau să rămân!" Cine se îndoieşte nu primeşte nimic. Oh, nu vă opriţi la Ierihon; nu te opri la Iordan; nu te opri nicăieri, căci Dumnezeu vrea ca tu să intri în plinătatea pe care o păstrează pentru tine.
Când a sosit la Iordan, Ilie şi-a scos mantaua şi a lovit apele cu ea. Atunci apele s-au despicat în două şi ei au trecut dincolo pe uscat. Acolo Ilie s-a adresat ucenicului său zicându-i: „Cere ce vrei să-ţi fac, înainte ca să fiu răpit de la tine." Elisei ştia ce trebuia să aibă. Aleluia! Ce minunat! Doreşti şi tu ceea ce Dumnezeu are pentru tine? Elisei a zis: „Te rog să vină
207

peste mine o îndoită putere din duhul tău!" Acesta era tânărul ucenic care mergea pe urmele învăţătorului său, tânărul care a spălat mâinile şi picioarele maestrului său, tânărul Elisei care avea sufletul înălţat până acolo încât şi-a propus, spre gloria lui Dumnezeu, ca atunci când Ilie va părăsi câmpul de luptă, el să-i ia locul. Ilie a răspuns: *„Greu lucru ceri. Dar dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, aşa ţi se va întâmpla; dacă nu, nu ţi se va întâmpla aşa "* (2 Regi 2:10). Să-ţi ajute Dumnezeu să nu te opreşti până când nu vei obţine ceea ce doreşti. Lasă-ţi năzuinţa să crească şi lasă-ţi credinţa să se ridice până ce eşti plin de dorinţa înfocată după cel mai bun lucru pe care îl are Dumnezeu pentru tine. Mergeau înainte împreună. Elisei şi-a propus să nu-şi ia privirea de la maestrul său până la sfârşit. A fost nevoie de un car de foc şi de cai de foc pentru despărţire. Apoi Ilie s-a înălţat la cer într-un vârtej de vânt. îmi pot închipui cum striga Elisei: „Părinte, părinte, lasă-ţi mantaua să cadă". O, de am putea vedea-o căzând tot mai jos, mai jos, mai jos! Căci mantaua lui Ilie a venit jos. Apoi Elisei şi-a scos hainele vechi şi le-a rupt în bucăţi, a ridicat mantaua învăţătorului său Ilie şi a lovit apele Iordanului cu ea zicând: „Unde este Iehova, Dumnezeul lui Ilie?" Atunci apele s-au despărţit în două şi Elisei a trecut dincolo pe uscat. Fiii prorocilor au văzut aceasta şi-au zis: „Duhul lui Ilie a coborât peste Elisei" (2 Regi 2:15). Aşa se primeşte un dar duhovnicesc. Nu ştii că-1 ai până nu acţionezi în credinţă. Fraţi şi surori, credeţi când vă rugaţi după daruri!

CE ÎNSEAMNĂ A FI PLIN CU DUHUL SFÂNT

în timp ce numărul ucenicilor se înmulţea, s-a creat o situaţie care i-a făcut pe cei 12 apostoli să ia o hotărâre, şi anume: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese." Cât de important este pentru slujitorii lui Dumnezeu să | fie fără întrerupere în slujba rugăciunii şi în slujba mânuirii Cuvântului lui Dumnezeu. Eu ofer un premiu aceluia care mă va întâlni vreodată fără Biblie sau fără Noul Testament. Nimeni nu poate fi puternic dacă nu ascultă cu hărnicie şi continuu de Cuvântul lui Dumnezeu care-i vorbeşte prin Biblie. Dacă nu citeşti Cuvântul Său inspirat şi promiţător, nu cunoşti puterea şi natura lui Dumnezeu. Citeşte-1 dimineaţa şi seara şi la orice ocazie ţi se oferă. în loc să te îmbuibi cu mâncare sau cu vorbărie fără rost, mai bine citeşte un capitol sau două din Biblie şi petrece un timp în rugăciune. Mă străduiesc să îndeplinesc mereu toate acestea, indiferent în ce loc, la cine sau cu cine am de a face. Psal-mistul spune că păstrează Cuvântul lui Dumnezeu în inimă ca să nu păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Mai departe, tot Psalmistul constată că cu cât a păstrat mai mult în inimă Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât i-a fost mai uşor să ducă o viaţă sfântă. în acelaşi timp, el mărturiseşte cum a fost regenerat spiritual prin Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă primeşti în tine Cuvântul lui Dumnezeu, fiinţa ta, existenţa ta întreagă va fi regenerată, reînsufleţită şi te vei întări. Priveşte Cuvântul cu blândeţe şi umilinţă şi din tine va izvorî o credinţă vie.

WI

Cei doisprezece apostoli au cerut celorlalţi ucenici să aleagă şapte bărbaţi vorbiţi de bine, plini de Duhul Sfânt şi înţelepciune şi să-i pună în slujba de a sluji la mese. Cei care au fost aleşi, de altfel bărbaţi simpli, erau plini de Duhul Sfânt şi această plinătate i-a situat peste mediocritate. Pentru a îndeplini o slujbă în Biserică, nu e nevoie de o cultură înaltă şi erudiţie, ci de o viaţă sfântă, binecuvântată. Aşadar, dintr-o persoană cu viaţa consacrată, Dumnezeu poate să facă o flacără de foc. Dar să fii botezat cu Duhul Sfânt şi cu foc.

Mulţimea a ales şapte bărbaţi pentru slujbă. Fără îndoială că ei au fost consacraţi (toţi) în slujba de a

sluji la mese, însă nu după mult timp, vedem că Dumnezeu a avut o ungere deosebită pentru doi dintre ei. Filip (viitorul evanghelist, Faptele Apostolilor 6:5) era atât de plin de Duhul Sfânt încât oriunde-1 trimitea Dumnezeu, se făcea o redeşteptare (trezire). Oamenii l-au ales în slujba de a sluji la mese, însă Dumnezeu 1-a ales în slujba de a câştiga oameni (suflete). Oh, dacă te-aş putea convinge să crezi că dacă în îndeplinirea celor mai de jos slujbe eşti sincer (loial), atunci Dumnezeu te împuterniceşte cu Duhul Sfânt, te face un vas ales, te aduce într-o poziţie măreaţă în slujbă, ca sufletele câştigate să fie mântuite şi bolnavii vindecaţi. Nimic nu-i imposibil omului plin cu Duhul Sfânt. Trece peste puterea noastră de înţelegere. Dacă eşti în puterea Duhului Sfânt, Dumnezeu va lucra minunat oriunde te vei duce. Nici nu-ţi poţi imagina ce poate Isus prin tine, dacă eşti sub puterea Duhului Sfânt. Poţi avea călăuză în fiecare zi, în fiecare oră. A fi în puterea Duhului Sfânt, în această privinţă înseamnă deja mult. Am văzut pe mulţi care ani de zile au suferit de

boli grele, însă când au ajuns sub puterea Duhului Sfânt, bolile lor au dispărut. Duhul Sfânt le-a schimbat viaţa, adăugându-le din viaţa lui Isus, şi astfel au fost pe deplin eliberaţi de slăbiciuni şi suferinţe.
Priveşte-1 pe Ştefan! A fost ales să slujească la mese, ca un om simplu. Duhul Sfânt era în el şi astfel, plin de puterea credinţei, făcea semne şi minuni în popor. Nimeni nu era în stare să contrazică înţelepciunea spirituală prin care vorbea el. O, cât de important este să fii plin de Duhul Sfânt. Este voia lui Dumnezeu să fii plin de Duhul Sfânt. Puterea Duhului Sfânt înseamnă a fi plin de dumnezeire. Unui om care se teme de Duhul Sfânt (Duhul lui Dumnezeu, Duhul lui Hristos) i se va lua şi ceea ce crede că are. Intipăreşte-ţi în minte că nu-ţi prezint o vindecare, ci pe Hristos cel viu! Este o vala-bilitate glorioasă că focul lui Dumnezeu a venit în această lume pentru a aduce pacea celor închişi.
De ce se dezlănţuie prigoana din clipa în care eşti plin de Duhul Sfânt? Şi cu Isus s-a întâmplat tot aşa. Nu găsim scris nicăieri că s-a dezlănţuit vreo prigoană împotriva Domnului Isus mai înainte de a se coborî Duhul Sfânt peste El în chip de porumbel. La scurt timp după aceea, citim că, după ce a predicat în oraşul Său natal, cetăţenii au vrut să-1 arunce jos de pe dealul pe care era construit oraşul. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu cei 12 apostoli. Mai înainte de Rusalii n-au avut nici o prigoană, însă după ce au primit Duhul Sfânt la Rusalii, s-au umplut închisorile cu ei. Diavolul şi preoţii religiilor moarte vor fi întotdeauna mânioşi când un frate plin de Duhul Sfânt realizează lucruri mari prin Duhul Sfânt. Prigoana este cea mai mare binecuvântare pentru o biserică. Dacă suntem urmăriţi, vom

avea parte de curăţenie. Dacă doreşti să fii plin de Duhul Sfânt atunci te poţi aştepta în mod sigur la prigoană. Domnul a venit să aducă dezbinare; chiar într-o singură casă vei găsi trei contra doi. însă, Domnul a mai venit să aducă pace. Dacă ai primit pace în inima ta, poţi suferi prigoana din afară. Dacă te opreşti în mersul tău (activ), atunci Diavolul şi agenţii lui nu te vor deranja prea mult. însă dacă insişti să mergi până la capăt pe calea Domnului, Diavolul te va folosi ca ţintă. Dumnezeu însă te va apăra în mijlocul pericolelor şi curselor.
într-o adunare pe care am ţinut-o, Domnul a lucrat şi mulţi au fost vindecaţi. Un om a văzut lucrarea ce s-a făcut şi a zis: „Aş avea chef să încerc şi eu asta." A venit şi el în faţă ca să facem rugăciune şi pentru el, spunându-mi despre corpul său că ar fi rupt (probabil muşchii rupţi). Am pus mâinile peste el şi, în Numele lui Isus, am spus: „Acum crede în Dumnezeu." în seara care a urmat, a venit din nou. Stătea în faţă ca un leu şi a strigat: „Aş vrea să vă spun că acest predicator vă înşeală. Ieri şi-a pus mâinile peste mine pentru vindecarea corpului meu rupt, însă nu-mi merge deloc mai bine." L-am întrerupt şi i-am zis: „Sunteţi vindecat. Dificultatea dumneavoasră constă în faptul că nu vreţi să credeţi." La a treia adunare, când iarăşi s-au depus mărturii, el s-a ridicat şi a spus: „Sunt zidar de meserie. Azi am lucrat cu un muncitor care a aşezai într-un loc multă piatră mare. L-am ajutat şi n-am simţit nici un fel de durere. Atunci am zis în sinea mea: cum s-a întâmplat asta? Imediat am căutat un loc unde să mă pot dezbrăca şi am constatat uimit că sunt vindecat." Cu această mărturie, omul şi-a

luat înapoi

învinuirea. Ah, slăvit să fie Domnul! Cuvântul Său este adevărat. Semnele de învinuire vor urmări pe cei ce cred în darul vindecărilor.

„Vor pune mâinile peste bolnavi, şi bolnavii se vor vindeca;" şi totul numai prin puterea care există în Numele lui Isus. Duhul Sfânt a venit ca să descopere (inspire) Cuvântul lui Dumnezeu şi să-1 facă în noi duh şi viaţă. Voi, care căutaţi să primiţi puterea Duhului Sfânt, păşiţi pe un drum pe care veţi fi prigoniţi. Cei mai buni prieteni ai voştri vă vor părăsi. însă un adevărat prieten nu te va părăsi niciodată. Şi totuşi, merită să mergi pe acest drum. Aşa-i Calea împărăţiei de Lumină şi revelaţie prin Duhul Sfânt. El ne descoperă preţioasa putere a sângelui lui Isus. Am descoperit prin puterea Duhului, că sângele lui Isus poate să cură-ţească totul în mine. Am văzut că Dumnezeu mă sfinţeşte prin sânge şi-mi descoperă prin Duhul eficacitatea activităţii Sale.

Ştefan era un om simplu, dar îmbrăcat cu putere de sus. Era plin de credinţă şi prin el a lucrat Duhul Sfânt semne şi minuni. Oh, această viaţă în Duhul Sfânt! Oh, această viaţă de revelaţie interioară, de transformare de la o claritate la alta! Această viaţă a creşterii în har şi în orice cunoştinţă în puterea Duhului, unde viaţa şi părtăşia cu Hristos se reînnoieşte, unde se primesc permanent revelaţii despre măreţia puterii Sale! în această viaţă Domnul te aduce în cele mai diferite situaţii, pentru ca apoi să-Şi arate puterea.

Am predicat la New-York, şi într-o zi am călătorit cu „Lusitania" înspre Anglia. Sosit pe punte, m-am dus în cabina mea. Acolo erau doi bărbaţi. Unul mi-a zis: „Vreţi să-mi ţineţi de urât?" Apoi a scos o sticlă cu

rachiu, şi-a turnat în pahar şi 1-a golit, dar 1-a umplut din nou pentru mine. „N-am să ating niciodată acest pahar" am spus eu. Iar el m-a întrebat: „Cum puteţi trăi fără rachiu? De luni de zile sunt turmentat din cauza rachiului. Mi se spune că sunt complet zbârcit în interior, de aceea ştiu că va trebui să mor în curând. Aş vrea să fiu eliberat, dar mai întâi trebuie să mă las de beţie. Ah, de aş putea fi eliberat! Tatăl meu a murit în Anglia şi mi-a lăsat averea sa, dar la ce-mi foloseşte?"

Eu am spus: „Spune că vrei să fii eliberat". El însă nu mai vorbea nici un cuvânt. I-am poruncit să stea liniştit. Mi-am pus mâinile pe creştetul capului lui şi am blestemat demonul beţiei care-i lua viaţa. Deodată a început să strige: „Sunt deja liber! Ştiu că sunt liber!" A luat cele două sticle cu alcool pe care le mai avea şi le-a aruncat peste bord. Dumnezeu 1-a mântuit, 1-a dezalcoolizat şi 1-a vindecat. în tot timpul călătoriei spre casă, am predicat. El stătea lângă mine când luam masa. Până atunci nu putea mânca (de fapt alcoolicii nu prea au poftă de mâncare), însă acum avea poftă de mâncare. Ca să poţi fi vesel ai nevoie doar de o atingere din partea lui Isus. Puterea lui Dumnezeu este şi azi aceeaşi. Pentru mine, Isus este Crinul din Saron. Oh, acest binecuvântat Nazarinean, acest Rege al Regilor! Aleluia! Vrei să te predai Lui? Vrei să fii al Lui totalmente? Dacă ai s-o faci, atunci întreaga Sa putere îţi stă la dispoziţie.

Nimeni nu era în stare să reziste înţelepciunii şi spiritului prin care vorbea Ştefan, şi din această cauză preoţii l-au târât în faţa Sinedriului. Dumnezeu i-a umplut faţa cu raze de lumină cerească. Oricât ar

costa, merită să fii plin de Duhul Sfânt. Citeşte în Faptele Apostolilor 7 măreţele cuvinte ale acestui

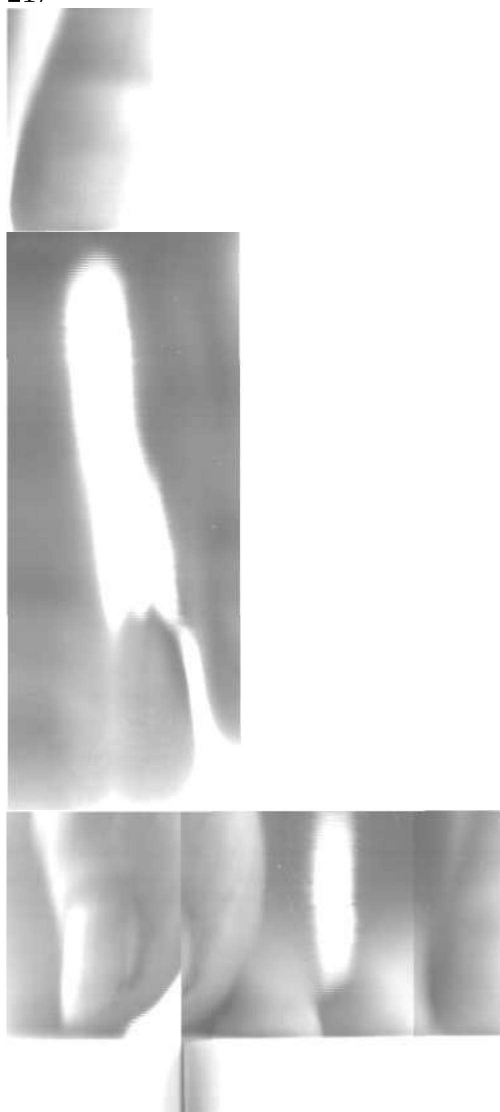
om sfânt. Fără frică le-a spus: „Oameni tari la cerbice (încăpăţânaţi), netăiaţi împrejur cu inima şi cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviţi Duhului Sfânt. ... Când au auzit ei aceste vorbe, îi tăia pe inimă şi scrâşneau din dinţi" (Faptele 7:51, 54).
Există două tăieri ale inimii: 1. Aici ei scrâşnesc din dinţi, îl expulzează din oraş şi îl ucid cu pietre. 2. însă în ziua de Rusalii, când Cuvântul lui Dumnezeu i-a tăiat pe inimă (spiritual), ei au exclamat: „Fraţilor, ce să facem?" Au procedat contrariu ca mai înainte. Dacă Diavolul are ocazie, te face să ucizi. Dacă Isus găseşte loc în inima ta, te vei căi de ce ai făcut. Atunci când ei îl ucideau, Ştefan, plin de Duhul Sfânt a privit către cer şi a văzut splendoarea lui Dumnezeu şi pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu. Iată ce înseamnă a fi plin cu Duhul Sfânt!
într-o zi, după 120 kilometri de călărie, privind spre cer, am avut tot timpul o viziune deschisă spre Isus. Am putut aceasta numai prin Duhul Sfânt.
Ştefan a strigat cu voce tare: „Doamne, nu le adăuga acest păcat la celelalte." întrucât era în puterea Duhului Sfânt, era plin de dragoste şi de milă, ca Isus pe Golgota.
A fi în plinătatea Duhului, deja înseamnă mult. înseamnă muncă, putere, vitalitate şi o viaţă nouă continuă.
E splendid! Avem o Evanghelie minunată şi un mântuitor măreţ. în tine va fi tot timpul un izvor care te va înviora. Dacă credinţa ta va fi întemeiată pe Isus, vor curge din tine râuri de apă vie.

PUTEREA NUMELUI LUI ISUS

(Faptele Apostolilor 3:1-6)

Toate lucrurile sunt posibile în Numele lui Isus. Dumnezeu L-a înălţat sus şi I-a dat un nume care e mai sublim decât orice alt nume de sub soare. în Numele lui Isus există puterea de a birui orice este în lume, căci nu este dat oamenilor vreun alt nume în care să poată obţine mântuire. Aş vrea să vă sugerez ceva din puterea, valoarea şi splendoarea acestui Nume.
Şase fraţi s-au dus într-o casă să se roage pentru un bolnav. Zăcea în pat fără nici un ajutor. Bolnavul a citit într-o revistă despre oameni care se roagă pentru bolnavi, aşa că a trimis şi el după acei oameni în speranţa că vor rosti o rugăciune cu credinţă. A fost uns cu undelemn aşa cum scrie în Iacov 5:14, însă fiindcă nu s-a întâmplat o vindecare imediată, a început să plângă. Cei şase fraţi au părăsit camera destul de abătuţi din cauză că starea bolnavului nu s-a schimbat cu nimic. Când fraţii erau la poartă, unul dintre ei a zis: „Există totuşi ceva ce ar trebui să facem. Veniţi înapoi cu mine şi să încercăm." S-au întors şi s-au aşezat în picioare lângă pat. Fratele respectiv a zis: „Să spunem toţi acest Nume scump, Isus." Continuau să spună „Isus, Isus, Isus!" când deodată a început să coboare o putere de har. Când au văzut că Dumnezeu a început să lucreze, credinţa lor a crescut tot mai mult; bucuria s-a intensificat şi strigau din ce în ce mai tare Numele lui Isus. în timpul acela, omul bolnav s-a ridicat din pat, s-a îmbrăcat singur şi a fost sănătos. Secretul constă în faptul că fraţii şi-au îndreptat privirile de la bol-

nav către Isus. în felul acesta ei au devenit părtaşi ai puterii care există în Numele lui Isus. O, dacă oamenii ar fi pe deplin conştienţi de puterea Numelui Isus, cine ştie ce s-ar mai putea întâmpla. Ştiu că prin Numele lui Isus şi în puterea Numelui Isus avem intrare la Dumnezeu. Faţa lui Isus ne radiază splendoare. în toată lumea, Numele Isus este glorificat şi ce minune pentru mine că-L pot rosti!
într-o zi m-am dus pe un munte să mă rog. Era o zi minunată. Am petrecut-o în prezenţa lui Dumnezeu. Splendida-I putere m-a umplut şi m-a săturat. Atunci, deodată mi-am amintit de ceva.
Cu doi ani în urmă, la misiunea noastră, s-au prezentat doi tineri din Wales, băieţi simpli dar cu puterea lui Dumnezeu. Văzând că între noi s-au întâmplat unele fapte din puterea lui Dumnezeu, au declarat: „Acum nu vom mai fi atât de miraţi dacă Domnul vă va trimite la noi să-i refaceţi sănătatea lui Lazăr al nostru." Tinerii ne-au explicat că predicatorul lor de la adunare este un om care în timpul zilei lucrează într-o mină de cositor, iar seara predică Evanghelia, însă din cauza supraîncărcării cu cositor a sângelui, s-a prăbuşit şi a primit tuberculoză. De patru ani zace la pat ca un invalid şi trebuie hrănit cu lingura.
Când mă aflam chiar pe culmea muntelui, înaintea ochilor mei s-a arătat această transfiguraţie şi am simţit că Domnul nostru ne lasă să descoperim splendorile munţilor ca apoi să ne trimită în vale cu sarcini mai mari. Dumnezeul cel viu ne-a ales ca moştenitori ai proprietăţilor Sale şi El are grijă ca slujba noastră să fie de la Dumnezeu şi nu de la oameni. Imediat am scris o carte poştală îngrijitorului

lui Lazăr spunându-i
217

că voi veni să-i refac sănătatea. Când am sosit acolo, am fost întrebat: „Dumneavoastră sunteţi omul care vrea să-1 îndrepte pe Lazăr al nostru?" Am răspuns: „Da". Persoana şi-a chemat slujitorul şi i-a zis: „Condu-1 pe acest om la Lazăr!", apoi s-a întors către mine zicând: „Când o să-1 vedeţi pe Lazăr, o să vă întoarceţi imediat acasă. Nimic nu vă va reţine." Din punct de vedere natural, tot ce-a spus era realmente adevărat. Omul nu mai era decât piele şi oase. Părea că nu mai există viaţă pentru el. Totul arăta înspre descompunere. I-am zis: „Vrei să chiui? Să nu uiţi că oamenii lui Iosua chiuiau; cu toate că zidurile Ieriho-nului erau puternice, ele s-au prăbuşit. Pentru tine, Dumnezeu are o victorie asemănătoare, numai dacă crezi." însă nu-1 puteam mişca din necredinţa lui. Nu exista în el nici o scânteie de credinţă. Insista că n-are nici un fel de credinţă. Ce minunat e să fii călăuzit de Cuvântul lui Dumnezeu care nu greşeşte niciodată! Nu asculta niciodată planurile omeneşti.
Dumnezeu poate lucra puternic dacă noi continuăm să credem în El cu toate descurajările de moment reale.
Mi-am întors privirea spre omul căruia i-am scris şi el m-a întrebat: „Acum sunteţi gata să vă întoarceţi?" Eu de fapt, nu eram mişcat de ceea ce vedeam, ci de ceea ce credeam. Ştiu doar că cel ce crede nu se uită la împrejurări şi nu dă atenţie sentimentelor. Omul care-L crede pe Dumnezeu, primeşte ceea ce crede. Adevărat este faptul că oricine a intrat în binecuvântările de la Rusalii, primeşte totul zâmbind şi-L crede pe Dumnezeu.
Există ceva în lucrarea de la Rusalii ce se deo-

sebeşte de orice altă lucrare. în lucrarea de la Rusalii ai de-a face cu realitatea lui Dumnezeu. Oriunde va acţiona Duhul lui Dumnezeu, acolo vor acţiona şi darurile Duhului Sfânt; însă oriunde darurile Duhului Sfânt nu ies la iveală, trebuie să punem sub semnul întrebării prezenţa Duhului Sfânt.
Situaţia era într-adevăr deplorabilă în acel sat. Părea imposibil de a aduce oamenii la credinţă. „Sunteţi acum gata de a pleca?" suna mereu întrebarea. Totuşi, un om şi o femeie m-au invitat să rămân la ei. Am spus: „Tare aş dori să ştiu câţi dintre voi pot să se roage?" Nimeni nu avea îndemnul să se roage. Am întrebat dacă aş putea strânge şapte persoane care să se roage cu mine pentru sărmanul frate bolnav, ca Dumnezeu să-i redea sănătatea. Apoi am spus gazdelor mele: „Voi sunteţi primii doi, mai urmează prietenul meu şi cu mine, astfel suntem deja patru şi ne mai trebuie trei."
Oamenilor le-am spus că până dimineaţă se vor mai găsi încă trei să se roage pentru vindecarea lui Lazăr. N-are rost să dai atenţie părerilor omeneşti. Dacă ţi-a spus ceva Dumnezeu, crede. Le-am explicat oamenilor că eu nu voi mânca nimic în seara aceea. Când m-am culcat, părea că Diavolul începuse să mă încerce cu toate bolile pe care sărmanul Lazăr le avea. Când m-am trezit, m-a apucat o tuşă neobişnuită, exact ca tuşea unui tuberculos. M-am târât din pat pe podea şi am strigat către Dumnezeu să mă elibereze de puterile satanice. Strigam suficient de tare ca să-i trezesc pe ceilalţi din casă, însă liniştea nimănui nu a fost perturbată. Dumnezeu mi-a dat biruinţa şi m-am culcat din nou, liber ca niciodată în viaţa mea.

La ora 6 dimineaţa, Dumnezeu mi-a dat cuvintele: „Eu vreau să-1 ridic." I-am dat un ghiont prietenului care dormea cu mine şi i-am spus: „Ai auzit? Domnul a spus că îl va vindeca?"
La ora opt dimineaţa, gazdele mele prietenoase au spus: „întăriţi-vă puţin." Dar aflasem că rugăciunea şi postul sunt cei mai mari prieteni, iar tu vei afla aceasta dacă te vei lăsa condus de Domnul. Când am sosit la casa lui Lazăr, eram opt inşi. Nimeni nu mă poate contrazice că Dumnezeu nu răspunde la rugăciunile noastre. El dăruieşte răspuns la rugăciunile noastre.
N-am să pot uita niciodată cum a căzut puterea lui Dumnezeu peste noi când am intrat în camera bolnavului. A fost minunat! Am înconjurat patul şi am dat mâna cu bolnavul şi noi între noi. Apoi am zis: „Acum nu ne vom ruga, ci vom rosti numai Numele Isus!" Am îngenuncheat cu toţii şi am început să şoptim: „Isus, Isus, Isus!" Puterea lui Dumnezeu a căzut peste noi încât ne-a ridicat. De cinci ori s-a coborât puterea peste noi, până a rămas în noi. Cu toate acestea, bolnavul a rămas în pat nemişcat. Cu doi ani în urmă, a venit cineva care a încercat să-1 vindece şi Diavolul s-a folosit de acest eşec ca să-1 descurajeze pe Lazăr şi pe alţii. M-am adresat lui *Lazăr.* „Nu da importanţă celor spuse de Satan, căci Dumnezeu a spus că vrea să te vindece şi aşa se va întâmpla. Uită totul, în afară de ce a spus Dumnezeu despre Isus." Atunci buzele bolnavului au început să se mişte şi din ochi să-i curgă lacrimi. I-am zis: „Puterea lui Dumnezeu este peste tine, primeşte-o!"
„Sunt amărât în inima mea căci L-am supărat pe Duhul Sfânt. Sunt fără ajutor, nu-mi pot ridica mâinile,

nici să apuc o lingură de supă" a răspuns Lazăr. Apoi am adăugat: „Căieşte-te, căci Dumnezeu ascultă!" S-a căit şi a strigat: „O, Dumnezeule, fa să se întâmple acum ceva spre gloria Ta!" După ce a strigat această rugăciune, 1-a cuprins puterea lui Dumnezeu. L-am rugat pe Domnul să mă ajute să pot povesti această lucrare de vindecare întocmai aşa cum s-a întâmplat deoarece ştiu că Dumnezeu nu binecuvântează exagerările. Când din nou am rostit Numele Isus, s-a cutremurat patul împreună cu Lazăr. Le-am spus celor ce erau cu mine: „Voi acum puteţi pleca. Dumnezeu este totul aici. Eu n-am sa-1 ajut." M-am aşezat şi l-am privit pe Lazăr cum s-a sculat şi s-a îmbrăcat. în clipa aceea am cântat un imn de coborâre; apoi l-am rugat pe Lazăr să ne povestească cum s-a întâmplat minunea.
Ştirea că Lazăr a fost vindecat, s-a răspândit ca fulgerul. Din sat şi din împrejurimi, s-au adunat mulţi pentru a-1 vedea şi a-i auzi mărturia. Aşa i-a salvat Dumnezeu pe mulţi. Acest om a povestit (fiind

predicator) oficial ce i s-a întâmplat şi mulţi au fost convinşi (s-au căit) de păcatele lor şi s-au pocăit. Toate acestea s-au întâmplat în Numele lui Isus şi prin credinţa în acest Nume scump. Da, tot ce-a venit prin acest cuvânt (Isus), i-a dat bolnavului deplina sănătate în prezenţa tuturor celor din jurul său. Petru şi Ioan erau oameni săraci şi inculţi, fără să fi absolvit şcoli superioare. însă erau cu Isus. Ei au împărţit pâinea şi peştii pe care i-a înmulţit Isus. Au stat cu El la masă, iar Ioan chiar în intimitate cu Isus, în timp ce Petru trebuia mustrat adesea, deşi prin aceasta Isus îi arăta dragostea Sa. Isus îl iubea pe Petru, pe Petru cel încă-

păţânat. El iubeşte minunat.

Şi eu am fost încăpăţânat; aveam un temperament neplăcut, însă Isus a avut răbdare cu mine. Sunt aici pentru a vă spune că în Numele Isus este o putere ce poate restabili şi vindeca pe oricine. Dacă vezi că Dumnezeu a pus toate păcatele şi nelegiuirile noastre asupra Mielului, asupra Fiului Său iubit, dacă-ţi dai seama că Isus a plătit preţul pentru răscumpărarea noastră, pentru ca noi să fim liberi (slobozi), atunci poţi păşi sigur în moştenirea, şi răscumpărarea minunată a mântuirii, a vieţii şi a puterii. Sărmanul Petru şi sărmanul Ioan! N-aveau bani, însă aveau credinţă, aveau puterea Duhului Sfânt, îl aveau pe Dumnezeu, pe Acela pe care-L poţi avea şi tu, chiar dacă nu ai nici un ban. Chiar dacă ţi-ai pierdut caracterul, îl mai poţi regăsi. Am văzut cum cei mai răi oameni au fost mântuiţi prin puterea Numelui Isus.

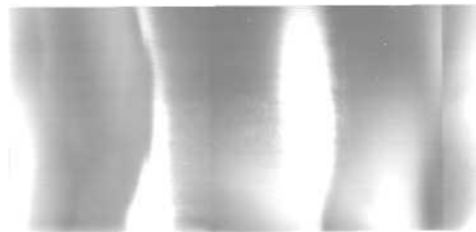
într-o zi am predicat despre Numele Isus. Un bărbat se sprijinea de stâlpul unui felinar şi asculta. Avea nevoie de un stâlp de felinar pentru a putea sta în picioare. Am încheiat adunarea de stradă şi omul încă mai stătea sprijinit de stâlpul de felinar. L-am întrebat dacă e bolnav, dar el mi-a arătat mâna de sub haină în care ţinea un pumnal. Mi-a spus că hotărâse să-şi ucidă soţia infidelă, dar când m-a auzit predicând despre Numele Isus, n-a putut merge mai departe şi acum stătea în stradă fără ajutor. I-am zis: „îngenunchează." Şi acolo, în stradă, în timp ce alţii se plimbau, un păcătos a găsit pe Mântuitorul. Aleluia! L-am luat acasă la mine şi i-am dat o haina nouă. Vedeam în acest om ceva: că Dumnezeu l-ar putea folosi. în dimineaţa următoare mi-a spus: „Dumnezeu mi 1-a descoperit pe

Isus. Acum ştiu că totul este rânduit de Isus." I-am împrumutat ceva bani şi nu peste mult timp avea o căsuţă mică. Pe soţia sa infidelă, care trăia cu un alt bărbat, a rugat-o să se întoarcă în noul cămin pe care-1 pregătise pentru ea. Femeia a venit, şi acolo unde altădată era ură şi duşmănie, acum totul s-a transformat în dragoste. Apoi Dumnezeu 1-a folosit pe acest om în slujba Sa ca predicator, oriunde se ducea. Pretutindeni este preţuit Numele Isus. în cel mai îndepărtat colţ de lume, Dumnezeu poate da mântuire.

Văd în faţa ochilor mei o adunare pe care am ţinut-o la Stockholm şi pe care n-o pot uita. Acolo exista un cămin cu bolnavi care nu mai puteau fi vindecaţi. Unul dintre bolnavi a fost adus în adunare. Era paralizat şi tremura tot. Doi bărbaţi l-au adus în faţă. Erau prezenţi 3.000 de oameni. Când l-am uns cu undelemn în Numele Isus puterea lui Dumnezeu a căzut peste el. în clipa în care l-am atins, şi-a aruncat cârjele şi a început să umble. A coborât treptele şi a înconjurat întreaga clădire, în prezenţa a celor peste 3.000 de oameni.

Nu există ceva ce Dumnezeu nu poate face. El va face tot dacă-L vei crede. Am fost rugat să merg în căminul celor ce nu pot fi vindecaţi. M-au dus acolo chiar într-o zi în care mă odihneam. Bolnavii au fost aduşi pe un coridor şi într-o oră, Isus a vindecat douăzeci dintre ei.

Numele lui Isus este minunat. Petru şi Ioan (Fapte 3) n-aveau nici o idee despre ce se putea întâmpla în Numele lui Isus, nici chiar slăbănogul nu ştia, însă aveau credinţă pentru a spune: „în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te şi umblă!" Când Petru 1-a
223

apucat pe slăbănog de mâna dreaptă şi 1-a îndreptat, picioarele şi gleznele i-au devenit tari şi puternice. Umbla, sărea şi lăuda pe Domnul în Templu.
De la tine, Dumnezeu vrea să vadă şi mai multe lucruri. Cum pot fi făcute? în Numele lui Dumnezeu, în Numele lui Isus, prin credinţa care vine de la El.
224
VIAŢA ÎN DUH **(2 Corinteni 3)**
Apostolul Pavel scrie în Evrei 6:1: *„De aceea să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, şi să mergem spre cele desăvârşite, fără să mai punem din nou temelia pocăinţei de faptele moarte, şi a credinţei în Dumnezeu, învăţătura despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morţilor şi despre judecata veşnică."*
Ce ai crede despre un arhitect care dărâmă în repetate rânduri casa şi iarăşi îi pune fundaţii noi? Nu privi niciodată înapoi dacă vrei să ai puterea lui Dumnezeu în trupul tău. Va trebui să constaţi cu regret că în timp ce priveai înapoi, ai pierdut ce-a pus Dumnezeu de-o parte pentru tine. Duhul lui Dumnezeu ne învaţă să nu mai privim înapoi spre legea păcatului şi a morţii din care am fost eliberaţi. Dumnezeu ne-a strămutat într-o nouă ordine de viaţă în împărăţia dragostei, a libertăţii în Isus Hristos, care întrece puterea de înţelepciune omenească. însă mulţi care au fost deja luminaţi, introduşi în puterea lui Dumnezeu în această viaţă, acţionează sau activează precum galatenii care au început în Duhul şi au sfârşit în fire, adică au ajuns la convingerea că perfecţiunea (cele desăvârşite) se capătă prin Lege. Astfel de credincioşi se abat de la viaţa în Duh, sfârşind în legile firii pământeşti. Astfel de lucruri nu-i plac lui Dumnezeu pentru că El (fiind Duh) n-are loc în cei ce şi-au pierdut vederea spirituală. Singurul lucru pe care-1 mai poate face este să se căiască, să se pocăiască.
225

Nu încerca niciodată să acoperi aşa ceva. Dacă cumva te-ai poticnit, recunoaşte totul şi priveşte în sus la Dumnezeu pentru a intra din nou în rândurile celor în credinţă puternică şi pentru a ajunge în Duh. Toţi trebuie să avem convingerea clară că fericirea vine de la Dumnezeu. Dacă vrăjmaşul a reuşit să ne scoată din viaţa de credinţă, atunci îi e mai uşor să ne abată de la calea şi planul lui Dumnezeu. Dacă cineva cade în păcat, atunci viaţa divină încetează să mai curgă în el, iar viaţa în Duh îi va deveni searbădă şi mizeră. însă Dumnezeu are alte gânduri cu noi, cu copiii Săi.
Citeşte 1 Ioan 3 şi ia-ţi locul ca un copil al lui Dumnezeu. Să ştii că eşti un copil al lui Dumnezeu şi gândeşte-te că dacă ţi-ai pus speranţa în El, viaţa îţi va fi desăvârşită. Duhul Sfânt vorbeşte: „Oricine rămâne în El, nu păcătuieşte; oricine păcătuieşte, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut. Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuieşte, pentru că sămânţa Lui rămâne în el; şi nu poate păcătui, fiindcă e din Dumnezeu" (1 Ioan 3:6-9). Sămânţa Cuvântului lui Dumnezeu conţine viaţă şi putere şi e sădită

în inimile noastre. Dumnezeu există în cuvintele: „el nu poate", şi în aceste cuvinte ale Sale, există o putere mai mare decât în toate obiecţiile omeneşti. Voinţa şi gândul lui Dumnezeu în fiecare dintre noi, este de a trăi o viaţă de biruinţă prin Isus Hristos. Vino şi vezi cât de minunat este să trăieşti în Dumnezeu şi cât de neputincios şi mizerabil este să trăieşti în tine însuţi. Dumnezeu s-a dovedit irezistibil faţă de orice rezistenţă, atunci când a izgonit afară din cer puterile întunericului. Aş vrea să se ştie clar că aceeaşi putere care l-a izgonit pe Satan din cer, sălăşluieşte în fiecare om care este născut din Dumnezeu.
226
Dacă eşti pe deplin conştient de acest fapt minunat, atunci ai să duci o viaţă de biruinţă.
Dacă ai să întâlneşti oameni chinuiţi de puterea demonică, întreabă-i: „Recunoşti că Isus Hristos a venit în trup?" Niciodată n-am avut ocazia să aud că o putere răutăcioasă a dat un răspuns bun, afirmativ. Deci, dacă ştii că ai de a face cu un duh rău, atunci ai şi puterea de a-1 alunga. Crede şi acţionează pentru că „Cel ce este în tine, este mai mare decât cel ce este în lume" (1 Ioan 4:4), Dumnezeu vrea să te vadă într-o poziţie de biruitor. El ţi-a dat o putere cu care-1 poţi înfrânge pe Diavolul. Noi toţi suntem supuşi încercărilor. Dacă n-ai ajuns să fii încercat şi verificat, atunci nu preţuieşti nici cât o încărcătură de praf de puşcă.
Iov spune: „Dacă mă vei încerca, voi ieşi mai curat decât aurul." La fiecare încercare, Dumnezeu va permite să fii şocat până la maxim, însă niciodată nu va permite să fii învins, bineînţeles, dacă rămâi ascultător, căci chiar în mijlocul încercărilor El ştie să salveze pe cel ce se încrede în Dumnezeu! El însuşi iese în cale cu putere, alungă mincinoasa neputinţă demonică, expulzează puterile întunericului şi îşi conduce copiii către triumfala victorie în Isus Hristos. Stăpânul îşi iubeşte sfinţii şi îi acoperă cu aripile Sale atotputernice. Glorie lui Dumnezeu!
Domnul să ne ajute să recunoaştem şi să înţelegem aceasta. Nu putem preţui splendoarea Lui atâta timp cât nu suntem pregătiţi pentru examene, din care să ieşim biruitori. Nu trebuie să uităm faptul că păcatul a intrat în lume prin fire. De aceea a venit Domnul Isus în trup omenesc, pe care la dat l-a moarte, pentru ca
227

Duhul Său să pătrundă în măreţie şi libertate în templul (trupul nostru) sfinţit, căci Satan va fi detronat de către credincios încă în această lume. Diavolul e întotdeauna pregătit să facă sfinţilor un nume rău prin acuzaţii mincinoase; dar Duhul Sfânt nu vine niciodată cu asemenea afurisenii, ci ne curăţeşte de acuzaţiile demonice prin sângele lui Isus Hristos şi ne vine în ajutor. Domnul Isus vorbeşte despre Duhul Sfânt ca despre un Mângâietor ce trebuie să vină. Duhul Sfânt este întotdeauna gata să stea de partea noastră în vremea încercărilor şi a examenelor. Duhul Sfânt este puterea călăuzitoare în Biserica lui Isus Hristos. Sfântul Apostol Pavel ne spune: „Voi sunteţi epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută şi citită de toţi oamenii. Voi sunteţi arătaţi ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe nişte table de piatră, ci pe nişte table care sunt inimi de carne" (2 Corinteni 3:2-3).
Duhul Sfânt îşi începe lucrarea Sa în inimă, în partea cea mai intimă a omului. El aduce în inimă bogăţiile revelaţiilor lui Isus Hristos, El sădeşte în inimă curăţenie, sfinţenie, pentru ca din adâncimile inimii să se reverse mereu slavă şi închinare.
Să ştii că viaţa lui Isus Hristos a fost transplantată în noi! Prin această viaţă care nu are sfârşit, noi vom trăi veşnic. De acum să curgă mereu din inima ta slavă, închinare, 1 audă şi putere. Oh, dă-ţi seama de această dimensiune veşnică a splendorii şi trăieşte în ea! Am părăsit lumea veche, ordinea, sistemul vechi, firea veche, drumul şi umblarea cea veche şi trăim într-o ordine nouă, strălucitoare, spirituală.
228
Cei trei mii de noi ucenici pocăiţi la Rusalii, n-au rămas în Sinagoga veche, în învăţătura Legii, ci au ieşit la o nouă învăţătură, la învăţătura apostolică. „Vechiul a trecut, iată că acum totul a devenit nou!" Nu ne mai putem pune speranţa în fire. Nu mai putem trăi în carne pentru că ne-a fost poruncit să

trăim o viaţă de credinţă absolută, necondiţionată, de cumpătare absolută în Dumnezeu. Legii nu-i mai este permis să-şi găsească spaţiu în noi. Suntem liberi de toate jugurile, afară de jugul lui Hristos, aşa cum spune apostolul Pavel: „... legea Duhului în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului şi a morţii" (Romani 8:2). Tot apostolul Pavel spune: *,,Nu că noi prin noi înşine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a şi făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova (legea) omoară, dar Duhul dă viaţă"* (2 Corinteni 3:5-6). Putem părăsi cuvintele după ce le-am citit, însă este cu totul altceva când avem o revelaţie asupra cuvintelor citite, atunci ne putem da seama de importanţa şi multilateralitatea lor.

Cine trăieşte în literă, devine uscat şi gol, limitat în recunoaşterea adevărurilor spirituale, fiind mereu preocupat cu minuţiozităţi lipsite de judecată. Păşind însă pe terenul spiritual (duhovnicesc), întreaga uscăciune (secetă) dispare şi orice critică şi căutare de greşeli încetează. în viaţa duhovnicească nu există dezbinare. Ce iubire minunată, ce înţelegere reciprocă aduce Duhul lui Dumnezeu! Nici o dragoste de pe lume nu se aseamănă cu dragostea din Dumnezeu. în inima noastră este revărsată dragostea pură, sfântă şi aprinsă de

Duhul Sfânt. Iubirii îi place să-L iubească şi să-L slujească pe Isus. Nu voi putea să mulţumesc Domnului niciodată pe acest pământ pentru ce a însemnat pentru mine botezul Duhului Sfânt cu trei ani în urmă. Slujba mea, binecuvântările de tot felul au fost astfel înmulţite încât mi se pare că trei ani au fost doar unul singur; şi cu cât vor trece anii, cu atât va fi mai minunat. E un lux de a fi botezat de Domnul, însă în acelaşi timp, este o poruncă divină, aşa cum stă scris pentru noi: *„Nu vă îmbătaţi de vin, ci dimpotrivă, fiţi plini de Duh "* (Efeseni 5:18). Nici un botezat de Domnul n-are voie să se scoale dimineaţa şi să nu-şi facă rugăciunea către Dumnezeu, cu vorbirea în limbi aşa cum dă Duhul; nici un copil al lui Dumnezeu n-are voie să intre în adunare fără să-L preamărească pe Isus cu un psalm, o cântare şi închinare până la bucuria vorbirii în limbi.

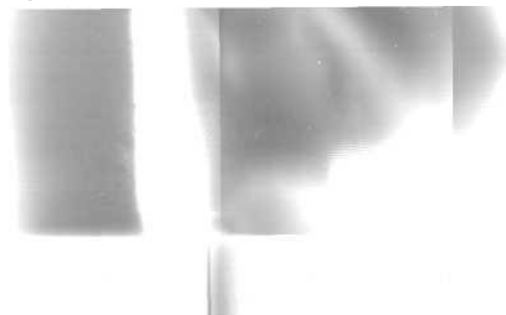
Daţi-mi voie să accentuez că dacă Duhul Sfânt ne posedă într-adevăr pe deplin, atunci El ne umple atât de revărsător încât fiecare mădular din corpul lui Hris-tos e consacrat în întregime şi toţi vorbesc în limbi ca la Rusalii, ca şi în casa lui Corneliu. Eu însumi îndrăznesc să afirm că dacă eşti plin cu Duhul Sfânt vei vorbi în limbi dimineaţa, la amiază şi noaptea. Dacă trăieşti în Duhul, Satan nu mai are putere asupra ta şi atunci eşti mai mult decât biruitor. Tot ce nu se face prin Duhul eu o văd ca nereuşită. Dacă trăieşti prin Duhul, faci totul spre slava lui Dumnezeu, fie că mănânci sau bei, fie că munceşti sau te rogi. Solia care ne este nouă adresată în mod personal trebuie să ne sune mereu: „Fiţi plini de Duh!" Predă-te lui Dumnezeu ca El să te umple.

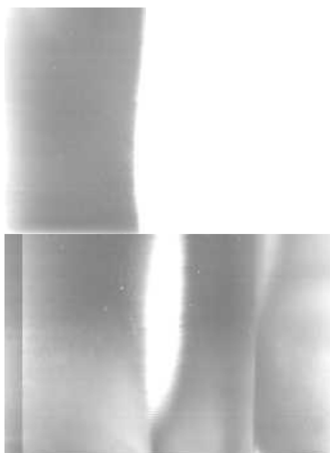
Moise a fost nevoit să facă o experienţă amară cu poporul lui Israel. Tot timpul se găsea în mizerie, însă când a urcat pe muntele Sinai, unde Dumnezeu i-a dat cele zece porunci, a coborât slava lui Dumnezeu şi Moise s-a bucurat că a putut aduce poporului lui Israel două table de piatră, iar în timp ce se cobora cu tablele, faţa lui strălucea. Aceste porunci erau destinate poporului ca să-i dăruiască viaţă în cazul aplicării lor. Mă gândesc cum a fost când Mântuitorul meu a coborât din cer. Cred că cerul întreg a fost mişcat la această privelişte. Legea literei a fost adusă de Moise şi a fost minunată, însă întreaga ei splendoare a devenit palidă în comparaţie cu puterea incomensurabilă pe care Isus a emanat-o în Duhul vieţii. Măreţia de pe Sinai dispare în faţa măreţiei Rusaliilor. Acele table de piatră cu „să nu" (să nu faci cutare, sau cutare), au fost puse în umbră.

Isus a adus un nou Legământ, aşezând Legea Sa, Legea Duhului de viaţă în inimile noastre. Dacă

Duhul Sfânt e în noi, avem o dragoste atât de mare încât exclamăm: „Pus de-o parte, pus de-o parte" (Galateni 1:15). Apoi un nou strigăt ne va mai umple inima: „Facă-se Voia Ta, Dumnezeule!" Da, El desfiinţează slujba morţii săpată în piatră, pentru a o înlocui cu slujba dreptăţii, viaţa duhovnicească.
Acum vei întreba: „Dacă cineva e plin de Duhul Sfânt, să nu mai respecte poruncile? Vreau să repet ceea ce a spus mai sus Duhul Sfânt, şi anume că slujba morţii săpată cu litere în piatră e desfiinţată, (şi după câte ştim, cele zece porunci au fost săpate în piatră), citim la 2 Corinteni 3:7, 8).
Cine a devenit o epistolă vie a lui Hristos, scrisă de

Duhul Sfânt, a încetat să mai fie un desfrânat, un asasin (ucigaş) sau avar, căci voinţa lui Dumnezeu este plăcerea sa. Cu drag fac voia lui Dumnezeu. Dacă faci şi tu aşa, nimic nu-ţi mai pare greu, nici rugăciunea, nici studiul biblic, nici a depune mărturie şi nici a lua parte la slujbă! Atunci putem fi de aceeaşi părere cu psalmistul care zice: „Mă bucur când mi se zice: „hai-dem la Casa Domnului!" Cum arată în practic această viaţă nouă? Minunat! pentru că în noi lucrează Dumnezeu care ne dă şi voinţa şi înfăptuirea după sfânta Sa plăcere (Filipeni 2:13).
Există o mare deosebire între o pompă şi un izvor. Legea se aseamănă cu pompa, iar Duhul Sfânt cu izvorul. Pompa se scoate din funcţiune, ea se degradează şi apa încetează să mai curgă; în schimb, din izvor ţâşneşte mereu apă proaspătă, vie. Ah, un fluviu curge neîncetat direct din tronul lui Dumnezeu; aici e viaţă! E scris: „Tu iubeşti neprihănirea, şi urăşti nedreptatea." în această nouă viaţă a Duhului, a noului Legământ, vei iubi ceea ce este bun, curat, sfânt şi vei respinge puterea oricărui lucru rău. Isus a fost în stare să spună: *„... vine stăpânitorul (Diavolul) lumii acesteia. El n-are nimic în Mine... "* (Ioan 14:30). în clipa sfinţirii cu Duhul Sfânt, 'noi am fost aduşi în această nouă poziţie, şi dacă rămânem sigilaţi, Satan nu poate câştiga de la noi nici o bucată de teren. Crezi tu că noi putem fi atât de duhovniceşti, încât atunci când cineva nu are viaţa în rânduială să poată fi judecat şi convins de vina lui fără cuvinte, numai prin prezenţa noastră? Dacă facem progrese în viaţa spirituală, se va spune despre noi: „în a căror ochi cei răi sunt urâţi!" Astfel a trăit Isus. Viaţa şi prezenţa Sa i-a pedepsit pe cei răi.

Tu vei spune: „Păi, Isus a fost Fiul lui Dumnezeu!" Ascultă! Dumnezeu ne-a adus prin Isus la o părtăşie cu El şi eu cred că Duhul Sfânt poate face ceva din noi ca să ne aducă acolo. Nu vreau să mă laud. Numele Domnului să fie binecuvântat în totul!
Odată am fost la o conferinţă în Irlanda. N-am putut ajunge destul de repede. Pe drum, pentru un scurt timp, am părăsit compartimentul să-mi spăl puţin mâinile. Apoi am rămas pe coridor să mă rog. Domnul m-a inundat cu o dragoste mare. Cred că Duhul lui Dumnezeu era atât de puternic peste mine încât faţa mea strălucea. Doi preoţi erau în compartiment. Când m-am întors, unul din ei a strigat: „M-aţi convins de păcatul meu!" în mai puţin de trei minute toţi cei din compartiment se rugau lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor lor.
în repetate rânduri am avut aceeaşi experienţă în viaţa mea. Este lucrarea Duhului, plinătatea lui în noi, despre care vorbeşte Pavel, care ne face viaţa eficace şi productivă încât chiar şi oamenii din magazinul unde îţi faci cumpărăturile ar dori să dispari cât mai repede pentru că prezenţa ta îi convinge de păcatul lor. Trebuie să ne ferim de orice tip de creştinism formalist (literal). Tot ce facem trebuie să poarte pecetea Duhului Sfânt. Dacă trăim în literă, adesea vom avea dificultăţi. Crede ceea ce spune Duhul lui Dumnezeu prin Pavel: *„Orice slujbă aducătoare de moarte, ... de osândă..."* (2 Corinteni 3:7, 9), care ne-a împiedicat libertatea în Hristos, a fost desfiinţată (Evrei 10:9). Legea e pusă deoparte. în ceea ce ne priveşte pe tine şi pe mine, legea (vechea ordine) este desfiinţată (Evrei 10:9), pentru că Duhul lui Dumnezeu ne-a aşezat într-o

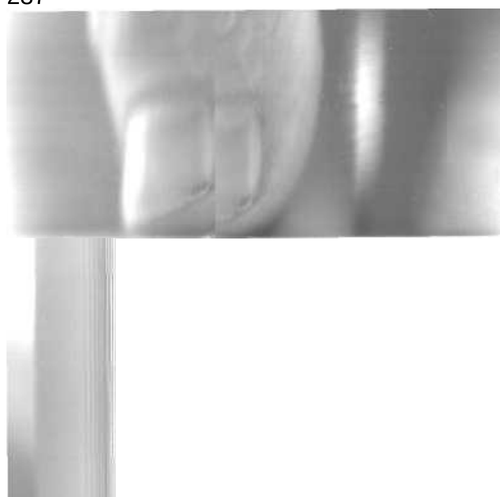

nouă viaţă a neprihănirii şi a dragostei. Duhul Sfânt consideră ca ceva normal faptul că s-a terminat cu viaţa veche când tu ai devenit o nouă creatură în Hristos. într-o viaţă duhovnicească, toate poftele firii îşi pierd puterea. înclinarea spre păcat s-a dus. Diavolul te întâlneşte, probabil, la fiecare pas, dar Duhul Sfânt ridică împotriva lui steagul biruinţei. Ah, dacă Dumnezeu ar fi mereu călăuză pe drumul nostru, ne-am asemăna unor făclii şi am purifica atmosfera poluată în orice direcţie ne-am îndrepta, iar puterile întunericului ar fi respinse.
„Dumnezeu este Duh". El îţi mişcă inima şi-ţi arată că puterea care este în tine prin El, e mai puternică decât toate puterile întunericului luate la un loc. Aleluia!
„Pus deoparte!" Ce vrea să spună aceasta? Mai poţi fi necredincios? O nu! Te vei dovedi mai mult decât credincios. Vei protesta dacă vei fi prost tratat? Nu! Vei întinde dreapta. Lasă-te în întregime în voia lui Dumnezeu şi odihneşte-te la pieptul Său. Cine a intrat în odihna lui Dumnezeu se odihneşte în lucrările sale ca şi Dumnezeu (Evrei 4:9-10). Ce odihnă minunată este aceasta: „Ca o zi de Sabat!" toată viaţa noastră e un sabat. Numai o astfel de viaţă poate proslăvi pe Dumnezeu. Este o viaţă de bucurie, o viaţă în care fiecare zi devine o zi cerească pe pământ. Această viaţă va fi transformată în continuu. Privind slava lui Dumnezeu, vom acumula acelaşi tablou de măreţie în măreţie prin Duhul Sfânt
Avem o viziune continuă, o revelaţie continuă şi o echipare de sus. Aş dori să-i promiţi lui Dumnezeu că nu vei mai privi niciodată înapoi, că nu vei mai merge

niciodată înapoi, ci vei rămâne la ceea ce Duhul Sfânt ţi-a spus: „Eşti pus deoparte!" Eu am promis Stăpânului meu că niciodată nu-mi voi permite să mă îndoiesc de legământul Său. Un copil primeşte totul. Un om deştept pierde marea bunătate a lui Dumnezeu prin raţionamentul său. Copilul nu poate umbla, însă mama sa îl duce; nu se poate îmbrăca, însă mama sa îl îmbracă; sugarul nu poate vorbi, însă mama sa îl învaţă să vorbească! Tot aşa şi în viaţa noastră spirituală. Dumnezeu realizează ceea ce noi nu putem realiza. Suntem duşi de El, El ne îmbracă şi ne dă grai. Dacă am avea, o, dacă am avea numai această naivitate copilărească!

DREPTATEA

în Evrei 1:9, Domnul şi Mântuitorul nostru zice: „ *Tu ai iubit neprihănirea* (nevinovăţia, onestitatea, moralitatea, dreptatea) *şi ai urât nelegiuirea* (nedreptatea); *de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a UNS cu un Untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarăşii Tăi. "*
Dumnezeu vrea ca noi toţi să iubim dreptatea şi să urâm anarhia, dacă într-adevăr Duhul lui Hristos locuieşte în noi. în Isus Hristos avem un loc de refugiu unde nu ne poate ajunge nici osânda şi unde săgeţile celui rău sunt oprite deasupra noastră. Dumnezeu ne-a deschis o grădină de viaţă divină unde avem posibilităţi nelimitate, izvoare nesecate ale puterii şi victoriei asupra tuturor forţelor diabolice.
Cred că dacă suntem pe deplin însoţiţi de dorinţa de a trăi o viaţă sfântă şi de a-L glorifica numai pe Dumnezeu, atunci nimic nu ne va mai împiedica spre un progres adevărat.
Apostolul Petru îşi începe ce-a de a doua epistolă prin cuvintele: „Simon Petru, rob şi apostol al lui Isus Hristos, către cei ce-au căpătat o credinţă de acelaşi fel cu a noastră prin DREPTATEA Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos" (2 Petru 1:1). Prin credinţă observăm ce legătură minunată avem în Dumnezeul nostru Isus cel înviat. Când Isus umbla pe pământ zicea: „Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine. Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatăl care locuieşte în Mine, El face aceste lucrări ale Lui" (Ioan 14:10). Isus s-a rugat nu numai pentru ucenicii Săi, ci şi pentru toţi cei care, prin cuvântul lor,

vor crede în El zicând: „ *Mă rog ca toţi să fie UNA, aşa cum tu Tată eşti în Mine, şi Eu în Tine, ca şi ei să fie UNA în NOI, pentru ca lumea să creadă că Tu m-ai trimis"* (Ioan 17:20-21).
O, ce minunată moştenire avem, dacă ni se deschid ochii pentru dreptatea şi puterea măreţiei Tatălui şi Fiului! Asta-i dorinţa lui Dumnezeu cu noi. Dacă prin credinţă ne dăm seama de intenţia lui Dumnezeu, atunci repede vom pricepe faptul că „Cel ce este în noi este mai mare decât cel ce este în lume". Toată Biblia tinde să ne ducă în această sublimă stare de credinţă, prin care să descoperim mereu puterile lui Dumnezeu ma-nifestându-se prin noi.
Tot apostolul Petru continuă să spună în epistola a doua: „Harul şi pacea să vă fie înmulţite prin cunoaşterea lui Dumnezeu şi a Domnului nostru Isus Hristos!"
Iată că avem har şi pace dacă trăim în sfera credinţei. Avraam a devenit un prieten al lui Dumnezeu prin faptul că a crezut în Dumnezeu, apoi a trăit prin credinţă. El 1-a crezut pe Dumnezeu şi acest lucru i-a fost socotit ca o neprihănire. Numai pe tărâmul credinţei a avut parte de dreptate (neprihănire). Oare se poate întâmpla acest lucru şi la tine? Bineînţeles, oricine a devenit mântuit, este binecuvântat cu credinţa lui Avraam. în făgăduinţa pe care a primit-o când a crezut pe Dumnezeu, sunt binecuvântate toate făpturile de pe pământ. Dacă-L credem pe Dumnezeu, nici o binecuvântare prin credinţă nu-i oprită să vină asupra noastră.
Unii sunt foarte dezolaţi pentru că atunci când ei fac rugăciuni pentru alţii, ar vrea un rezultat pozitiv

imediat şi în aceeaşi noapte. Atunci zic: „Stăm în cea mai adâncă necredinţă, suntem neliniştiţi". Mare deosebire între ei şi Avraam, care L-a crezut pe Dumnezeu.
Parcă putem auzi pe Avraam zicând: „Sara, aici nu există forţă vitală nici la tine şi nici la mine, cu toate acestea, Dumnezeu ne-a făgăduit un fiu, şi eu cred pe Dumnezeu". Acest fel de credinţă este o bucurie pentru Tatăl ceresc.

într-o zi am ţinut o adunare. Acolo era o femeie tânără care trebuia vindecată de guşă. După adunare, ne-am rugat pentru ea. La adunarea care a urmat, femeia a mărturisit cum a vindecat-o Dumnezeu. După un an, a venit la o altă conferinţă şi acolo a ieşit în faţă mărturisind cum a vindecat-o Dumnezeu şi, deşi guşa ei era mai mare ca înainte, ea nu s-a lăsat înşelată de aceasta şi a zis: „Atunci Dumnezeu m-a vindecat în mod minunat, încât acest an a fost cel mai minunat an pentru mine." Toată adunarea a văzut că e binecuvântată în Duhul. A plecat acasă şi acolo a mărturisit din nou că Dumnezeu a vindecat-o. Ea îl credea pe Dumnezeu, în al treilea an a venit din nou la conferinţă. Oamenii o priveau plini de milă şi ziceau între ei: „Cât de mult i-a crescut guşa!" însă ea a rămas fermă şi din nou a spus: „Dumnezeu m-a vindecat, i-am simţit puterea". Cineva s-a certat cu ea şi i-a zis: „De ce nu te uiţi în oglindă? Oamenii cred că la tine e ceva scrântit." Atunci, pe loc a îngenuncheat şi s-a rugat lui Dumnezeu zicând: „Doamne, de ce nu vrei să arăţi oamenilor cât de minunat m-ai vindecat?" în seara aceea s-a culcat plină de pace, şi când a apărut în ziua următoare, nu mai exista nici o urmă de guşă.

238

Cuvântul lui Dumnezeu este veşnic adevărat. Nu se poate să nu funcţioneze. Credinţa adevărată nu priveşte în oglinda de sticlă. Dumnezeu are o altă oglindă - oglinda legii desăvârşite, a libertăţii. „Cine îşi va adânci privirile în legea desăvârşită, care este legea slobozeniei, şi va stărui în ea, nu ca un ascultător uituc, ci un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui."

Pentru cel ce priveşte în această lege perfectă a lui Dumnezeu, orice întuneric e pus deoparte, căci el îşi vede perfecţiunea în Hristos. în credinţă nu există întuneric. întunericul se găseşte numai în elementele fireşti şi ele vor domina dacă excludem divinul din materie. Prin cunoaşterea lui Dumnezeu prin Isus, ne îmbogăţim în milă şi pace. Dacă-L cunoaştem pe Dumnezeu prin Isus Hristos, care a fost trimis de Tatăl, vom avea parte de pace chiar în flăcările învăpăiate a 10.000 de Nabucadneţari. Chiar în groapa leilor, pacea ne va fi multiplicată, ba chiar vom trăi în bucurie contrar mijloacelor, dificultăţilor şi pericolelor.

Care a fost deosebirea între Daniel şi împăratul Dariu în noaptea aceea? Daniel îl cunoştea pe Dumnezeu, iar împăratul Dariu făcea experienţă. Dariu s-a dus dimineaţa la groapă şi a strigat: „Daniele, robul Dumnezeului celui viu, a putut Dumnezeul tău, căruia îi slujeşti necurmat, să te scape de lei?" (Daniel 6:20) şi Daniel a răspuns: „Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său şi a închis gura leilor, care nu mi-au făcut nici un rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui." Faptul era împlinit fiindcă Daniel s-a rugat cu ferestrele deschise înspre Ierusalim. Aşadar, mai înainte de a pleca la luptă, toate victoriile noastre sunt

239

deja câştigate, pentru că rugăciunea noastră ne uneşte cu preaiubitul nostru Dumnezeu care are puterea să facă totul. îl iubesc, El e minunat!

Dacă citeşti iarăşi în a doua epistolă a lui Petru că „Harul şi pacea să vă fie înmulţite prin cunoaşterea lui Dumnezeu şi a Domnului nostru Isus Hristos," atunci ar trebui să-ţi sară în ochi şi versetul unu, care spune că: „Avem o credinţă de acelaşi fel (preţ) prin dreptatea lui Dumnezeu. Observă că prima dată vine dreptatea şi apoi cunoaşterea. Dacă aştepţi o inspiraţie (revelaţie) de la Dumnezeu fără să fii sfinţit mai dinainte, vei primi numai o harababură. Sfinţenia deschide poarta către toate comorile lui Dumnezeu.

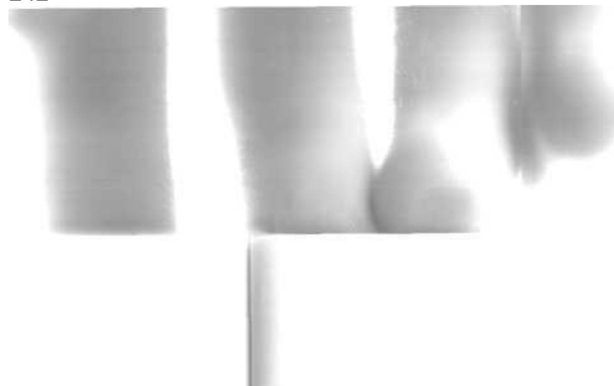
Dar mai întâi trebuie să ne lăsăm călăuziţi de iubirea cea mai fierbinte a dreptăţii şi a urii împotriva păcatului, cum a făcut-o Isus, şi apoi El ne va dărui accesul la comorile ştiinţei Sale (Coloseni 2:2-3). Atâta timp cât inima noastră e pătată cu anarhie şi păcat, Dumnezeu nu ne va auzi. Abia după ce suntem purificaţi, drepţi şi sfinţi, putem intra în viaţa dreptăţii. Căci dreptatea care a devenit o realitate în noi, este dreptatea lui Dumnezeu însuşi, bineînţeles, dacă credinţa noastră rămâne ancorată în El.

După botezul cu Duhul Sfânt, Domnul mi-a dat o revelaţie minunată. Am văzut cum Adam şi Eva au fost alungaţi din Paradis datorită neascultării lor. Nu mai aveau dreptul la Pomul Vieţii, căci heruvimii

le tăia drumul cu o sabie înflăcărată. Apoi m-am văzut cum eu, mântuit prin sângele Mielului şi botezat cu Duhul Sfânt, m-am apropiat şi am început să mănânc din Pomul Vieţii şi sabia de foc se învârtea de jur împrejur. Heruvimul cu sabia era acolo pentru a-1 ţine

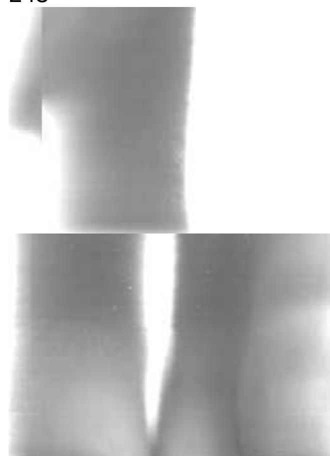
la distanţă pe Satan. O, ce prioritate minunată avem dacă suntem născuţi din Dumnezeu! Cât de minunat ne apără Dumnezeu pentru ca cel rău să nu ne atingă! Avem un loc de refugiu în Dumnezeu la care Satan nu îndrăzneşte să vină. Adăpostit în Dumnezeu. Aleluia! El ne invită nespus de bucuros să luăm parte la acest har minunat în care viaţa noastră este asigurată cu Hristos în Dumnezeu, să locuim sub umbra aripilor Celui Atotputernic. Da, pentru tine are Dumnezeu acest loc de har. O, adăposteşte-te în El!
Petru spune mai departe: „ *Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce priveşte viaţa şi evlavia, prin cunoaşterea Celui ce ne-a chemat prin slava şi puterea Lui"* (2 Petru 1:3). Dumnezeu ne-a chemat, prin putere şi evlavie, să ne facă părtaşi la cele mai preţioase făgăduinţe pe care ni le-a dat, adică să ne facă părtaşi firii dumnezeieşti. Să fim părtaşi cu natura divină, şi aceasta numai cu ajutorul credinţei. Viaţa Mântuitorului nostru să ne pătrundă şi să ne desăvârşească pe deplin în trupurile noastre muritoare până acolo încât să fim liberi de legea morţii şi a păcatului (Romani 8:2).
Dumnezeu vrea să ne întărească credinţa în aşa fel încât să luăm în stăpânire această viaţă divină, natura divină a Fiului lui Dumnezeu, pentru ca întregul nostru duh, suflet şi trup să fie păstrat fără cusur pentru ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos. Când femeia cu scurgerea de sânge a fost vindecată, Isus a simţit că din El a ieşit o putere. Credinţa femeii a grăbit această putere, şi la clipa ochiului, puterea a fost transferată în corpul ei şi boala a părăsit-o. Recurgerea la această forţă şi la transmutarea ei, produce tot ceea

ce este necesar, însă ea acţionează numai atunci dacă credinţa noastră îndrăzneşte să ia în primire această putere.
Credinţa este biruinţă. Dacă crezi, atunci puterea este a ta.
De-a lungul multor ani am suferit de abcese interioare, în cele din urmă devenisem foarte slăbit. într-o zi n-am putut merge mai departe. Atunci, hotărât, am luat o sticluţă cu undelemn şi m-am uns în Numele lui Isus zicând: „Fă Doamne ce vrei să faci, fa-o acum, da, chiar acum." în clipa aceea am fost vindecat. Dumnezeu vrea să ne punem credinţa în acţiune şi să nu mai zăbovim în aşteptare.
Care este deosebirea dintre Zaharia şi Măria, mama Domnului Isus? îngerul a venit la Zaharia şi i-a zis: „Soţia ta Elisabeta va naşte un fiu!" Zaharia se găsea deja la altar şi totuşi a început să se văicărească în necredinţă faţă de solia dumnezeiască zicând: „*... eu sunt bătrân şi nevasta mea este înaintată în vârstă"* (Luca 1:18). Atunci îngerul i-a luat imediat necredinţa şi a zis: „Iată că vei fi mut, şi nu vei putea vorbi până în ziua când se vor întâmpla aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintele mele, care se vor împlini la vremea lor." Acum să observăm reacţia Măriei când îngerul i-a adus vestea. îngerul i-a zis: „Plecăciune ţie, căreia ţi s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată eşti tu între femei! ... vei naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Isus." Iar Măria a răspuns: „Facă-mi-se după cuvintele tale!" Elisabeta (soţia lui Zaharia) a salutat-o pe Măria zicând: „Binecuvântată eşti tu între femei, şi binecuvântat este rodul pântecelui tău... Ferice de aceea care a crezut; pentru că lucrurile care

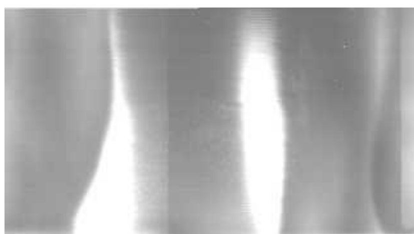

i-au fost spuse din partea Domnului, se vor împlini".

Şi noi trebuie să-L credem pe Dumnezeu după Cuvântul Său. Să mergem liberi în faţa Sa şi să zicem: „Doamne, Tu ai promis-o; acum fa-o!" Dumnezeu se bucură dacă-L credem pe cuvânt, arătându-ne credinţa. Dumnezeu ne-a creat pentru măreţia Sa, pentru virtuţi sfinte şi dacă credem cuvintele Sale, vom afla totul.
într-o zi am ţinut o adunare sub cerul liber. Acolo a venit unchiul meu şi-a zis: „Mătuşa ta Măria vrea să te mai vadă o dată înainte de a muri." Am văzut-o. Era într-adevăr pe moarte. M-am rugat: „Doamne, n-ai putea face acum ceva?" Apoi mi-am pus mâinile peste ea. Splendoarea Lui s-a arătat într-o clipă. Mătuşa a strigat: „Trece puterea prin tot trupul meu!" Din ziua aceea, mătuşa mea a fost complet sănătoasă. Dumnezeu vrea ca noi să fim epistole călătoare (vii). Isus este în noi cuvânt şi putere, dar să acţioneze în noi credinţa Sa, după voia Sa. Dacă credem că El este în noi, ni se vor deschide posibilităţi nelimitate, vom îndrăzni să lucrăm pentru Dumnezeu, vom crede că puterea virtuţilor Hristosului nostru cel viu se revelează prin punerea mâinilor peste bolnavi în Numele Său Sfânt.
Cele mai mari şi preţioase făgăduinţe ale Cuvântului Său ne sunt date ca să devenim părtaşi firii dumnezeieşti, întristăm pe Duhul Sfânt dacă ştim aceste lucruri şi nu le facem, dacă nu facem fapte mari pentru Dumnezeu. Oare nu ne-a deschis Duhul Sfânt nici o uşă în suficiente ocazii? Oare nu vrem noi să-I permitem lui Dumnezeu să ne folosească în lucruri mai mari? De ce nu vrem să credem că El vrea să ne pună

în lucrări mai mari pentru a-Şi descoperii puterea şi splendoarea Sa?
Porunca Lui pentru noi este: „Uitaţi tot ce este în urma voastră, şi aruncaţi-vă privirile spre ce este înainte, alergaţi spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus" (Filipeni 3:13-14).

CUVINTELE VIEŢII
(Faptele Apostolilor 5:1-20)
Domnul nostru Isus Hristos folosea expresia: „Cuvintele Vieţii" ori de câte ori vorbea despre solia Evangheliei. O, da! Viaţa cea mai minunată, viaţa credinţei e posibilă dacă e trăită în Fiul Lui Dumnezeu, într-o asemenea viaţă, Dumnezeu e prezent în jurul şi înăuntrul ei. E o viaţă în plinătatea revelaţiilor, manifestărilor şi lucrărilor prin Duhul Sfânt; o viaţă în care Isus este mereu auzit, simţit şi văzut; o viaţă fără moarte, pentru că noi am fost strămutaţi de la moarte la viaţă în Isus. Adevărata viaţa din Dumnezeu a intrat în noi. Acolo unde a pătruns această viaţă, boala nu mai stăpâneşte. Mi-ar trebui o lună de zile ca să vă vorbesc despre ceea ce se găseşte în această viaţă minunată. Fiecare poate intra în această viaţă, o poate avea şi poate trăi în ea. S-ar putea să fii aproape de această viaţă şi totuşi să nu ai parte de ea; poţi lua parte la o adunare chiar acolo unde Dumnezeu îşi revarsă Duhul Său, dar tu să nu beneficiezi de binecuvântarea cu care El ar vrea să te înzestreze atât de bucuros. Aşa ceva se întâmplă din cauză că tu n-ai claritate şi nu înţelegi harul lui Dumnezeu -Dumnezeul tuturor harurilor. Dumnezeu vrea să facă tuturor un cadou, în special acelora care îşi întind mâinile credinţei spre El. Viaţa pe care o oferă El atât de benevol, este un dar. Unii cred că ea se poate obţine prin meritele muncii, dar neglijează esenţialul. Oh, e nevoie de o credinţa simplă, copilărească, pentru a primi tot ceea ce Dumnezeu dăruieşte din belşug. Dacă vei obţine această

viaţă de sus, vei înceta a mai fi un om obişnuit, şi vei deveni un om extraordinar, cu puterea extraordinară a Dumnezeului nostru extraordinar.

Anania şi Safira au cunoscut foarte bine aceste lucruri dar n-au avut nici un folos de pe urma lor. Au privit înapoi gândind că odată şi odată s-ar putea dărâma toate aceste lucruri extraordinare. De aceea au căutat să-şi asigure poziţia socială cu provizii pământeşti după exemplul lumesc. Au luat parte la splendoarea lui Dumnezeu, aşa cum El a rânduit în prima comunitate creştină, dar au ieşit de acolo cu mâinile goale.

Mulţi se aseamănă astăzi cu ei, mai ales cei care în timpuri de mizerie (în suferinţe) fac legământ, însă până la urmă nu-1 ţin, ca în cele din urmă să devină mai paralizaţi din punct de vedere spiritual. Dar binecuvântat este omul acela care-şi ţine legământul pe care 1-a făcut la picioarele lui Dumnezeu; sufletul acela nu va sărăci, căci Dumnezeu va porunci să i se ungă oasele. Pentru omul acela nu va exista secetă; mereu va înflori, va fi binecuvântat cu undelemn proaspăt şi va deveni din ce în ce mai tare. Se merită a-L crede pe Dumnezeu în toate lucrările Sale şi a nu strânge provizii ca Anania şi Safira. Aş dori să vedeţi cât de mare este Dumnezeul nostru. Anania şi Safira priveau cu scepticism lucrarea pe care o începuse Dumnezeu. Cu toate că şi-au vândut şi ei averea ca să recolteze şi ei slava comunităţii creştine, din cauza unei neputinţe în credinţă, au păstrat o parte din preţ ca să se asigure în caz de nevoie.

Mulţi privesc cu îndoială mişcarea de trezire a Pen-ticostalismului. Crezi că lucrarea de la Rusalii se va opri? NU, NICIODATĂ! Am trăit deja decenii întregi

şi sunt sigur că ea nu va înceta decât odată cu revenirea CELUI care a născut-o (1 Corinteni 13:10).

Când George Stephenson a început să facă o călătorie de probă cu prima sa locomotivă, sora sa Măria a spus: „George, nu se va mişca de pe loc." El însă a răspuns: „O să vedem, urcă-te!" Până la urmă s-a urcat, a urmat apoi un fluierat, o zguduitură şi locomotiva a pornit!

Oamenii privesc cu priviri critice la această mişcare de la Rusalii, în realitate stranie, şi zic: „Nu va putea ţine pasul acest foc de paie!" Dar dacă Dumnezeu le va face parte să intre şi ei în mişcare, vor spune atunci cu toţii: „Nu se va opri!" Această trezire divină se lărgeşte şi pentru ea nu există stagnare, întreruperea curenţilor de viaţă, întreruperea dragostei, a puterii Duhului Sfânt. Cuvântul cel viu a scos-o la suprafaţă, iar Mielul este în mijlocul ei acelaşi ieri, azi şi în vecii vecilor. Dumnezeu a deschis izvoare de vindecare fără limită pentru fiecare. Nu te îndoi! Ascultă cu urechea credinţei! Dumnezeu e la mijloc. Iată, Dumnezeu a scos la iveală tot ceea ce vezi şi auzi.

Vreau să vă spun că în comunitatea primilor creştini care era călăuzită de Duhul Sfânt, minciuna nu putea dăinui. în clipa în care minciuna intra în adunare, o lovea moartea. Tot aşa se întâmplă şi-n aceste zile de ploaie târzie sub puterea Duhului Sfânt. Dacă în adunare e revărsarea Duhului Sfânt atunci e imposibil ca vreun spirit mincinos să se afirme, pentru că Dumnezeu curăţă biserica. Cuvântul lui Dumnezeu va fi însoţit de putere prin semne şi minuni ale Duhului Sfânt, iar mincinosul se va teme când va vedea toate acestea.

Privind la Anania şi Safira din punct de vedere

omenesc, reţinem un lucru mic, neînsemnat. Totuşi aş vrea să spun: poţi fi plăcut lui Dumnezeu numai dacă rămâi în credinţă. Dumnezeu nu va da faliment niciodată, El nu poate fi învins.

Când eram în munţii Norvegiei, a venit la mine o soră bolnavă. Avea un mare cancer pe nas negricios şi tare inflamat. A ieşit în faţă ca să se facă rugăciune pentru ea. Am întrebat-o: „Cum te simţi?" Mi-a răspuns: „Nu îndrăznesc să-mi ating nasul căci mă doare îngrozitor." M-am adresat oamenilor: „Priviţi-o pe această soră şi observaţi în ce stare groaznică este. Cred că Dumnezeul nostru e îndurător şi drept. El va distruge ceea ce Diavolul a făcut. Am să condamn această boală în Numele lui Isus. Durerea va înceta. Cred că Dumnezeu ne va permite să vedem mila Sa nemărginită, iar pe această soră tânără bolnavă, o rugăm să vină mâine seară la adunare şi să ne mărturisească ea ce a făcut Dumnezeu."

Oh, ce groaznice sunt urmările păcatului! Cât de înfricoşătoare sunt urmările căderii! Oriunde văd un cancer, ştiu că acolo e un duh rău. Nu pot crede altfel. Acelaşi lucru la orice tumoare. Este oare cancerul opera lui Dumnezeu? Să mă ajute Isus să vă dovedesc că există o cale de salvare din această operă a Satanei. Eu nu condamn omul care a căzut în păcat. Nu-1 critic. Cunosc cauza, fondul păcatului. Ştiu că Diavolul umblă şi răcneşte ca un Leu căutând pe cine să înghită. Am mereu în faţa ochilor mei răbdarea şi dragostea Domnului Isus. Când i s-a adus femeia prinsă asupra păcatului de adulter, El s-a aplecat şi a scris pe pământ. Apoi a zis tuturor: „Cine dintre voi este fără păcat, acela să ridice şi să arunce prima piatră în femeie (Ioan

8:7). N-am găsit nici un om care să nu fi păcătuit. „Toţi au păcătuit, şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu" citesc în sfânta Scriptură, minunata solie că Dumnezeu a aruncat toate păcatele, toate nelegiuirile noastre asupra lui Isus. De aceea, când mă văd faţă în faţă cu un cancer, trebuie să mă folosesc de slujba mea şi să condamn cu vehemenţă o astfel de stare. Mi-am pus mâinile pe nasul sorei suferinde, şi în Numele lui Isus am condamnat puterea cea rea care i-a produs atâta suferinţă. în seara următoare, sala era arhiplină. Am zărit-o pe sora şi am chemat-o în faţă. A venit şi a arătat întregului public ce a făcut Dumnezeu. Era pe deplin vindecată.

Da, vă spun că Isus e acelaşi ieri şi azi. Toate lucrurile sunt posibile dacă îndrăzneşti să ai credinţă. Când s-a coborât puterea lui Dumnezeu în comunitatea primilor creştini, în zilele morţii lui Anania şi Safira, oamenii au fost cuprinşi de o mare frică. Dacă noi suntem în prezenţa lui Dumnezeu, dacă El este puternic în mijlocul nostru, atunci pe orice om îl cuprinde o mare frică, însă după aceea ne străduim să nu mai trăim cu o jumătate de viaţă creştină, ci ne vom da silinţa să facem ceea ce îi place lui Dumnezeu. Citim mai departe, în Faptele Apostolilor 5, că nimeni n-a mai luat exemplul prost al familiei Anania. Dumnezeu a chemat în locul lor alte suflete pe care le-a mântuit. Ce alege Dumnezeu, e mult mai bine decât dacă tot oraşul ni s-ar adăuga nouă.

Astfel, poporul a devenit mai conştient de lucrarea lui Dumnezeu, iar bolnavii au fost aduşi afară pe străzi; erau aşezaţi pe paturi şi tărgi, pentru ca atunci când va veni Petru „măcar umbra lui să treacă peste

vreunul dintre ei". Nu cred că au fost vindecaţi de umbra lui Petru, ci cred faptul că măreţia lui Dumnezeu era printre oameni. El ajută mereu oamenii pe calea credinţei.

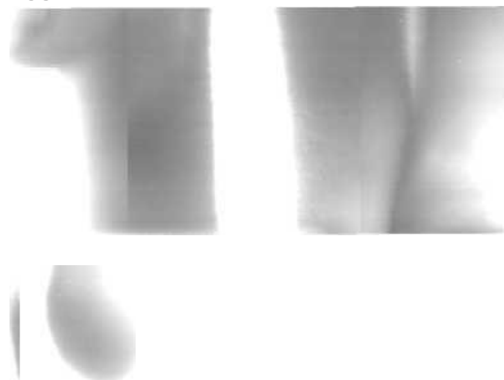
în Irlanda de Nord s-a întâmplat ceva. Mulţi bolnavi au fost aduşi acolo spre vindecare, alţii pentru botezul cu Duhul Sfânt, iar mulţi păcătoşi erau prezenţi. Deodată, Dumnezeu a suflat în adunare. în zece minute, păcătoşii s-au predat Domnului, candidaţii pentru botez au primit Duhul Sfânt, iar bolnavii au fost vindecaţi. Dumnezeu este o realitate vie şi puterea Sa nu cedează niciodată. A fost acelaşi sânge care spală păcatele, acelaşi Duh care botează şi acelaşi Isus care vindecă. Oh, câte nu s-ar întâmpla în timp ce îl crezi pe Dumnezeu! Chiar acum, sângele lui Isus e în stare să te curăţească, să-ţi sfinţească viaţa şi să-Şi pună viaţa Sa în tine. Sângele lui Isus te face mai alb decât zăpada! Toată Biblia e plină de chemări pentru tine, ca să ai parte de Milă, de Dreptate, putere şi mântuire deplină. El invită: „Veniţi la Mine voi toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă."
La Londra am vizitat un frate tânăr. Conducea acolo o şcoală duminicală. Pe lângă şcoala duminicală, mai trebuia să se ocupe şi cu afacerile din prăvălia părinţilor. Aici vrăjmaşul 1-a înşelat şi a căzut în mare păcat. Urmarea a fost o boală groaznică. Tatăl şi mama lui erau în mare jale. însă darul lui Dumnezeu este viaţa veşnică. Când am intrat în casă, fratele care mă însoţea a zis că ar trebui mai întâi să îngenunchem şi să ne rugăm. „NU", am spus eu: „Dumnezeu nu procedează aşa; încă n-o să ne rugăm. Voi prezenta mai întâi Cuvântul lui Dumnezeu!"
250
Aşa am făcut. Versetul biblic a fost: *„Nebunii, prin purtarea lor vinovată, şi prin nelegiuirile lor, ajuseseră nenorociţi. Sufletul lor se dezgustase de orice hrană, şi erau lângă porţile morţii"* (Psalmul 107:17-18).
Tânărul a strigat: „Eu sunt nebunul!" S-a prăbuşit şi ne-a povestit taina păcatului său. Oh, dacă ne recunoaştem păcatele, Dumnezeu îşi întinde mâna şi ne vindecă. în clipa când tânărul şi-a recunoscut păcatul, tumoarea îngrozitoare s-a spart. Dumnezeu a dat vindecare, apoi a pus neprihănire pe viaţa lui şi astfel, a obţinut o eliberare măreaţă. Dumnezeu e milostiv şi nu vrea ca cineva să piară. Cine vrea să termine odată cu păcatul?
îţi spun, în clipa aceea Dumnezeu îţi va deschide cerul. Pentru El e foarte uşor să-ţi mântuiască sufletul şi să-ţi vindece boala dacă te predai sincer şi cauţi adăpost numai în El.
Dumnezeu vrea să te sature cu viaţă lungă şi să-ţi arate bunătatea Sa. în prezenţa Lui sunt deplinele bucurii ale vieţii, iar la dreapta sa sunt locaşurile vieţii. Prin sângele preţios al Fiului lui Dumnezeu, există mântuire deplină pentru toţi.
251

CREDINŢA ACTIVĂ

„Prin credinţă a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain ... prin credinţă a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea ... prin credinţă Noe, când a fost înştiinţat de Dumnezeu, ... a făcut o corabie (un chivot) ca să-şi scape casa ... prin credinţă Avraam, când a fost chemat să plece într-un alt loc ...a ascultat, şi a plecat fără să ştie unde se duce ".
(Evrei 11:1-8)
Există numai un singur drum care duce spre bogăţiile lui Dumnezeu, şi acesta este drumul credinţei. Toate lucrurile îi sunt posibile celui ce crede. Când preotul Zaharia n-a crezut, îngerul i-a spus: *„ Vei rămâne mut ... pentru că n-ai crezut cuvintele mele"* (Luca 1:20). Pe când Măria a zis: *„Facă-mi-se după cuvintele tale"* (Luca 1:38). Astfel, Domnul a fost mulţumit prin faptul că ea a crezut pe Domnul care poate face minuni. Dacă credem ceea ce spune Dumnezeu, deja va fi o minune.
Priviţi oamenii care se roagă toată noaptea pentru ca apostolul Petru să fie eliberat din închisoare. Un lucru pare să fi fost uitat cu toată rugăciunea lor, şi anume, credinţa lor. Servitoarea Rode a avut mai multă credinţă decât toţi cei care se rugau. Când a bătut la poartă (Faptele Apostolilor 12:5-18), Rode a alergat într-acolo pentru că ea a auzit vocea lui Petru, a alergat înapoi şi a dat de veste că Petru stă la poartă. Toţi credincioşii care se rugau pentru Petru i-au zis: „Eşti nebună" In cazul acesta nu mai era credinţă.
252

Când ea totuşi a insistat în ai convinge că Petru e la poartă, ei au zis: „Poate că Dumnezeu a trimis îngerul lui Petru!" Rode însă a insistat zicând: „Este Petru." Iar Petru, bătea continuu în poartă. Până la urmă au ieşit să vadă şi într-adevăr, aşa era. Ceea ce Rode a crezut a devenit un fapt plin de demnitate. Iubiţilor, poate că şi noi ne rugăm şi ne văicărim mult, însă nu primim nimic de la Dumnezeu; nu primim pentru că nu credem. însă e cu totul altceva dacă un om îşi plânge în rugăciune păcatul său, şi are o inimă zdrobită în faţa lui Dumnezeu sau dacă şi-o zdrobeşte suficient ca să intre în concordanţă cu planul divin, atunci Dumnezeu prelucrează acel lut. Aşa ceva e mai rar. Rugăciunea transformă inima, însă nu-L transformă pe Dumnezeu. El rămâne acelaşi, ieri şi pentru totdeauna, plin de dragoste, plin de milă, plin de îndurare, plin de har şi gata de a dărui orice, dacă venim la El în credinţă. Crede că, atunci când stai în prezenţa lui Dumnezeu poţi să ceri tot ce-ţi doreşte inima. Credinţa o poţi lua cu tine şi o poţi folosi în avantajul tău. Prin sângele lui Isus de pe Golgota, preţul a fost plătit în întregime.
Citim în Evrei: „Prin credinţă Enoh a fost mutat de pe pământ, ca să nu mai vadă moartea, şi n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut Domnului Dumnezeu" (Evrei 11:5).
Suntem chemaţi să umblăm prin Duhul Sfânt împreună cu Dumnezeu. E minunat să ştii că poţi avea comuniune cu Dumnezeu şi poţi vorbi cu El. Prin faptul că suntem botezaţi de Domnul cu minunatul Său botez, El ne face capabili să-I vorbim într-o limbă pe

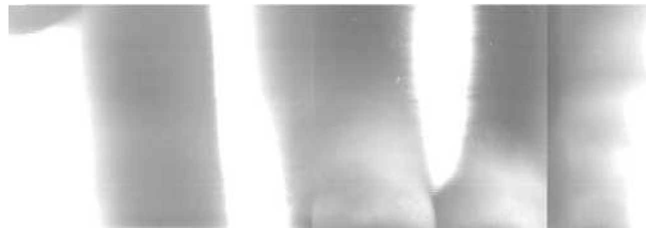

care ne-o dă Duhul, într-o limbă pe care nici un om nu o poate înţelege, ci numai Dumnezeu, Dumnezeul dragostei! O, cât de minunat este să-I vorbeşti în Duh, aceasta ne ridică tot mai sus, mai sus, până când trăim în adevărata prezenţă a lui Dumnezeu. Mă rog ca Dumnezeu să ne mişte prin Duhul Său, ca să umblăm călăuziţi de El, aşa cum Enoh a umblat odată cu El. Iubiţilor, există o umblare cu Dumnezeu prin credinţă, o umblare prin credinţa în Cuvântul Său, nu prin vedere. Aş vrea să arăt deosebirea dintre credinţa noastră şi credinţa lui Isus Hristos. Credinţa noastră e limitată, încetează, are un sfârşit. Cei mai mulţi oameni au ajuns la punctul unde au fost nevoiţi să spună: „Doamne, nu mai putem merge mai departe. Până aici ne-ai ajutat, mai departe nu mai mergem." însă Dumnezeu ne poate trece şi mai departe.
îmi amintesc de o seară petrecută în Anglia de Nord. Acolo am fost condus într-o casă unde o tânără femeie zăcea în patul ei. Era un caz de o boală foarte gravă. Şi-a pierdut mintea şi multe lucruri pur demonice au ieşit în evidenţă. Era tânără, frumoasă, şi soţul ei încă foarte tânăr. Soţul a intrat în cameră cu un bebeluş în braţe, s-a aplecat spre soţia lui bolnavă şi a sărutat-o, în clipa în care el a făcut acest lucru, ea s-a aruncat pe cealaltă parte a patului, la fel ca un lunatic; părea că nu-i conştientă de prezenţa soţului ei. Era un moment sfâşietor. Soţul a luat bebeluşul şi a presat buzele copilului de obrazul mamei bolnave. Ea s-a zvârcolit din nou sălbatic. Am întrebat pe o soră care se găsea în vizită: „Ai ceva cu ce o ajuta?" Ea a răspuns: „Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă." Am mai întrebat-o: „N-ai vreun ajutor spiritual?" Deodată, soţul bolnavei

s-a înfuriat şi a strigat: „Ajutor spiritual? Crezi că noi mai credem în Dumnezeu, când după şapte săptămâni, n-avem pic de somn şi această stare groaznică continuă? Dacă dumneata crezi asta, te înşeli. Ai venit la casă nepotrivită." Mai era acolo o altă tânără, de vreo 18 ani, care mă privea de parcă ar fi vrut să zică: „Aici nu poţi face nimic."
Această situaţie m-a adus într-o stare de milă pentru sărmana femeie bolnavă. Atunci, cu credinţa pe care o aveam, am început să străpung cerul. în scurt timp am ajuns afară, pe înălţimi. încă niciodată n-

am mai văzut un bărbat care să fi primit ceva de la Dumnezeu şi care să continue să se roage mai departe pe plan pământesc. Dacă vrei să primeşti ceva de la Dumnezeu, atunci trebuie să te rogi până pui tot cerul în alarmă, fiindcă tot ceea ce doreşti se află acolo. Dacă-ţi trăieşti viaţa pământească plină cu lucruri materiale şi totuşi, mai aştepţi ajutor ceresc, oh, acesta n-o să vină niciodată. Dumnezeu doreşte să fim un popor sfânt care să-şi aibă reşedinţa în EI, în cer, şi care să dea năvală asupra lucrurilor din cer, căci ele stau la dispoziţie, în prezenţa acestei tinere bolnave, am văzut limite în credinţa mea; însă rugându-mă, a coborât peste mine o altă credinţă, care nu putea fi negată, o credinţă care primeşte făgăduinţele, care crede în Cuvântul lui Dumnezeu (eram mutat). Dar imediat am coborât din splendoare pe pământ, şi nu mai eram acelaşi om. Aveam în faţa mea aceeaşi situaţie pe care o lăsasem mai înainte, însă aveam prezenţa Numelui Domnului Isus. Cu credinţa care zguduie infernul şi care poate schimba orice lucru, am strigat către puterea demonică care a înnebunit-o pe această tânără

255

mamă: „Ieşi din ea, în Numele lui Isus!"

Bolnava s-a rostogolit de câteva ori, apoi a început să doarmă şi s-a trezit din somn după patrusprezece ore, complet sănătoasă şi foarte lucidă. Enoh a umblat cu Dumnezeu.

Aş vrea să trăiesc în conversaţie continuă cu Dumnezeu. Sunt nespus de recunoscător pentru că Dumnezeu mi-a dat un gust pentru Biblie încă din tinereţe. Eu numesc Biblia hrana sufletului meu. Ea este o putere pentru credincios. Ea ne zideşte caracterul în Dumnezeu. Şi dacă vom primi cu blândeţe Cuvântul Lui, prin Duhul vom fi transformaţi din putere în putere. Prin această Biblie vine credinţa, adică credinţa prin auzi-rea, citirea şi ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu. Cred că toate eşecurile noastre vin de la o înţelegere falsă a Cuvântului lui Dumnezeu. Este imposibil să-i placi lui Dumnezeu pe altă cale decât cea a credinţei, căci tot ce nu vine din credinţă e păcat.

Tu întrebi: „Cum pot primi această credinţă?" Secretul îl găseşti în Evrei 12:2: *„Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre, adică la Isus."* El este întemeietorul credinţei. Prin puterea credinţei, Hristos guvernează universul şi-1 menţine prin puterea forţei Sale. Acest incomensurabil univers a fost creat de El, iar pe noi vrea să ne transforme în creaturi noi. El a rostit cuvântul, şi stelele s-au format. Oare nu poate El rosti un cuvânt care să trezească în noi o puternică credinţă? Desigur, acest UNIC, care este începătorul credinţei noastre, vine să locuiască în noi, să ne mângâie prin Duhul Său şi ne creşte după voia Sa. El este Acela care a început în noi lucrarea cea bună, şi o perfecţionează, căci El nu-i numai înte-

256

meietorul şi continuatorul credinţei, ci şi împlinitorul credinţei noastre.

„ Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăişuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul, încheieturile şi măduva, judecă simţirile şi gândurile inimii" (Evrei 4:12).

Cum desparte Cuvântul lui Dumnezeu sufletul (de duh) care are o sumedenie de pofte, o grămadă de egoism, o grămadă de rău?

Slăvit să fie Dumnezeu!

El ne poate elibera de tot ce-i pământesc şi firesc şi ne poate transforma într-un popor duhovnicesc. El poate aduce egoismul nostru în faţa morţii şi a vieţii Domnului Isus chiar în fiinţa noastră umană, pentru ca viaţa Lui să ia locul tuturor lucrurilor pământeşti şi simţurilor care pot fi omorâte prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă Cuvântul lui Dumnezeu e viu, atunci el pătrunde la măduvă. Când am fost în Australia, au venit la mine nişte oameni cu o dublă încovoiere a coloanei vertebrale. Cuvântul lui Dumnezeu a pătruns chiar acolo unde era măduva spinării, iar oamenii au fost imediat vindecaţi şi îndreptaţi. Aceasta s-a întâmplat când mi-am pus mâinile peste ei.

Fiul Dumnezeului celui viu, Cuvântul cel viu, s-a coborât cu putere peste coloanele vertebrale încovo-

iate şi le-a îndreptat.
Ah, slăvit să fie Dumnezeu pentru puterea glorioasă a Cuvântului Său!
Isus a venit să ne ducă din nou la Tatăl, adică să ne ducă de la obişnuit la neobişnuit, de la tot ce-i ome-

nesc la tot ce-i dumnezeiesc, pentru a ne transforma după Chipul Său.
Oh, ce Mântuitor! Stă scris: „Preaiubiţilor, acum suntem copiii lui Dumnezeu. Şi ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar ştim că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că ÎL vom vedea aşa cum este" (1 Ioan 3:2).
Isus vrea de pe acum să ne strămute din putere în putere, prin Duhul Dumnezeului celui viu.
Ai credinţă în Dumnezeu, crede în Fiul, crede în Duhul Sfânt; şi astfel, Sfânta Treime va lucra în tine până când vei vrea şi vei face voia Sa.